

Varsity magazine

Varsity 132 - jaargang 17 - 2015

Uitgebreide voorbeschouwing Varsity 132
Speciaal deelnemerskatern met alle
facts & figures van de roeiers
Interviews en columns

“Met roeien ben ik nog niet klaar.”

Inge Janssen
Skiff

“Ik begon zes jaar geleden met roeien om meer mensen te leren kennen in mijn studentenstad. Ik ging naar een informatiedag en voor ik het wist zat ik in allerlei selecties. Inmiddels ben ik afgestudeerd en naar de Spelen geweest, het is snel gegaan. Maar met roeien ben ik nog niet klaar, ik ga voor Rio. Het trainen en fit zijn is het leukst. En af en toe een wedstrijdje in de acht, voor de lol, met mijn roeivereniging.”

Aegon is hoofdsponsor van het Nederlandse roeien en ondersteunt sporters bij het realiseren van hun doelen.

Bedenk je toekomst.

AEGON

Club van Broekhuizen

Arjen Heere, Stephan Bon, Jochem Janssen, Pim Vos, Rutger Mollee, Gerdt Kernkamp, Olaf Neuteboom en Johan ten Berg

Aspirant-leden

Luitzen de Boer, Michiel van der Horst en Bob Schipper

Ere-hemel der Oud Hoofredacteuren

Rutger Mollee, Olaf Neuteboom, Johan ten Berg, Bob Schipper, Tjerk Gualthérie van Weezel en Frans Overkleef

Hoofredacteur

Coen Eggenkamp

Adjunct

Bob van Velsen en Thijs Ijsbrandy (deelnemerskatern)

Eindredactie

Coen Eggenkamp

Ontwerp en vormgeving

Studio Einszwei (susan@einszwei.nl)

Sponsoring

Daan de Geus, Pieter Roorda en Coen Eggenkamp

Dankwoord

Een speciaal woord van dank aan onze sponsors, onze gulle gevers (u dus!) en aan alle geïnterviewde personen, redacteuren, fotografen en andere betrokkenen die aan de totstandkoming van dit Varsity Magazine hebben bijgedragen.

Donaties

IBAN: NL32 RABO 0142 6450 60, BIC: RABONL2U, ter attentie van Stichting Club van Broekhuizen te Brummen. Uw donatie wordt ten zeerste op prijs gesteld.

Adres redactie

Keizersgracht 172a II
1015 CZ Amsterdam
E: hoofredacteur@varsitymagazine.nl
Wij voeren geen zelfstandig adressenbestand. Als u uw adres wilt wijzigen doet u dat dan bij uw eigen oud-ledenvereniging

Drukwerk

ZuidamUithof Drukkerijen, Houten
Oplage: 8000 (maart 2015)

Auteursrecht

De redactie heeft haar uiterste best gedaan om de rechthebbenden op alle beelden in dit magazine te achterhalen. Mocht dit niet zijn gelukt, vloek dan eenmaal, tel vervolgens tot tien en stuur ons daarna een mailtje.

‘Varsity Magazine’ is een uitgave van de Stichting Club van Broekhuizen te Rotterdam (KvK: 2432.8903)

Cover: Een van de grote ploegen uit de jaren van opbouw na de Tweede Wereldoorlog – de Njord-acht uit 1950, die in Henley de finale van de Grand Challenge bereikte doch daarin werd verslagen door Harvard University.

Stoppen of doorgaan?

Geachte lezer,

Elk jaar is het weer een discussie die gevoerd wordt. Stoppen of doorgaan? We hebben inmiddels inclusief dit nummer maar liefst zeventien edities gemaakt en steeds weer doemt de vraag op of de verhalen niet een keer op zijn. Daarnaast teren we elk jaar in aan vermogen. Wordt het dan niet eens tijd om het bijltje er bij neer te gooien? Maar neen, tot nu toe komen we telkens weer op nieuwe ideeën voor artikelen over verleden en heden. Maar uw hulp om voort te blijven bestaan blijft onontbeerlijk!

Dit jaar hebben we ervoor gekozen om in vergelijking met de laatste jaren de Varsity zelf weer iets meer voorop te stellen. Iets minder algemene roei-artikelen en iets meer de 132e editie van de Varsity centraal. Dat hebben we mede gedaan door in het midden de wat saaie deelnemersinformatie op te leuken naar een speciaal katern van acht pagina's. Daarin vindt u dit keer niet alleen alle persoonlijke informatie als lengte, gewicht, ergoscore en aantal blikken, maar ook nog eens alle foto's van de deelnemers. Daarnaast kunt u zelf de uitslag voorspellen in onze eigen ‘Varsity Magazine Toto’ en kans maken op prachtige prijzen zoals een bobslee afdaling in Winterberg met oud-olympiër en voormalig Aegir-roeiër Arend Glas.

Ook qua artikelen zijn we iets dichter bij het heden gebleven. Elk deelnemende vereniging heeft weer een eigen artikel maar die staan weer iets meer in het teken van nu. Zo kunt u reportages lezen over de het door Nico Rienks opgestarte Project 2020 en de zuidelijk opgezette Brabant Acht. Ook gaan we in op de tumultueus verlopen editie van vorig jaar toen winnaar Ruben Knab zijn middelvinger opstak naar Gyas dat de bocht had afgesneden. Zijn verhaal en dat van voorgangers wordt uitgebreid beschreven en shorttracker Niels Kerstholt – ploeggenoot van de bekende middelvinger Sjinkie Knegt en tevens bekende in de roeisport – duidt met ons mee.

Daarnaast willen we de oud-leden goed op de hoogte blijven stellen van de ontwikkelingen in roeiend Nederland. Een daarvan is het steeds

meer professionaliseren van de roeisport, wat zich onder andere uit in het steeds meer betaalde coachkrachten bij studentenverenigingen. Donald Kreiken schreef hier een prikkelend stuk over. Oud-hoofredacteur Frans Overkleef stelt op zijn beurt een andere maatschappelijke kwestie aan de orde. Aan de hand van het verschrikkelijke verhaal van voormalig slagman van de Deutschland Achter uit 1988, Bahne Rabe, die uiteindelijk aan anorexia overleed, stelt hij de vraag tot hoever we moeten gaan bij het begeleiden van topsporters na hun actieve carrière.

Dit neemt niet weg dat we ook nog steeds oog hebben voor het verleden. Met onder andere de eerder genoemde Arend Glas blikken we terug op de vanuit de corporale roeiwereld ingezette renaissance van het Nederlandse bobsleeën begin jaren '90 en ook zijn er portretten van coryfeeën als Hans Lycklama (Skadi), Willem van Schelven (Triton) en Alexander Brinkerink (Laga). Echt in het verleden duikt Ben Kortman met een verslag over de in 1943 gehouden Varsity op Java. Ook keren we nog één keer terug op onze editie van vorig jaar toen oud-Argonaut Kees Huizinga centraal stond met zijn boerderij in Oekraïne. Achterin het blad kunt u lezen hoe het er nu voor staat met hem en zijn bedrijf en wat de gevolgen van de oorlog zijn aldaar.

Maar om terug te keren naar de vraag uit de eerste alinea. Ook voor volgend jaar is het nog onduidelijk of we doorgaan met dit blad. Een en ander hangt ook af van de financiën. We teren al enige jaren in op ons vermogen en er gaat een tijd komen dat we het niet meer in staat zijn Varsity Magazine te maken. Mocht u inmiddels dusdanig gehecht zijn geraakt aan dit jaarlijkse journalistieke hoogstandje, geef dan gul dit jaar! Pakt dit goed uit dan verhoogt het de kansen dat we ook volgend jaar weer van de partij zijn.

Namens alle medewerkers,
Coen Eggenkamp
Hoofredacteur

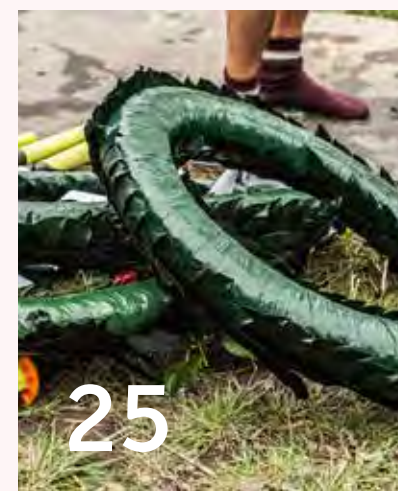

4

22

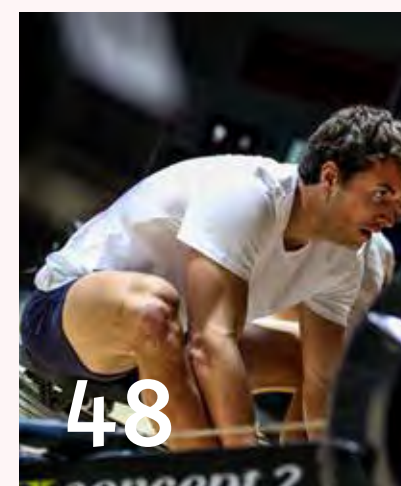
25

8

45

48

inhoud

1	Voorwoord
4	Voorbeschouwing
	Verenigingsstukken
12	Okeanos Project 2020 krijgt steeds meer vorm
14	Triton Interview met Willem van Schelven
16	Aegir Vier-zonder met moed
20	Nereus Na de vijfde biefstuk wordt het werken
34	Vidar/Thêta De Brabant Acht
36	Laga Interview met Alexander Brinkerink
40	Gyas/Phocas Interview met Gerrit de Jong
43	Orca De onbetaalde kracht
44	Skøll Het moet wel gezellig blijven
46	Skadi Interview met Hans Lycklama
48	Njord Interview met Stef Broenink en Harmen Eefting
50	Euros De weg omhoog?
52	Proteus De kers op de taart
54	Argo De Rijn stroomt voor ons
	Interviews en specials
8	Middelvinger is een heel geaccepteerd gebaar
11	Geef de Varsity haar gezicht terug Column Dirk Uittenbogaard
18	De prijs van professionalisering Van bakkerskinderen naar broodroeiers?
22	De andere kant van de medaille Het zwarte gat van Bahne Rabe
25	Deelnemerskatern
33	VIP Varsity
38	De vergeten Varsity op Java Voor alles het hoofdnummer
45	Een eerbetoon aan Laurens van der Graaff
55	Boer in land van oorlog
56	Aan het snoekjong Column door Jesse van der Mijl

Nereus wint Varsity 131. Peter van Schie en Dirk Uittebogaard komen bij aan de kant. - Beeld door Ben Kortman

door Frans Overkleeff en Coen Eggenkamp

Voorbeschouwing Varsity 132

Nog nooit zo dichtbij, maar toch zo ver weg. Zo zullen de roeiers van Gyas zich vorig jaar na de finale van de Oude Vieren op de 131ste Varsity hebben gevoeld. Het scheelde op de finish maar drie seconden met de ploeg van Nereus, de Amsterdamse vereniging die hiermee voor de vierde keer op rij het hoofdnnummer won. Na de finish werd echter bevestigd wat de Groningers tijdens de race al hadden gevreesd: diskwalificatie vanwege een stuurfout. Gaat het Gyas dit jaar lukken om de zure smaak van vorig jaar weg te spoelen en eindelijk te winnen? Ondanks dat het bij ter persen gaan van dit nummer nog niet duidelijk is met welke vijf ze starten, zou het zomaar eens kunnen. De strijd in editie 132 lijkt in elk geval helemaal open te liggen.

Groningse onverzettelijkheid

Over de Oude Vier van Gyas is eigenlijk elk jaar wel wat te doen. Zo bracht Gyas in 2007 een eerstejaars competitieploeg aan de start als Oude Vier, omdat al hun wedstrijdroeiers niet beschikbaar waren ofwel geen zin hadden. In recente jaren ging de meeste aandacht uit naar Rogier Blink. Als één van de weinige bondsroeiers lag Blink elk jaar aan de start, ook in de jaren dat Gyas geen kans maakte op winst en Blink dus hoofdzakelijk een zwijke onervaren tweedejaars zware roeiers achter zich aan moest slepen. In 2009 en 2011 kon Gyas wel vooraan meedoen, maar telkens kon de ploeg het niet afmaken. Ook dit jaar zijn de verwachtingen hooggespannen. Met Gerbren Spoelstra en Geert Willem Hemminga hebben de Groningers een forse hoeveelheid power aan boord en ook oud-toproeier Nanne Sluis (afgelopen zomer samen met Spoelstra nog actief op de WK in de M2+) is nog altijd gretig. Op papier heeft Gyas een van de beste ploegen van het veld.

Maar er is ook een maar. Het blijft maar onduidelijk wie er op 5 april aan de start liggen. Het grootste vraagteken is Blink zelf. Zijn bondsproject in de M2- met vijfvoudig Varsity-winnaar Mitchel Steenman (Skadi) kende afgelopen jaar na een succesvol seizoen 2013 een moeizaam verloop (WK 8e). De twee met Blink en Steenman moet zich dit seizoen revancheren en daarvoor is essentieel dat Blink, die vorig jaar een tijd sukkelde met blessures, het hele seizoen fit blijft. Het kan dus goed zijn dat Blink bij de aankomende Varsity aan de kant wordt gehouden. Of misschien wil Blink als vijftiendejaars student wel een vrije zondag om voor wat tentamens te studeren, dat kan natuurlijk ook. Natuurlijk zou het voor hem wel wrang zijn als Gyas net dit jaar zou winnen, maar Blink heeft hoe dan ook met zijn jarenlange inspanningen als aanjager van de Oude Vier binnen Gyas een groot aandeel in de groei van Gyas in het hoofdnnummer gehad.

Een andere bron van onduidelijkheid is de vriendin van Sluis, die toevallig is uitgerekend op 5 april. Het zou dus zomaar kunnen dat ook hij verstek moet laten gaan omdat hij een baby moet vangen. Daarnaast blijft de status van student voor beide relatief oude heren onduidelijk. En hoe staat

het eigenlijk met de fitheid van de bij de bond uitgerangeerde Spoelstra en Hemminga? Kortom: genoeg vraagtekens bij wat de grote favoriet zou kunnen zijn.

Stadgenoot Aegir ziet het allemaal tandenknaarsend aan. Aegir start met een relatief jonge ploeg - de gemiddelde leeftijd ligt bij de ploeg met de rode ster zo'n zeven jaar lager dan bij de boot van Gyas - en de verwachting is niet dat zij voor de knikkers mee gaan doen. Ergens is dat jammer. Aegir vaart vrijwel elk jaar finale en heeft ook nu weer talent in de gelederen, maar weet steeds niet dat extra stapje naar de top te zetten. De Noordelijke bodem blijkt na de aanvankelijke successen van het RTC Noord toch een lastige plek om te oogsten, al presteerden de eerstejaars bij afgelopen Winterwedstrijden het best van allemaal.

Amsterdamse terughoudendheid

Ondertussen waait aan de Amsteldijk na vier overwinningen op rij een andere wind. Nereus stuurt dit jaar niet de grootste kanonnen naar Houten, maar kiest voor de subtop. Voor de spanning in het hoofdnnummer is dit een goede ontwikkeling. Ondanks dat verzuchtte Lagaier en tevens toproeier Olivier Siegelaar onlangs dat de kans groot is dat Nereus de komende tien jaar het wedstrijdje op het Amsterdam-Rijnkanaal nog wint. Nereus heeft de breedste en kwalitatief meest hoogstaande selectie zware toproeiers van alle verenigingen. Wanneer de Amsterdammers elk jaar met hun beste vier roeiers aan de start zouden verschijnen, zouden ze de Varsity voor de voorzienbare toekomst blijven domineren. In zekere zin doet Nereus dus een stapje terug. Daarmee is overigens niet gezegd dat de bordeauxrode riemen dit jaar niet in goede handen zijn. Slagman Freek Robbers is een bijzonder effectieve boatmover en oud-junior Jaap Scholten heeft in zijn tweede jaar bij de senioren in fysiek en mentaal opzicht flinke stappen gemaakt. Vorig jaar roeiden beiden nog naar een tijd van 5:50 in de M4- op de Koninklijke Holland Beker, hard roeien kunnen ze dus wel. Engelsman Dominic Meyrick-Cole en Robert Vivic, beide afgelopen zomer nog actief op de FISU WK, completeren de ploeg. Bij de Heineken Roeivierkamp roeide

De leden van de ASR Nereus vieren in het water hun feestje. - Beeld door Ben Kortman

de acht met deze vier op slag naar een indrukwekkende overwinning in de tweede divisie en liet bijna alle Oude Achten van andere verenigingen in puntentotaal achter zich. Een teken aan de wand dat het met de vorm wel goed zit. Stuurman Tim van den Ende is nog over van de succesploegen van voorgaande jaren. Zoals de lotgevallen van Gyas tijdens de vorige editie laten zien, is het hebben van een goede en ervaren stuur een niet-onbelangrijke factor voor succes.

Elders in Amsterdam is het beeld wat gemengd. Toproeier Mechiel Versluis (voormalig wereldkampioen M4-) staat samen met Roel Braas binnen Okeanos nog altijd op eenzame hoogte, maar inmiddels lopen er de laatste jaren ook een aantal andere capabele roeiers rond. Dit werd afgelopen najaar nog eens duidelijk tijdens de Amstelbeker, waar de verenigingsacht van Okeanos het stukken beter deed dan verwacht. Of dit zich gaat vertalen in een goede prestatie in het hoofdnnummer valt te bezien. Okeanos heeft een wat ambivalente houding ten opzichte van de Varsity en het instituut van de Oude Vier wordt nog altijd niet breed gedragen binnen de vereniging. Vorig jaar was er een verrassende finaleplaats, dit jaar wist tot een paar weken terug niemand aan de Bosbaan wie er dit jaar in de boot zouden plaats nemen. Ook de derde Amsterdamse vereniging Skøll kampt met dit probleem, zij het dat er bij hen ook nog sprake is van een al jaren aanhoudende droogte op het gebied van nieuw zwaar roeitalent. Het Vikingschip kan dus vermoedelijk een vroege trein terug pakken.

Genoeg vraagtekens bij
wat de grote favoriet
zou kunnen zijn.

Leidse en Delftse kracht
De Varsity begon ooit als een wedstrijd tussen Njord en Laga. Voor het conservatieve smaldeel onder de Varsity-liefhebbers is het dus goed nieuws dat beide verenigingen er anno 2015 weer goed voorstaan. Njord heeft dit jaar zelfs een ploeg die voor een top-3 klassering kan gaan en het meeste vermogen in huis van alle boten. Ergometerbeest Stef Broenink (5:42) imponeerde dit seizoen als sculler op de langebaanwedstrijden en ook Floris Röling, Peter Gründer en lichte pik Sebastiaan van Kints zijn na hun internationale uitzendingen in 2014 weer een jaar verder in hun ontwikkeling. De

vraag is hoe de heren met de druk vanuit de vereniging om kunnen gaan; de laatste overwinning is immers ook al weer meer dan 25 jaar geleden. Ook de roeiers van Laga zullen druk voelen. Wellicht zijn de verwachtingen dit jaar minder hoog dan vorig jaar, toen de vier van Laga luidkeels werd aangekondigd als dé uitdager van de gevestigde orde. Een jaar verder en een illusie armer na de teleurstellende finale van vorig jaar gaan de roeiers uit Delft dit jaar wellicht met een andere mindset de wedstrijd in. Neemt niet weg dat hoofdcoach Peter Kolsters een paar jaar terug riep dat 2015 het jaar moest zijn om te oogsten. Laga heeft wederom een sterke vier, maar de resultaten in het voorseizoen vielen tegen. Het zal de ouderejaars uit de getalenteerde groep roeiers steken dat zij in de afgelopen twee jaar niet richting de absolute Varsity-top zijn doorgeschoten, maar het lijkt er voorsnog niet op dat dat dit jaar alsnog gaat gebeuren.

Utrechtse en Rotterdamse gretigheid
Dat Triton al een tijdje droogstaat op het gebied van Varsity-overwinningen is genoegzaam bekend. Dat de vereniging de afgelopen jaren vaak voorin meedeed, wist u waarschijnlijk ook wel. Het zal dan ook geen verrassing zijn om te horen dat Triton dit jaar wederom goede kansen heeft. Sterker nog: van alle toproeiers is Kaj Hendriks de enige die wel zin heeft in een potje reupen in Houten. De oud-wereldkampioen kende in 2014 een rotseizoen door een slepende blessure, maar is inmiddels weer op volle kracht terug aan het front. Bij de afwezigheid van de echte toproeiers in andere ploegen (met uitzondering van eventueel Gyas) zijn de kansen voor Hendriks om eindelijk dat gouden blik te pakken aanzienlijk vergroot. Hij kan bovendien rekenen op ervaren ploeggenoten zoals Harold Langen en Ide Hingstman. De ploeg mist met twee lichte pikken aan boord ten opzichte van bijvoorbeeld Gyas en Njord wel wat vermogen en het is de vraag hoe de roeiers als collectief uit de voeten kunnen met de naar verwachting lastige omstandigheden. Vergeet ondertussen ook zeker niet om de andere ploeg uit Utrecht in de gaten te houden voor een finaleplek. Er gebeuren bij Orca onder de nieuwe profcoach Marloes van der Weide mooie dingen bij de middengroepen en bij de Winterwedstrijden werd Laga al het vuur aan de schenen gelegd.

En dan is er nog Skadi. De vijf overwinningen tussen 2006 en 2010 zijn langzaam in het collectieve geheugen weggezakt en dat betekent maar één ding: de Rotterdammers willen weer winnen. Of beter gezegd: zouden kunnen winnen als ze hun beste roeiers zouden willen en kunnen opstellen. Met Thijs van Luijk heeft Skadi een van de meest effectieve racers van Nederland in huis en samen met de snelle twee-zonder van Reinier Spillenaar Bilgen en Jasper Tissen zouden ze zeker voor de winst mee kunnen doen.

Beeld door Ben Kortman

voorbeschouwing

Van Luijk lijkt zich echter te concentreren op het bondsgebeuren en op het moment van schrijven is Spillenaar Bilgen nog geblesseerd. Het zou dus zomaar kunnen dat Rotterdam met weinig overblijft en dan is de finale halen al een behoorlijke kluit.

Buitengewestelijke diversiteit
We gaan het dit jaar niet hebben over Euros, Theta en Argo. Alhoewel, we graag de vernietigende beschrijving van de Oude Vier van Argo die we van een van hun coaches aangereikt kregen integraal zouden publiceren. De ruimte ontbreekt echter en de landbouw heeft het al zwaar genoeg. Phocas daarentegen verdient een eervolle vermelding. Ook zij roeide bij de Winterwedstrijden een prima race en eindigde in het kielzog van Laga en Orca. Met het nog ruwe talent Koen Metsemakers zijn ze er nu voor het tweede jaar bij en in tegenstelling tot de andere kleintjes zouden ze met een goeie loting de finale misschien wel kunnen halen.

We gaan het nog ook nog even hebben over Proteus. De andere Delftse vereniging legt een op papier uitstekende vier op het water, waarmee ze misschien wel de dark-horse van dit jaar zijn. Drie grote kerels met SB of FI-SU-ervaring (Maarten van Blokland, Robbert van Houten en Vincent Klaassen), aangevuld met de lichte ergometerbeul Sander van Dijk. Misschien wil Proteus wel revanche nemen voor de diskwalificatie wegens een stuurfout in de finale van vorig jaar; béta's kunnen er naar verluidt niet zo goed tegen als een 1 opeens in een 0 verandert. Ook Vidar noemen we hier nog even bij naam. Vorig jaar werd op 0,2sec de finale gemist, dus dit jaar zijn de Tilburgers er waarschijnlijk op gebrand om wel de 3km te mogen varen. Vidar heeft wederom een fysiek sterke ploeg en afgezet tegen de concurrentie zou een finaleplaats dit jaar zeker haalbaar moeten zijn. Een bepalende factor voor deze ploeg wordt echter niet kracht, maar race-slimheid. Er gebeuren rare dingen op het Amsterdam-Rijnkanaal en daar moet je als ploeg wel mee om kunnen gaan. /

Expertpanel beoordeelt ieders kansen

Om u een objectief beeld te geven van wat de kansen dit jaar precies zijn heeft het Varsity Magazine vier 'experts' uitgenodigd die u in het deelnemerskatern middenin ons blad vertellen wie volgens hen favoriet is en waarom. Ook deden zij over elke ploeg een uitspraak, waarvan u de pareltjes kunt vinden bij de specifieke boot.

Meindert Klem
Deze oorspronkelijke roeier van Willem III stond jaren te boek als groot talent en haalde op jonge leeftijd mooie resultaten binnen. Daarna kwam hij echter nooit helemaal tot wasdom en hing daarom dit jaar zijn riemen aan de wilgen. Van jongs af aan ontwikkelde hij een hekel aan Nereïden en misschien was dat ook wel de reden dat hij tegen het eind van zijn loopbaan nog overstapte naar Skadi in Rotterdam. Dit alles neemt niet weg dat hij voor Varsity Magazine alle kansen van alle ploegen eerlijk afweegt en over iedereen een mening heeft.
Voorspelling Meindert: 1. Triton > 2. Gyas > 3. Skadi > 4. Laga > 5. Nereus > 6. Proteus > 7. Njord

Bart Smorenburg
Deze corporale Delftenaar werd in 2005 lid van Laga en ontdekte gelukkig al vrij snel dat hij er beter over kon lullen dan mee doorgaan. Wel deed hij een jaartje bestuur en coachte hij een verdwaalde eerstejaars dames acht. Hij maakte naam als reporter voor RoeiRadio bij de Varsity sinds 2010, waarna hij ook werd ingezet bij de Wereldkampioenschappen onder 23 jaar en afgelopen WK in Amsterdam. Zodoende is hij zelfverklaard vertegenwoordiger van de schreeuwende pers.
Voorspelling Bart: 1. Triton > 2. Gyas > 3. Laga > 4. Njord > 5. Nereus > 6. Skadi > 7. Proteus

Jan Willem van der Wal
Om zo objectief mogelijk te blijven, nodigde Varsity Magazine ook een knor uit als expert. En wat voor een. Deze fanatieke Skøllie heeft een lang CV als (prof)coach en werd vooral succesvol met een eerstejaars zware acht van Asopos de Vliet die een paar jaar terug het veld aan gort roeide. Na een minder jaartje bij Orca legde hij zich compleet toe op het bedrijfsleiderschap van het Roeicentrum Berlagebrug. Ook probeert hij als teammanager de-velopment nog te redden wat er te redden valt bij de roeibond en heeft zodoende goed zicht op al het talent wat rondroeit in Nederland. Speciaal voor ons zegt 'ie eindelijk wat 'ie wil.
Voorspelling Jan Willem: 1. Triton > 2. Gyas > 3. Nereus > 4. Njord > 5. Skadi > 6. Aegir > 7. Orca.

E.S. Driessen
Deze NLroeier-reaguurder van het eerste uur gooit speciaal voor Varsity Magazine zijn anomiteit van zich af. Zoals zo vaak bij dit soort types blijkt het een allervriendelijkste doorsnee-man te zijn van middelbare leeftijd (39). Begonnen in een eerstejaars acht van Asopos de Vliet bleef hij daar als coach hangen tot 2001. Pas daarna maakte hij de overstap naar het correctere Njord aan de Morsweg. Hier was hij nog vele jaren wedstrijdcoach en legde zo het fundament voor zijn ongenueanceerde, maar vaak op waarheid gebaseerde uitspraken, op NLroeï. Gelukkig voor de lezer blijft hij ook nu hij bekend is, recht voor zijn raap.
Voorspelling Eelco: 1. Triton > 2. Gyas > 3. Njord > 4. Nereus > 5. Proteus > 6. Skadi > 7. Vidar

‘Middelvinger is een heel geaccepteerd gebaar’

De skinhead van Nereus en zijn middelvinger. De jongen die iedereen wil verneuken op het water, maar niemand wil kwetsen.

Nereus. Je kunt het ook gewoon verwachten. Bij de Amsterdamsche Studenten Roeivereeniging is ruimte voor iedereen, als je maar hard wilt en kunt roeien. Het juiste jasje doet er niet toe en ook je kapsel is niet relevant. Toch viel het een jaar geleden bij Houten iedereen op dat een kaalgeschoren gozer agressief zijn middelvinger opstak naar Gyas uit Groningen.

Beeld door Ben Kortman

"Shockeren vind ik fijn"

"Mijn oma vindt het verschrikkelijk. En mijn ouders vinden het ook niet altijd leuk. Maar shockeren vind ik gewoon wel fijn" zegt Ruben Knab. Vandaag, enkele weken voor de Race der Oude Vieren, keurig verzorgd haar. En een uitermate nette baard. "Ik ben keurig opgevoed hoor." Kortgeleden wordt hem door een Nereïd in het clubhuis aan de Amsteldijk gevraagd wie hij is. 'Oh sorry, ik heb je niet herkend want je hebt haar' kreeg de 27-jarige roeier te horen. "Haar is eigenlijk ontzettend onhandig. Soms haal ik het er gewoon af. Praktisch, maar ik doe het er óók om. Als de tegenstander er ook maar even door uit z'n concentratie wordt gehaald, vind ik het al mooi. Ik doe er alles aan om iemand op het water te verneuken" zegt Knab.

Je merkt de overgang niet, maar het verschil is voelbaar. Als Knab over roeien praat, gebruikt hij gangbare woorden als winnen en trainen. Maar zodra hij iets meer vertelt over een wedstrijd, verandert zijn woordkeus. "Ik lijd aan White Line Fever" weet Knab. Zodra het een wedstrijd betreft, is hij een ander mens.

Op de fiets naar school gaat de stopwatch mee. Door de bossen langs de provinciale weg tussen Bennekom en Arnhem moet het altijd harder. De puber neemt stevast bezweet plaats in de schoolbank. Montessorionderwijs. Verbaast het u? Hij leest veel boeken en terugkijkend omschrijft hij zichzelf in die tijd als 'een beetje een nerdje'. Knab: "Geen computerpersoon maar eentje in de sociale categorie. Ik had gewoon interesses waarbij ik in de minderheid was. 't Was voor mij niet raar, maar gewoon niet wat anderen deden."

Uitmunten bij Nereus

Knab is basketballer. Maar als hij in de hoofdstad aan zijn studie Geneeskunde begint, lijft Nereus hem in. "Ik kreeg gratis bier. En ze vroegen 'Kom je morgen naar de BBQ?'" Hij merkt dat het bij Nereus maar om één ding gaat: uitmunten. Zodra hij bij de selectie komt, wordt alles een wedstrijd. Prestatie wordt niet gemeten in karakter of hardheid, alleen de fysiek telt.

Met zijn 85 kilo bij een lengte van 1,92 is Knab weliswaar niet klein, maar zeker niet de grootse. "Ik voelde me niet groot en sterk. Als je jong bent, raak je makkelijk geïntimideerd. 'Wie ben ik? Wat doe ik?', vraag je je af. Wie de grootste bek heeft, telt niet bij Nereus. Excelleren wordt beloond. Bij Nereus ontdekte ik dat ik sterk was. Er lopen daar ook voorbeelden rond. Gijs Vermeulen, Diederik Simon. Ik denk er nu anders over, maar ik wilde Simon worden. Ik wilde naar de Olympische Spelen - mijn ouders verklaarden me voor gek." In zijn tweede jaar is hij goed voor 5.57 twee denkbeeldige kilometers op het roeia-pparaat en hij mag al deelnemen aan de Wereldkampioenschappen onder 23 jaar.

Angelsaksisch model

De timide jongen uit de bossen bij Wageningen ontdekt dat hij zekerheid haalt uit trainingsarbeid. Alleen dan kan hij zich sterk voelen. Het is dan ook niet vreemd dat hij onder David McGowan verder tot ontwikkeling komt. De Australische roeier, zeven jaar ouder dan Knab, is gehard in en aanhanger van het Angelsaksische model. Zelfredzaamheid, initiatief, competitie en vrijheid. Dat past bij Knab. Het brengt hem in de vier-zonder tot in de finale van de Spelen van Londen. Als voormalig bondsvoorzitter Eric Niehe hem daarmee feliciteert, vraagt Knab of hij 'er wel ene flikker van begrijpt?'. Het kwartet wil juist in de finale laten zien waartoe het in staat is, de halve finale was slechts een horde. "Ja, iedereen was blijkbaar aangenaam verrast. Wij wilden daar laten zien wat we konden, heb ik hem gezegd. Dat zo'n vent dat niet begrijpt." Op nummer drie vaart hij zijn vier-zonder naar de vijfde plaats in de olympische regatta.

In 2014 –als de roeiploeg traint in Australië– komt Knab op de fiets in botsing met een auto en breekt zijn duim. Een man die fysieke maar bovenal mentale sterkte haalt uit trainingsuren, heeft een probleem. Neen, Knab niet. "Ik vind het lastig om langs de kant te staan. Je wordt gedwongen creatief te zijn. Te trainen buiten je comfortzone. Je wilt

sterker terugkomen. Ik ben iedere ochtend gaan zwemmen om toch belasting te vinden. Ik ben wel een week eerder gaan roeien dan van de dokter mocht."

Ophef middelvinger

De Varsity is de eerste wedstrijd na het duim-incident. Is Knab sterk genoeg? "Het is sowieso een beladen toestand. Maar nu was het ook heel persoonlijk. En dan zie je Gyas de binnenbocht nemen. Als je zo'n trucje uithaalt, je roeit tóch door en wint niet, ja, dan kun je van mij 'De Vinger' krijgen."

“Shockeren vind ik gewoon wel fijn”

Knab maakt zich er niet druk over. Rogier Blink, gangmaker bij Gyas, laat zich maandag na de wedstrijd horen via Twitter: 'Correct gedrag volgens corporaal Nederland. Dan zeggen ze dat wij 'knorren' niet weten hoe het hoort'. De meegestuurde foto is duidelijk. Op het anonieme internet wordt Knab diep door het slijk gehaald. Knab haalt zijn schouders op. "Als we alle keren dat Rogier zijn middelvinger heeft opgestoken bij elkaar op tellen, komen we misschien wel tot honderd." Hij gaat nog even door over de vinger-kwestie: "Het maakt het plaatje wel compleet hè? In wedstrijden ben ik nu eenmaal een ander mens. 't Wordt wat emotioneler, 't gaat allemaal niet op een bewust niveau. Maar de middelvinger opsteken is een heel geaccepteerd gebaar, als je van je fiets wordt gereden door een taxichauffeur, doet iedereen het."

De roeier gaat bewust zijn eigen gang. Knab: "Ik draai nooit ergens omheen. Ik houd van directe communicatie en duidelijkheid. Het lijkt me bij een sportploeg vanzelfsprekend dat je naar eenzelfde doel werkt. Het is niet mijn bedoeling iemand te kwetsen, maar mensen per se te vriend willen houden, heeft ook geen zin."

Prima om op de camping te staan

Als in de herfst Stef Broenink –bekend vanwege zijn fysieke capaciteiten op de roeimachine– uit de Holland Acht wordt gezet, kijkt Knab terug op het seizoen. Hij heeft heerlijk met de roeier van Njord gevaren in de twee-zonder. "Ik vroeg me af, heb ik er straks nog wel lol in? Stef leert heel snel, het is niet alleen een lompe kracht. Ik denk dat hij niet weet hoe sterk hij is. Het gemak waarmee hij dingen doet, daar sta ik echt van te kijken. Zijn fysieke aanleg is extreem. Zo'n vent maakt de acht uiteindelijk sneller." Net als Knab beschikt hij over de racementaliteit en het is eveneens een zachte jongen.

Pedagoog Maria Montessori stelt dat een kind vanuit zichzelf gemotiveerd is zich te ontwikkelen en om te leren. Knab voelt dat hij de laatste twee jaar geen vooruitgang heeft geboekt en stapt zonder moeite vrijwillig uit de nationale roeiploeg. In Leiden vaart hij veel in de skiff en geniet weer van het glijden over het water. De dubbeltwee met Broenink noemt hij noodgedwongen. Dat deert hem net zo min als de financiële bijdrage van NOC*NSF die hem wordt ontnomen. "Daar gaat het niet om. Op de eerste plaats staat dat we naar de Olympische Spelen gaan. Wij willen de Wereldbeker in Bled roeien in de twee. Dat we dan op de camping staan, is prima. Dat is vlakbij de start. Als je in het buitenland regatta's vaart, is het eten ook wel eens minder goed. Omstandigheden vormen voor mij nooit een barrière. Net als bij de Varsity, iedereen heeft daar last van het water. De tegenstander dus ook. Maar die denkt misschien wel veel meer dat dat vervelend is." /

Middelvinger is vooral groot bij publiek

Sporters liggen niet wakker van wat emotie. Ontlading kent vele vormen. Shorttracker Sjinkie Knegt wordt tijdens de Europese Kampioenschappen in 2014 bekend bij het grote publiek omdat hij beide middelvingers opsteekt en een schoppende beweging maakt naar de winnaar als hij over de finish komt. "Een grote misdraging" zegt een schaatsofficial. Knegt moet zijn individuele bronzen medaille inleveren terwijl de Fries wordt aangepakt voor 'onsportief gedrag' tijdens de aflossingswedstrijd waar Nederland zilver wint. Ook in de politiek leidt onlangs een middelvinger (de Griekse minister Varoufakis in een toespraak over Duitsland) tot ophef.

Bij de WK roeien in Sevilla steekt een Nereus-roeier de middelvinger op. NRC Handelsblad, maandag 23 september 2002: "De lichte mannen dubbelvier verloor in de laatste meters het zilver en moest na 2000 meter genoegen nemen met brons. Woedend sloeg roeier Marten Bosma zijn vuist in het water en stak zijn middelvinger op naar het uitslagenbord." Op NLroe.nl is een fotootje van het moment te zien. Er ontstaat geen tumult, Bosma hoeft zijn medaille niet in te leveren. Hij wil twaalf jaar later niet meer praten over dit moment.

Het publiek dat al komt kijken bij een roeiwedstrijd staat doorgaans ver van de sporter af en televisie laat roeien links liggen. Bij schaatsen is dat totaal anders. Doordat Knegt zijn bronzen medaille moet inleveren, schuift landgenoot Niels Kerstholt van de vierde plaats door naar brons.

Kerstholt (31) is bekend met de roeisport. Tien jaar terug meldt hij zich bij Triton. "Ik trainde toen al twee keer per dag maar ik zocht naast topsport en studie wat gezelligheid. Een paar vrienden waren lid en hadden goeie verhalen. Ik wilde als topsporter niet de band met rest van de wereld verliezen en ook af en toe student zijn." Kerstholt heeft het er naar zijn zin. "Roeiers zijn wat intellectueler dan schaatsers, dus het was fijne afwisseling. Met schaatsers heb je zelden een diepgaand gesprek." Na 2006 verhuist hij naar Heerenveen en stopt het roeien.

Overeenkomsten tussen shorttrack en roeien ziet hij amper. "Behalve dan dat er weinig aandacht voor beide sporten is en dat het inspanningsfysiologisch enigszins op elkaar lijkt. Je kunt roeien beter vergelijken met lange-baanschaatsen: elke keer precies dezelfde beweging. Roeien is een oersport net als andere studentensporten en shorttrack meer een moderne sport. Iets meer entertainment ook en dat levert steeds meer aandacht op. Daar zou roeien ook wat meer in mee moeten gaan."

Beide sporten kennen vergelijkbare incidentjes. Volgens Kerstholt, die inmiddels is gestopt en nu onder andere commentator bij Studio Sport is voor het shorttrack, heeft de middelvinger van Knegt niet tot meer aandacht geleid voor zijn sport. "Die was er al door betere prestaties." Ook deze sporter

vindt de ophef overdreven. "Het zijn altijd de opvliegende types. Een roeiboort is net als een relay-team bij ons. Roeiers moeten zich realiseren dat zoiets de sport leuker maakt. Dit is vermaak wat het roeien als saaie sport juist kan gebruiken. Hoger opgeleide, verstandige mensen vergeten dat sport ook entertainment kan zijn. Het is al een saaie bedoeling en als er dan ook nog eens niets gebeurt..."

Kerstholt komt zijn zus Maud, die in de eerstejaars dames acht van Triton zit, aanmoedigen bij Varsity 131. "Ik heb me er uitstekend vermaakt. Roeiwedstrijden zijn ongelooflijk saai, bij de Varsity is het dus juist fantastisch. Ze gooien met wat dingen en trekken aan elkaars jasje. Dat is precies de cultuur die er over honderd jaar nog moet zijn. Het is allemaal nostalgie maar maakt het wel mooi." Dit jaar is hij niet van plan te komen. "Wint Triton dit keer? Ja, dat zeggen ze elk jaar. Maar als het echt zo is, moet je me even inseenen, dan leg ik mijn Triton-das klaar." /

Bij de Wereldkampioenschappen in 2002 in Sevilla heft na afloop van de finale Marten Bosma zijn middelvinger op naar de Spanjaarden die hen in de laatste meters net gepasseerd zijn. Ophef is er niet. - Beeld door ECBC.

Beeld door Ben Kortman

Geef de Varsity haar gezicht terug

"Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wat is de schoonste wedstrijd van ons land?" vraagt menig roeier aan zijn spiegel in de voorbereidingen op een nieuw wedstrijdseizoen. Waarop de spiegel antwoordt: "Mijn vrind, enkel en alleen is het de Varsity die telt als de schoonste. Daar worden helden geboren, nieuwe helden geproduceerd, eeuwige roem vergaard en als je het water drinkt, waar jouw helden in gezwommen hebben, ben je een jaar onsterfelijk."

Glunderend wachten we op dat eerste weekend in april waar we dan eindelijk met hoge verwachtingen naar Houten mogen reizen voor de Varsity op het Amsterdam-Rijnkanaal. Inmiddels, na mijn vierde gewonnen Varsity, loop ik gedesilluseerd terug naar mijn spiegel. Was dit de wedstrijd waar ze mij in mijn eerste jaar over verteld hebben? Was dit de wedstrijd die ik zo graag wilde winnen, waar eeuwige roem gehaald kon worden, en waar ieder oud-lid mij met tranen in zijn ogen over kon vertellen?

Als roeier van Nereus en het Nederlandse team, lid van het ASC, maar vooral als winnaar van de Varsity is het mijn taak om u van wat ongevraagd advies te voorzien. Als topsporter leer je te reflecteren, analyseren en te structureren om te kunnen perfectioneren, doorblijven werken aan de details. Dus waarom kloppen de verhalen van vroeger niet met de werkelijkheid?

Ik houd van tradities en van mooie verhalen over helden van vroeger. Dat is de reden waarom ik in Amsterdam voor Nereus heb gekozen en niet voor Skøll of Okeanos. Ere wie ere toekomt. Ik geloof daar in. De lijsten op Nereus met alle overwinningen, de tegels van winnende Oude Vieren in de koepel en de bijbehorende verhalen die iemand je graag wilt vertellen als je naar één van die lijsten staat te kijken. Zo zijn de verhalen over de Varsity fantastisch, maar in de realiteit verschilt het nauwelijks meer van een doorsnee Bosbaanwedstrijd. Is de Varsity met sponsors als

Gant en Aegon niet te groot en te commercieel geworden? Begrijpen de mensen nog wel waar de Varsity daadwerkelijk om draait?

Natuurlijk, een wedstrijd moet wel met de tijd mee, maar moet traditie waarborgen. Als ik de Varsity vergelijk met de Boatrace zijn er grote verschillen te zien. In Engeland brengen ze de twee ploegen goed in beeld voor, tijdens en na de wedstrijd en kan je aan de kant de spanning en traditie voelen. Bij de Varsity leeft dat minder en blijven steeds meer corpora en universiteiten zelfs thuis. Ze hebben plaatsgemaakt voor mannen in bomberjacks met een V-tje of politie te paard. Eigen belang, noodzaak voor orde, zien en gezien worden overheerst tegenwoordig meer dan saamhorigheid en vijandigheid die een echte wedstrijd kan hebben. Waar is dat verloren gegaan?

Sinds de Varsity open is voor alle NSRF-verenigingen in 1973 zijn niet KNSRB-verenigingen er vooral op uit om uit om iedereen een hak te zetten. Daarbij maakt het niet uit op wat voor manier dit gebeurt en mist er verenigingsgevoel. Bijvoorbeeld Orca in combinatie met andere verenigingen (1983 met Njord, Nereus, Viking) of de inkoop overwinning van Okeanos met roeiers van een burgervereniging (1989). Steeds meer voorwaarden en regels moesten aan de reglementen van de Oude Vier worden toegevoegd, omdat er an-

ders niet met respect mee om wordt gegaan (twee jaar lid van vereniging, inschrijving in de stad van studeren, etc).

Ook nu proberen verenigingen nog steeds de regels te omzeilen door mensen in te schrijven die niet eens (meer) studeren of niet studeren in de stad van hun roeivereniging. Uiteraard is het allemaal (net) binnen de regels, maar het maakt de wedstrijd niet gentlemen like en niet zoals de Varsity bedoelt is. Zonder wederzijds respect, geen Varsity.

De vraag blijft natuurlijk wat goed is voor de wedstrijd. De vier beste roeiers van een vereniging of de vier beste studentenroeiers? Waarom moeten we een band met Universiteiten willen als die er klaarblijkelijk niet is? Ik heb van de Universiteit van Amsterdam bij geen van mijn overwinningen ook maar iets gehoord. Hoe krijgen we weer een echte wedstrijd? Kijk als KNSRB eens in de spiegel en vraag je jezelf eens af: wie ben ik en wie wil ik zijn? Volgens mij moeten we terug naar de basis: Zeven ploegen, één finale en de belangrijkste nummers. Geef de Varsity haar gezicht terug. /

Dirk Uittenbogaard is roeier van Nereus en de nationale equipe. Hij won afgelopen jaren vier keer op rij de Varsity. Dit was een unieke prestatie omdat hij dit zowel op bakboord als op stuurboord deed en zowel op boeg als op slag.

Project 2020 krijgt steeds meer vorm

Na de voor Nederland op sportief gebied niet al te succesvol verlopen Wereldkampioenschappen van 2014 en de daaropvolgende legendarische persconferentie van de technisch directeur, verschenen er oproepen op internet, in de krant en op televisie: vrouwen groter dan 1.85m die het wel zagen zitten om een gouden olympische medaille te behalen konden zich melden voor Project 2020. Een project, los van de bond, onder leiding van Nico Rienks met als doel een vrouwen acht met kans op goud op de spelen van 2020 in Tokio.

Beel door Gerben Rink

Geen concurrentie met de bond

Een rel was geboren: de KNRB wenste Nico, die daar tot voor kort als adviseur toproeien werkzaam was, veel succes met zijn plan, en stuurde er ook nog een rekening voor gebruik van de faciliteiten langs de Bosbaan achteraan. De relatie is intussen enigszins hersteld, maar blijft broos. De krachttrainingsruimte van het Olympisch trainingscentrum (OTC) aan de Bosbaan staat tot hun beschikking, zolang ze maar wegblijven uit de kleedkamers, want de bondsroeiers hebben rust nodig. Rienks: “Het KNRB-bestuur vond het volgens mij een leuk plan, maar de bondscoaches leken zich er wel door bedreigd te voelen, die vreesden misschien wel voor hun baan.” Zelf ziet hij zijn plan helemaal niet als een concurrentiestrijd met de bond. “Uiteindelijk is het helemaal niet de bedoeling om te concurreren met de bond: om te winnen moeten we gewoon de snelst mogelijke acht op het water zien te leggen.” Hij ziet zichzelf dan ook niet gauw terug als fulltime bondscoach: “Wat doe je dan de hele dag tussen de trainingen door? Op de bank hangen? Dat is toch niks?!”

Sponsoring Kiwa en Aegon

Intussen zijn we een half jaar later en is de media-storm enigszins gaan liggen. Op organisatorisch vlak begint het project steeds meer vorm te krijgen. Rienks kan vol trots melden dat Kiwa en Aegon hebben toegezegd om het project met een flink bedrag te sponsoren en binnenkort arriveert een gloednieuwe Filippi-acht. Ook zijn er gevorderde plannen voor huisvesting van de dames, zodat vanaf de zomer een voltijd trainingsprogramma gedraaid kan worden. Uit de meer dan 300 aanmeldingen zijn uiteindelijk zeventien dames geselecteerd, waarvan er maar drie zijn die enige roei-ervaring hebben. Ook het coachteam is uitgebreid: naast Nico Rienks zijn nu ook Pepijn Paanen en Theo Haije bij het project betrokken als coach.

Op een koude en regenachtige februaridag wordt er zestien kilometer getraind op de Bosbaan. De landelijke griepgolf heeft de dames niet overgeslagen, waardoor er één acht het water opgaat en een dub-

beltwee met ‘stagiaire’ Merle Niehe aan boord voor de balans. Het is expliciet de bedoeling dat er veel gesculd gaat worden, zo ook deze winter. Een van de roeisters was al van plan om een wetsuit te kopen.

Roeien geen rocket science

Omdat roeitechniek niet op het eisenlijstje stond, is er van een soepel roeiende ploeg nog geen sprake: tijdens de training slaat zo nu en dan iemand nog een snoek, en tempo 26 is voor nu toch nog wel het absolute maximum. Volgens Paanen niet heel verwonderlijk: “We zijn pas in november echt begonnen met serieus trainen en omdat lang niet iedereen in Amsterdam woont, roeien we alleen in het weekend. Ons doel is dan ook niet om het eerstejaarsklassement te winnen, maar om hele sterke roeisters op te leiden: in deze groep zitten, als ik een schatting mag maken, drie á vier dames die het in zich hebben om goud te halen.” De bekende wijsheid dat vrouwen hard gaan roeien door ze als mannen te behandelen wordt ook voor dit project uit de kast gehaald. “Je ziet dat vrouwen die als mannen roeien en dus gewoon vanaf het begin van de haal flink aan hun armen hangen, de medailles op de grote toernooien weten binnen te halen. Dus dat gaan wij ze ook leren. Verder is roeien niet echt rocket science, en gewoon een kwestie van veel oefenen.”

Wanneer we na de training een kopje koffie drinken valt het inderdaad op dat de dames allemaal een fors postuur hebben en hun lengte, met een ploeggemiddelde van 1.90m, valt op. De meesten hebben een sportverleden: zo doet er een topkorfbalster mee die door een blessure haar oude sport niet meer kan beoefenen en ook hockeysters en schaatssters zitten in de groep. Een kandidaat die in de bijstand zat en dacht van roeien haar beroep kon maken is helaas afgevalen. De roeisters wonen kriskras verspreid door het land en komen alleen in

het weekend naar de Bosbaan. Doordeweeks moeten ze zelf krachttrainen en ergometers, wat door studie, coschappen en werk (sommigen hebben een voltijdbaan) soms wel wat lastig is. Voor de dames is het doel heel duidelijk: “Ik wil gewoon de beste worden, ik doe dit om goud te winnen!”

“Alleen Peter van Schie is een beetje te doen”

Wat ze wel een beetje als gemis zien is dat ze ondanks een grote relatie met Okeanos niet binnen een vereniging trainen. “Daar word je toch wel sneller wegwijs gemaakt binnen de roeiwereld en waar moeten we jongens ontmoeten? Van die jongens uit de Holland Acht is alleen Peter van Schie een beetje te doen.” Voor de vorm is er wel een soort buitenlidmaatschap van Okeanos en Willem III geregeld en is de roeivereniging ‘Silvia’ (Als samentrekking van Silva en Via, Latijn voor bos en baan) in oprichting, zodat ze als een verenigingsploeg kunnen meedoen aan wedstrijden. Gelukkig hebben de dames Roel Braas al benoemd tot mascotte, nadat hij tijdens een training als ultiem bewijs van suprematie rondjes om de acht ging skiffen en ook doet een enkele keer een dame uit de bondsselectie mee met een ergometersessie. Ook hebben ze gecombineerd met de nationale juniorenacht, een dames-veteranenacht van Willem III met oud-WK roeisters en een uitstapje naar de Varsity staat (uiteraard!) op de agenda.

Voor de komende jaren ligt er beslist nog geen vast plan. Volgend jaar gaan er in ieder geval wel weer wervings- en selectiedagen op het schema. De verdere uitwerking van het plan moet zich nog ontwikkelen, maar daar hebben de coaches alle vertrouwen in. Voor dit voorjaar staat in ieder geval al wel een wedstrijd op het schema: de Head of the River. Het zal geen demonstratie van schoonroeien worden, maar “acht kilometer hard harken, dat kunnen deze dames wel!” /

“De Varsity is een overleefd iets” interview met Willem van Schelven

Willem van Schelven staat op het punt terug te keren naar de omgeving waar hij opgroeide. Dat betekent afscheid nemen van de stad waar hij bijna 50 jaar geleden ging studeren. Ik leg zijn herinneringen vast in de woonkamer van Johan ten Berg -op loopafstand van het water waarop jaarlijks de door hem bijkans vervloekte Varsity plaatsvindt.

Verkeerde keuze

Enkele maanden na de nog altijd laatste Varsityoverwinning van Triton in 1967 arriveerde Willem van Schelven in Utrecht. Van Schelven was al bekend met het roeien: in 1966 was hij nationaal jeugdkampioen geworden in de skiff. Zijn voormalige coach in Gouda, Ton van Beek, was al naar Triton vertrokken. Toen Van Schelvans Goudse dubbeltweekompaan Hendrik Jan Nederhorst er eveneens voor koos om in de Domstad te gaan studeren en roeien, was de keuze snel gemaakt. Nu verzucht hij. “Als ik in Amsterdam was gaan studeren, was ik met het roeien een stuk verder gekomen.”

Van Schelven werd lid van het corps, ook al streken sommige gebruiken hem tegen de haren in. “Als je in Utrecht wilde roeien, moest je bij het corps. Ik heb tijdens de groentijd op het punt gestaan ermee op te houden, maar ik wilde bij Triton roeien. Er was geen alternatief. Als je wat wilde bereiken in het roeien was Charon of De Batavier (de toenmalige Utrechtse verenigingen, red.) niets.”

Knorrenpraam

Voor een vaardig sculler als hij, was het even wennen om plaats te nemen in een acht. “Ik was gewoon nummer zoveel met een kale kop. Alleen Joost de Veer (Tromp), Nederhorst en ik hadden jeugdgeroeid. Voor de rest was het niks. We wonnen een blik, nota bene in een vier, op een prutwedstrijd bij Maurik op een dooie Rijnarm.”

Triton had geen skiff. Het devies op de vereniging was ‘breien is voor wijven’. “Er was weliswaar een zware plastic praam, maar daar werd die ene roeier ingeduwed die geen corpslid was, maar wel wilde wedstrijdroeien. Die jongen werd dus buiten alle ploegen gehouden.” Van Schelven kon zijn onvrede over de gang van zaken nauwelijks verhullen. “Ik zat daarover te zemelen bij mijn ouders. Toen zei mijn vader: als je moeder en ik dan een skiff voor je kopen?” Maar Van Schelven realiseerde zich dat dát volstrekt not to be done zou zijn en weigerde het aanbod beleefd.

Prinses Triton

In het voorjaar van 1970 liep de fotograaf van Prinses, een damesblad vergelijkbaar met Libelle of Margriet, met een aantal fotomodellen rond bij Triton. Hij was zo geïnspireerd geraakt door het bijzondere licht op het oude loods dat hij met een

Beeld uit archief Triton

bevriend bestuurslid had afgesproken een modereportage te schieten. Tijdens de sessie ontstond het idee om ook een klassieke foto van de Oude Vier te maken. Deze haalde de voorpagina van het blad.

“In mijn tweede jaar heb ik veel gewonnen met die vier van de Prinses. Ook ongestuurd vooral. In mijn derde jaar bedachten ze toen in mei om te gaan seat-racen om de vier sterker te maken. De ploegen gingen even hard, maar omdat ik nog kon gaan skiffen viel ik buiten de ploeg.” Daarna deed hij niet meer mee aan het hoofnummer. “Ik had toen iets van ‘bekijk het maar met je Oude Vier.’”

Achteraf was deze selectie echter een blessing in disguise. Nog datzelfde seizoen won hij met een geleende skiff op de Bosbaan Regatta. In de dubbeltwee schreeft hij de Nationale op zijn naam en versloegen ze de door de bond aangewezen Jannes Munneke en Paul Hartog. Met Daan D'Hoore van Proteus-Eretes kwam Van Schelven uit op het WK in St. Chatherines (Canada). Het was een van de eerste verenigingsoverstijgende projecten. “In de jaren daarna won ik regelmatig. In 1976 won ik de Skiffhead. Twee jaar later werd ik tweede achter Kolbe.”

Coaching

In de jaren '80 coachte Van Schelven onder meer enkele Tritonploegen. Met Jan van Bakkum boekte hij zijn grootste successen, met als hoogtepunt een bronzen medaille in de lichte dubbeltwee op het WK van Milaan in 1988. In 1991 begeleidde hij de nationale vrouwen dubbelvier naar de vierde plaats bij het WK, overigens zonder Triton-vertegenwoordigster. “Ik heb daarna altijd aangegeven geen tijd meer te hebben voor coachen. Wel heb ik regelmatig aangeboden om mee te gaan met de coaches. Maar vervolgens hoor je daar nooit meer wat van.”

Het zijn volgens Van Schelven juist de oudere leden die het verschil kunnen maken voor een vereniging. Het succes van Triton halverwege de jaren '60 schrijft hij grotendeels op het conto van Van Wimersma Greidanus en Jansen. Nadat zij vertrokken waren, was het volgens Van Schelven qua coachen en know-how op Triton eigenlijk klaar. “Bij Nereus gaan die ouwe knarren, als ze klaar zijn met kinderen opvoeden enzo, weer coachen. Die mensen moet je faciliteren en in de watten leggen.”

Van Schelven is van mening dat contuïteit een randvoorwaarde is voor een roeivereniging. Om die reden vindt hij het ook positief dat Triton tegenwoordig met een profcoach werkt, al heeft dat wel even geduurd. “Triton heeft altijd al een beetje achter de feiten aangelopen. Maar het is goed want het bestuur moet zich niet met selectie en materiaaltoewijzing bemoeien. Je moet coaches dwingen daarover te overleggen.”

“Voor alles de Olympische Spelen”

Waarom heeft Van Schelven nooit de Oude Vier gecoacht? “De Varsity vind ik een overleefd iets. Het is vasthouden aan oude meuk. Je moet jezelf

bij het rekruteren, opleiden en selecteren niet meer als hoofddoel stellen: vier man voor een Oude Vier. Tegenwoordig gaat het niet meer om verenigingsploegen, dat is van een halve eeuw geleden. Je moet proberen je beste roeiers mee te laten draaien in de nationale equipe. Kijk maar hoe dat bij Nereus en Skadi gaat.” Van Schelven stoort zich bij Triton aan de onuitroeibare kreet ‘Voor alles het Hoofdnummer’. “Haal dat bord nou eens weg boven de haard, die flauwekul.” Hij opteert voor ‘Voor alles het WK’ of ‘Voor alles de Olympische Spelen’

Van Schelven wil nog wel erkennen dat de Varsity een goed promotiemiddel is voor de cirkel buiten het roeien. “Er zijn mensen die het prachtig vinden, zeker de niet-roeiende studenten én mijn generatiegenoten. Maar moet je daarvoor een heel circus aan het Amsterdam-Rijnkanaal in stand houden? Dat kost Triton veel energie en houdt de vereniging gevangen in het verleden.”

Vergajesing

Zelf is Van Schelven altijd actief met de riemen gebleven. Aanvankelijk roeide hij na zijn werk in Amsterdam bij De Hoop. Toen de gemeente Amsterdam het betaald parkeren daar limiteerde tot twee uur, verkaste hij naar Poseidon. Daarnaast heeft zijn skiff al die jaren bij Triton in de loods gelegen. Van Schelven fulmineert tegen het steeds maar toenemende ‘vergajesen’ van het Merwedekanaal, waar hengelaars, woonboten en vooral bruggen en verkeer het varen op het smalle water tot uitdaging maken. Als lid van de Werkgroep Merwedekanaal is hij sinds begin jaren '90 in overleg met gemeente, Rijkswaterstaat, politie en andere partijen. “Ze beloven je op de hoogte te houden, maar de praktijk is dat die nieuwe brug er zonder bericht van de gemeente opeens ligt.”

Verdraaide projectontwikkelaars

Tevens is hij sinds halverwege de jaren '90 warm pleitbezorger geweest van een watersportbaan bij de nieuw te ontwikkelen woonwijk in Rijnenburg, op enkele kilometers van de huidige loods. Van Schelven vertelt hoe de lobby voor roeiwater in de polder bijna succesvol was. “Die baan stond in de structuurvisie van de gemeente. Maar veel grond was in de handen van projectontwikkelaars. Toen de ontwikkeling in een impasse verkeerde, heeft de gemeente de projectontwikkelaars gevraagd zelf met een plan te komen. De heren projectontwikkelaars kwamen vervolgens met heel andere plannen, zonder watersportbaan. Uiteindelijk heeft de gemeente vanwege de crisis op de woningmarkt het hele project in de kast gezet.” Van Schelven blijft zich inzetten voor de watersportbaan. “Utrecht is hofleverancier van de Nederlandse equipe, maar de roeiers moeten uitwijken naar Amsterdam. Onze taak is, op het moment dat de markt weer gaat aantrekken, te voorkomen dat het plan wordt uitgewerkt zoals de projectontwikkelaars dat willen. Het Merwedekanaal is prima geschikt voor recreatieve roeiers. Maar die functie moet je niet mengen met je wedstrijdtoppers. Die zijn echt wel bereid om die drie kilometer extra te fietsen naar goed trainingswater. Naar de Bosbaan is het voor veel Amsterdamse studenten verder fietsen.” /

Vier-zonder met moed

door Geert Cirkel en Olaf Neuteboom

Het is 2002. In het Italiaanse Cortina d'Ampezzo maakt Arend Glas met zijn ploeggenoten Marcel Welten, Timothy Beck en Arnold van Calker zich op voor de belangrijkste afdaling van z'n leven. Inzet is het Europees kampioenschap bobsleeën, maar nog belangrijker, kwalificatie voor de Olympische Spelen. Strijden om de eeuwige roem, op het hoogst haalbare podium ter wereld.

De voorliggende week was een nachtmerrie voor Glas. In een anonieme fax aan het Nederlands Olympisch Comité en persbureau ANP werd verwezen naar een onderzoek van de antifascistische organisatie Kafka. Glas zou in het verleden banden met extreem-rechtse organisaties gehad hebben. Wie de fax verzond is nooit opgehelderd. Was het een oud-ploeggenoot met afgunst? Aan de top maak je vijanden, dat is niet te voorkomen. Vanaf dat moment ging het niet meer om de sport, de prestaties of de Spelen. Zoals vaker in de aanloop naar Olympische Spelen eiste het journaal een publiek tribunaal: mag Glas volk en vaderland vertegenwoordigen?

De volgende dag zou Glas zich met zijn team middels een unieke vierde plaats op de EK kwalificeren voor de Olympische Spelen. Nog steeds een van de beste prestaties uit het Nederlands bobsleeën. Vier jaar later zou Glas nogmaals deelnemen aan de Spelen.

Die historische prestatie van oud-Aegir roeier Glas was het resultaat van een renaissance geïnitieerd in de jaren negentig door een groep roeiers van Aegir, Njord en Triton. Hun verhaal leest als een jongensboek. We spraken Arend Glas en Rutger Mollee (Aegir), en Wiltfried Idema (Njord), Joris Hutter (Aegir/Triton), René van der Niet en Arjen Heere (Triton), enkele hoofdrolspelers uit deze jaren.

Bobsleeënde roeiers

De Bob en Slee Bond Nederland (BSBN) werd in 1978 opgericht. Kort daarop werd de Leidse Studenten Bobsleeclub (LSBC) opgericht door leden van Njord waaronder Wiltfried Idema. En ook Amsterdam volgde vanuit Nereus

in 1982. Tot die tijd bestond de Nederlandse bobsleewereld met name uit oud-coureurs en sportschooljongens (o.a. Van Oostrum, Geurts en Drost). In de jaren '90 groeide het Nederlandse bobsleeën verder. De Utrechtse Bobsleevereniging 'de Vliegende Hollander' werd najaar 1991 opgericht vanuit de Oude Vier van datzelfde jaar en kon nog diezelfde winter Nederland vertegenwoordigen bij de World Cup-finale in St. Moritz. Roeien in de zomer, sleeën in de winter. En dat leer je op een 'bobschool'. Dat is een zeilkamp maar dan voor bobbers, georganiseerd en betaald door de internationale bobsleebond.

In het najaar van 1993 hadden twee Leenaren op het laatste moment afgezegd en belde Joris Hutter, die nu in Utrecht woonde en bobde, naar zijn oude club in Groningen. Hij vroeg naar de Oude Vier, maar die was niet aanwezig op deze borrelavond. Maar Arend Glas, ook ouderejaars zwaar, nam de telefoon op en wilde ook wel anderhalve dag later in

Lillehammer, januari 1993, Small Countries Championships. Bovenste rij vlnr: Andrew Tompson (bond-sarts BSBN, Njord), Wiltfried Idema (voorzitter BSBN, Njord), Reinoud van Blankesteyn, (Leiden), Johannes van Melle (Oude Vier Triton), Rutger Mollee (Oude Vier Aegir), Marthin Kwakkelstein (BSBN, Leiden) Paul Rijnveld (BSBN, Njord), Rene van der Niet (Triton), Frans Bakker (Aegir), Arjen Heere (Oude Vier Triton). Onderste rij vlnr: Taco van Vroonhoven (Leiden) Alexander van der Schalke Kamberg (Utrecht), Gertjan Kempers (Oude Vier Aegir), Niels van Elk (Utrecht), Arend Glas (Aegir), Joris Hutter (Aegir/Coach Oude Vier Triton). Op de foto ontbreken de sportschooljongens Rob Geurts en John Drost, die een jaar later aan de Olympische Spelen in Lillehammer zouden deelnemen.

Innsbruck zijn om een eerste afdaling te maken. Die winter werd door Glas en een aantal andere mannen uit de Oude Vier van Aegir de Groningse bobsleevereniging Polaris opgericht. In korte tijd groeide zo het bobsleeën in Nederland.

Geen ballen, geen glorie

Geen ervaring geen bezwaar. De deelnemers aan de bobschool waren door Broeijer gerustgesteld voor vertrek. De eerste afdaling zou rustig worden opgebouwd. Eerst vanaf de laatste bocht naar beneden, dan vanaf de een-na-laatste bocht en uiteindelijk van bovenaf. Na een korte introductie liepen ze met een buitenlandse coach door de baan en werd iedere bocht met zijn ideale lijn besproken. 's Middags werden de jongens in een bob gezet en kregen ze een zet. Niets rustige opbouw. Geen weg terug. Nu nog beschrijven de mannen het gevoel als het mooiste en engste wat er is. Iedere keer nog weer.

Op de bonnefooi

Het hele winterseizoen verbleven de oud-roeiers in wintersportoordn als St. Moritz en Cortina d'Ampezzo. 's Ochtends sleeën, 's middags gratis skiën en 's avonds eten en lol maken. Kost en inwoning werd op creatieve wijze bij elkaar gesprokkeld. Startpremies en deelnamegeld vormden de basis, aangevuld met wat sponsorgeld van de KLM. Maar ook deelname aan medisch wetenschappelijk onderzoek naar de interactie van adrenaline, dat in deze sport veel voorkomt, met een medicijn leverde Broeijer geld op. Hij keerde in maart terug naar Nederland na een prachtig winterseizoen vol mooie afdalingen, ontmoetingen met markante persoonlijkheden, zoals vijfvoudig OS-deelnemer prins Albert van Monaco, maar bovenal met heel veel vrijheid. En op zijn studentengiro: 200 gulden minder rood dan aan het begin van de winter.

Neus in de boter

Alles mooi en aardig, die studentikoos overkomende opkomst van het Nederlandse bobsleeën. Zonder risico's was het niet. Tussen de mooie verhalen en anekdotes passeren ook de nodige crashes en blessures. Het duo Van der Niet/Van Elk schreef in deze periode de ernstigste crash uit de Nederlandse bobgeschiedenis op haar naam. De Olympische baan van St. Moritz is de enige natuurbaan ter wereld. Ieder jaar bouwt een groep Italianen opnieuw een baan op met behulp van sneeuw en ijs. Hierdoor is de baan elk jaar iets anders dan het jaar ervoor. Een groep Utrechtse 'Vliegende Hollanders' was op trainingskamp daar. De omstandigheden waren niet optimaal. De baan was matig bevroren. Door een kleine stuurfout schampte de neus van de tweebob het ijs. In plaats van terug te stuiteren boorde de punt zich frontaal in het boterzachte papperige ijs. Piloot Van Elk werd bijna onthoofd door de rand van de bobcockpit. Een traumahelikopter voerde hem ernstig verwond af. Hij zou nooit meer afdalen in een bobslee. Van der Niet verloor zijn bewustzijn

vier-zonder met moed

maar kwam er aanzienlijk beter vanaf dan zijn ploeggenoot.

Of die keer dat Glas in 1995 met zijn viermansbob voor een belangrijke afdaling in St. Moritz stond. De ploeg hoefde alleen maar te finishen om zich te kwalificeren voor de Wereldkampioenschappen later dat jaar. Twee ploeggenoten strandden echter door autopech en konden de start niet meer halen. Glas ronselde de avond voor de afdaling een barkeeper en skileraar uit de lokale après-ski hut om 'het middenschip' op te vullen. Bij de start ging het echter toch mis. Glas zijn remmer gleed uit bij het aanduwen en miste de bob. Piloot Glas jakkerde met zijn barkeeper en skileraar naar beneden zonder remmer, wetende dat de bob zonder remmen met 130 km/uur door zal schieten het dal in. "Remmen! Remmen!" brulde Glas naarmate het einde naderde. De barkeeper trok drie bochten voor het einde veel te hard aan de rem. De ijzers boorden zich in het ijs en verminkten de baan. Twee bochten voor het eind stond de

bob bijna stil en gleed met een slakkengang over de finish. De Wereldkampioenschappen waren gehaald maar de toeschouwers waren met stomheid geslagen.

Verbroedering

Net als in het roeien verbroederde ook deze sport. Niet zozeer met de serieuze en gort-droge mannen uit de Alpenlanden, maar wel bijvoorbeeld met de mannen uit Bosnië. Zij sleeden in de winter en vochten 's zomers maandenlang aan het front. Tijdens de Spelen van 1994 in Lillehammer bleek de slee van Bosnië, geparkeerd op de baan van Sarajevo, een Zwitserse gatenkaas geworden door het oorlogsgeweld. Vanuit Noorwegen werd gebeld met Utrecht. Heere nam de telefoon op en zegde direct een Utrechtse slee toe. Een dag later zat Heere samen met George Kenter, een tas oude kleren, vijftig gulden en de Utrechtse viermansbob in een geronselde vrachtwagen. Bij aankomst in Lillehammer stond de verzamelde internationale pers ze op te wachten om dit schitterende verhaal wereldkundig te maken. Heere benoemde zich ter plekke voor de camera van CNN tot bondscoach van Bosnië en kon zo twee weken lang vertoeven in het Olympisch dorp. Onder andere een diner met Samaranch mochten ze meemaken.

Het is schitterend te zien hoe deze mannen twintig jaar later het gesprek zo oppakken waar het is gebleven. Veel mooie verhalen komen langs. Maar naast lachen was het ook serieuze topsport. In het roeien behaalden ze geen WK, maar in het sleeën trainden ze jarenlang net zo serieus om succes te behalen op EK, WK en OS. En allen hopen ze vurig dat er een nieuwe lichting roeiers opstaat die het sleeën weer groot gaat maken. /

Roeien anno 1968: Roel Luijnenburg en Ruud Stokvis stellen in ouderwetse roeikleding hun boot af.
Beeld door Anton Leeuwenberg

De prijs van professionalisering van bakkerskinderen naar broodroeiers?

door Donald Kreiken

Zoals het heurt: een geestdodende algemene ledenvergadering waarin de voorgaande notulen worden gescandeerd en agendapunten stapsgewijs worden afgewerkt. Een enkele roeister vergrijpt zich aan het stellen van pretentieuze vragen over de contributie. Haar schijnbaar open sollicitatie om de kas te beheren wordt plots verstoord door een barovername van de zware gelederen. Zodra het eerste gerstenat door de volgepakte sociëteit spuit, wordt geschorst ter felicitatie.

Het chaotische schouwspel van studentenroeiers toont zich een waardige afspiegeling van de immer verrassende vloeibare boterham. Na het illegitiem vorderen en verorberen van het inmiddels derde bier-fust wordt het zakelijke schouwspel hervat. Het woord 'professionalisering' valt. Coaching, structuur, organisatie, acquisitie en faciliteiten. Dat moet professioneel, voor geld dus. Strak, zakelijk en goed georganiseerd. Resultaat. Geld moet rollen.

Recruitment en Business Clubs

Professionalisering heeft de roeiwereld in haar greep. Verschillende facetten binnen het studenten-roeien ondergaan vergaande stappen waarbij

verenigingen elk hun eigen paradepaardjes opvoeren. Op ingenieuze wijze steekt Laga van wal met een speciale website voor acquisitie, noodzakelijk om financiering voor een nieuw tijdperk aan te trekken. Delftse knappe koppen worden geveild aan baggeraars en bouwgianten ten behoeve van recruitment. In ruil daarvoor worden allerhande roeiwedstrijden gefinancierd en exotische profcoaches geïmporteerd als troef in de strijd om het Varsity-goud. Ook tijdens de Varsity zult u op het VIP-paviljoen moeten ondervinden hoe de Business Clubs de nieuwe weg voorwaarts inluidt. Bij de econometristen van Vidar geldt hiervoor geen ballotage, mits netto elke drie jaar een nieuwe skiff wordt gedoneerd.

Het concept professionalisering wordt te pas en te onpas gebruikt en lijkt een eroderend begrip. Zo ligt er voor de 'de bordeauxrode dame' - het pand van de ASR Nereus - het plan om komende jaren te worden 'geprofessionaliseerd'. En alhoewel onze hoofdstad veel toeristen trekt met rode ramen, zal de dame aan de Amstel zich toch niet lenen voor prostitutie? Inmiddels blijkt dat ook in Amsterdam door regelmatig likken op de Zuidas het concept van winstmaximalisatie goed is geland. Commerciële partijen in de roeierij springen uit de grond en een naderende consolidatieslag van

professionalisering

Toprow is al voorspeld. Naast het uitbaten van het welbekende roeicentrum bij de Berlagebrug is de organisatie tegenwoordig verantwoordelijk voor meer dan 60 loonstrookjes, waaronder professionele coaches bij studentenroeiverenigingen.

Professionele coaches

Het zal u misschien niet zijn opgevallen, maar het gros van de Oude Vieren wordt hedendaags aangestuurd door professionals; profcoaches die steeds vaker de kost verdienen met het begeleiden en trainen van roeiers. Deze besteding strekt zich soms uit over de gehele linie waarbij een speciaal betaald coach voor de eerstejaars ploegen niet vreemd is. De nieuwe lichter professionals komt vaak uit eigen gelederen, maar steeds vaker is er ook sprake van een carrousel aan (prof)coaches. Ergometervreter van Njord Harmen Eefting en Nereid Teun van de Kroef (beiden roeiers in de SB-acht van 2007) zetten onlangs de stap naar betaald coachen. De mannen gebruiken hun ervaring en kennis van huis uit om eigen verenigingroeiers op professionele basis te coachen. Naast de veelvoudig vrijwillige coaches die meefietsen langs de kant worden zij dus betaald. Er mag worden verwacht dat dit ook komt met een 'professionele' aanpak, anders dan die van een goede coach verwacht mag worden.

Dit verschil lijkt te zitten in de afstand tussen profcoach en roeier. De flinkflooiende coach van het introductieweekend is er niet meer bij. De profcoach doet niet meer mee aan de zootpartijen en is niet meer 'one of the guys' (dit is althans de bedoeling, elders in dit blad valt te lezen dat het niet altijd zo gaat). De moderne profcoach maakt voor de vereniging arbeidsuren maar met flexibele werktijden. Meer dan dat wordt de coach gezien als een dragende kracht voor een hele lichter roeiers en lijken de coaches overtuigend van hun lange termijn investering. "Ik werk aan een 'pool' met een doel" aldus hoofdcouch Nereus lichte mannen Teun van der Kroef. Duidelijk wordt dat professioneel coachen geen tijdbesteding is voor gesjeesde studenten. Natuurlijk moeten investeringen zich uitbetalen door nieuwe blikenrecords. Of lange termijn doelstellingen voor profcoaches een noodzakelijke vertelling blijkt als aanjagers van hun eigen werkgelegenheid blijft de vraag. Feit blijft dat er moet worden gepresteerd.

Bonus of lid van verdienste?

Kan de roeiwereld het niet meer met vrijwillige coaches af? Waar blijft de lichter babyboomers om de koperen toeters op te pakken? Het ziet er naar uit dat de professionaliseringsgolf niet tijdelijk is. No way back. Op bestuurlijk vlak wordt steeds meer uitbesteed en krijgen de professionals verantwoordelijkheden toebedeeld die vroeger door de praeses of materiaalcommissaris werden ingevuld. Zodoende ontstaat er meer afstand tussen bestuur en profcoach; profcoach en vereniging. Dit is voor profcoaches als voormalig - vaak dichtgetikte - leden niet altijd even makkelijk. Dit loyaliteitsconflict leidt tot een voor de hand liggend dilemma: maken wij onze professional nu lid van verdienste of is een bonus eerder gepast? Vroeger kon het nog af met een bedankje. Helpen we niet onze eigen nuchtere roeierscultuur om zeep?

Roel Luijnenburg, tweemaal Varsitywinnaar voor Nereus in '66 en '71 herinnert zich hoe zijn lichter, daarin immer gekoppeld aan kompaan Ruud Stokvis, vaak werd afgeschilderd als 'de broodroeiers'. "We verdienden geen cent aan het roeien, maar ze vonden ons zo serieus. Wij trainden vaak en deden aan afstellen." Duidelijk wordt dat roeien van oudsher se-

cundair was aan de doelmatigheid van het studeren. Hoewel het studieklimaat destijds een royale roeicarrière toeliet, was deze volgorde desalniettemin vanzelfsprekend.

Roeier wordt verdienmodel

Of de deelnemers aan de Varsity tegenwoordig de collegebanken nog regelmatig aandoen wordt de laatste jaren streng nageleefd. Maar de druk om tijdig af te studeren is flink en kent vaker een hoge prijs voor de roeier. Roeiers weten zichzelf dan wel weer steeds beter aan te prijzen in de buitenwereld. Dat er aardig is geroeid, pronkt dan ook prominent op steeds meer CV's om te getuigen van 'doorzettingsvermogen en discipline', aldus de flitsende sponsorbrochure van Thêta. De studentenroeiverenigingen weten dit weer aan te wenden als eigen 'pool met een doel' om zo de schatkist te vullen voor professionalisering. Tekenend initiatief vanuit KNSRB-alumni is het platform Roeibaan welke bijvoorbeeld juridisch onderlegde roei(st)ers in Leiden verzamelt om te pronken voor de welbekende advocatenkantoren om zo geld op te halen voor de deelnemende verenigingen. Professionalisering pur sang: de roeier verandert langzaam in een verdienmodel.

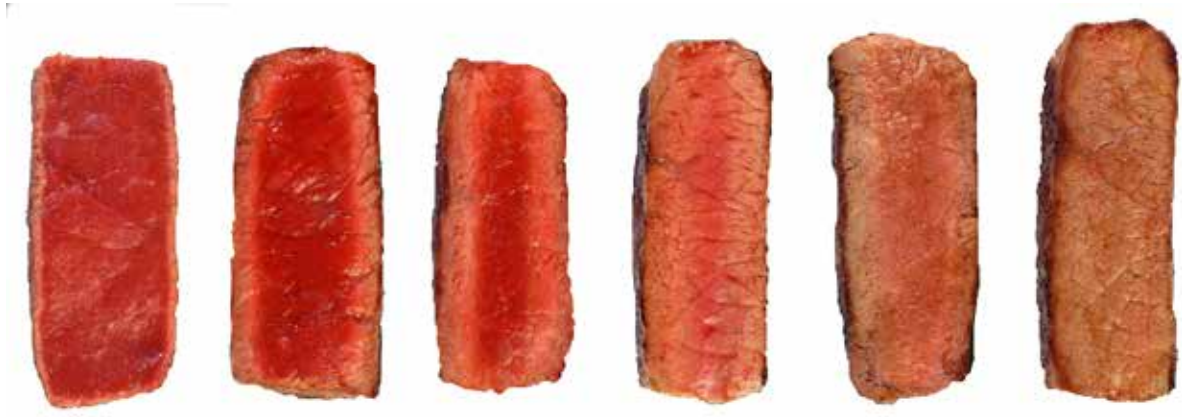
Toenemende kwantificering van resultaten en overvloedige meetwaarden uit full body scans maken het verschil. Het ongevraagd advies van oud-leden maakt weldra plaats voor consultants op uurbasis om als vereniging een efficiencyslag te maken. Dit lijkt een ver-van-je-bed-show maar op Nereus is dit al geschied. Maar professionele besturen? Dat lijkt niet te gebeuren. "Professionaliteit moet men niet willen verwachten van een bestuur" zegt Van der Kroef. "Zij blijven vrijwilligers en zijn het gezicht van de vereniging."

Varsity carnaval van het roeien

Zelfs roeiwedstrijden worden steeds meer uitgekleeft en gecommercialiseerd om zendtijd te spekken en zo blijft weinig over voor de echte roeier. Het zijn de pietluttige wedstrijden die niet in het meerjarenplan passen, maar waar gewoon wordt geroeid omwille van fanatisme en de eer. Geen olympische cyclus kan er omheen: de Varsity blijft het carnaval van het roeien. Het is niet te hopen dat bestuursleden van Thêta tijdens de Dikke Lul C4+ borrel de tap naast zich neer leggen om de piskleurige jasjes in te ruilen voor een antraciet maatpak. Of dat de fiscus van Aegir de biologische biefstukkenlunch overslaat en vastgekoekte theezakjes moet hergebruiken omwille van kostenbesparingen. Als de Varsity wordt gewonnen, zullen ze toch als eerste in het water moeten springen. Of de profcoach dan uit de kleren gaat, blijft in ongewis. /

De Varsity en het toproeien anno 2014. Het beste materiaal en door een bank gesponsorde roeiers en vereniging. - Beeld door Rogier van Steennis

Na de vijfde biefstuk wordt het werken

door Tjerk Gualthérie van Weezel

Het winnen van de Varsity zelf zat er niet in voor Nereïd Donald Kreiken. Dus koos hij in 2013 voor een andere uitdaging: drie kilo biefstuk. Elke keer dat Donald Kreiken sociëteit NIA aan de Warmoesstraat binnenkomt, blijft hij zich verbazen over de geur. Die doordringende lucht van verschaald bier die zich diep in de houten vloer heeft gezogen en daar een prachtige biotoop biedt voor exotische schimmels. Ook die doordeweekse middag in het voorjaar van 2013, slaat de walm Kreiken weer even tegen de borst. Maar de gebouwcommissaris van de ASR Nereus stapt er doorheen en schenkt er verder geen aandacht aan. Zijn hoofd is bij de topprestatie die hij van plan is de komende twee uur te leveren.

Samen met zijn bestuursgenoten en de leden van de Oude Vier is Kreiken uitgenodigd voor de biefstukkenlunch die het bestuur en sociëteitscommissie van het ASC traditioneel aanbiedt in de week voorafgaand aan de Varsity. In de bibliotheek, tussen de pretentieuze boeken, is een lange tafel gedekt voor ongeveer dertig gasten.

Keurslager

De rector van de senaat, heet de Nereïden welkom. Hij vertelt dat het ASC zijn biefstukken altijd bij de keurslager haalt en dat dat goed is, net zoals het goed is dat Nereus altijd de Varsity wint. Tegenvallend verhaal voor de leider van een vereniging met drieduizend leden, vindt Kreiken. Hij is wel geïnteresseerd in de huishoudelijke mededeling die de rector heeft. De biefstukjes zijn ongeveer 200 gram per stuk. Elke keer dat je er een achter de kiezen hebt wordt je geacht een streepje naast het bord te zetten.

Dan komt Jan, de kok van NIA, binnen met een zilveren schaal vol vlees. The game is on, denkt Kreiken. Hij is blij dat de steaks direct doorkomen, hij verwacht dat tijd een van zijn belangrijkste vijanden zal worden. Terwijl hij de eerste hap in zijn mond steekt en begint te kauwen, snijdt hij de rest van de biefstuk op zijn bord in kleine stukjes. Alles wat je niet met je mond hoeft te doen is nu tijdswinst.

Winnaarsmentaliteit

In 2009 is Kreiken op Nereus aangekomen. Hij is zo'n jonge blonde Gooische jongen zoals ze die graag zien aan de Amsteldijk. Groot, gezond, goedgebekt, altijd voor alles in. Als voormalig jeugdroeier heeft hij de selectie heeft glansrijk doorlopen en daarna in de eerstejaars-acht de nodige blikken getrokken. Maar in de jaren daarna zijn de ergoscores een probleem gebleken. Te langzaam om echt met de grote jongens mee te draaien. Halverwege zijn derde jaar stopt hij. Om te bewijzen dat hij geen sissy is roeit hij nog de ringvaart, in de skiff.

De winnersmentaliteit is gebleven. Vanaf het moment dat hij als gebouwcommissaris over de biefstukkenlunch hoort, heeft hij zich voorgenomen om daar de beste te zijn. Net als Sven Wagenaar, een van zijn voorgangers die hij erg hoog heeft zitten.

Minutieuze voorbereiding

Kreiken bereidt zich gedegen voor. Op internet bestudeert hij de tactiek van deelnemers aan hotdogwedstrijden. De natuurlijke voorbereiding lijkt om voor de wedstrijd weinig te eten en hongerig aan te vallen. Maar dat is niet slim, leest Kreiken. Dan krimpt de maag. Beter

Beeld door Steven van Dooren

is het juist om de dagen van tevoren veel te eten, zodat de maag flink is opgerekt. En dan met name groente, vezelrijk voedsel dat de darmwanden smeert. De ochtend van de biefstuklunch zelf ontbijt hij ook gewoon. Rond het middaguur is de maag dan al lang weer leeg, heeft hij gelezen.

De eerste vier biefstukken gaan goed naar binnen. Andere aanwezigen eten ook van de friet die de senaat heeft laten aanrukken. Maar die laat Kreiken staan. Slechts af en toen neemt hij een slok water om wat weg te spoelen. Wel kiest hij afwisselend grotere en kleinere biefstukken, hij wil niet achteraf het verwijt krijgen dat heeft zitten watten door alleen de kleine lapjes aan te pakken.

De belangrijkste concurrentie verwacht Kreiken van Steven de Zeeuw, die enkele stoelen verderop zit. Eveneens Nereïd en lid van de commissie van NIA. Zijn naam staat al op de muur van een restaurant in Amarillo Texas, waar hij een biefstuk van twee kilo wegwerkte. Wie dat presteert krijgt een vermelding aan de muur en hoeft geen rekening te betalen.

Tempo maken

Tijd om te praten met de blonde vrouwen die naast en tegenover hem zitten, heeft Kreiken niet. De lunch duurt maar twee uur en tussen-door zijn er nog een aantal lullenpotten. Hij moet tempo maken. De chicks kijken met afgrijzen hoe hun tafelheer op robotische wijze het rode vlees naar binnen werkt. Kreiken, die waarde hecht aan tafelmanieren, valt het op zijn beurt op dat hij als een van de weinigen aan tafel op de hoogte lijkt van de etiquette. Dat decorum weet hijzelf, ondanks zijn recordpoging, te bewaren.

Dan hoort dat De Zeeuw het na vijf biefstukken voor gezien houdt. Daar baalt hij van, hij had uitgekeken naar de onderlinge confrontatie. Even lijkt hij nog wat concurrentie te krijgen van roeier Ruben Knab, die zich erop laat voorstaan niets met het corps te hebben maar toch fanatiek wordt nu hij een wedstrijdelement heeft ontdekt. Maar bij biefstuk nummer zeven krijgt Knab van zijn coach te horen dat hij ermee moet kappen, er is nog een wedstrijdje te roeien komend weekend. De rector laat nonchalant vallen dat hij record volgens hem op zeventien ligt.

Lange eenzame strijd

Dit wordt een lange eenzame strijd beseft Kreiken. Lekker is het sinds biefstuk vijf al niet meer. Pompen voor het vaderland, zegt hij tegen zichzelf terwijl hij de biefstukken op zijn bord blijft klein snijden. De krenge zijn inmiddels wat koud geworden en dat is de textuur niet ten goede gekomen. Ze zijn taaier en droger dan voorheen. De kaken beginnen pijn te doen. Vaker dan hem lief is moet hij een slok bier nemen. De biefstukken zijn op. Maar gelukkig heeft de rector dat tijdig zien aankomen. Naadloos komt er een tweede schaal binnen: warm vlees dat zich weer gemakkelijker gewonnen geeft. Naast het bord van Kreiken staan inmiddels twaalf streepjes.

Tegen heug en meug werkt Krieken verder. Een van zijn bestuursgenoten komt naast hem zitten, moedigt hem aan. Er staan al wat mensen op om weer naar huis te gaan, veel tijd heeft hij niet meer. Het voelt alsof er tussen zijn stuitje en zijn maag een bowlingbal zit. Bijna drie kilo vlees zit er inmiddels in zijn buik. Dan wordt hij ineens bang. Ooit een blinde darmontsteking gehad. Straks breekt er een stuk van zijn spijsverteringskanaal, als een te hard opgepompte band. Zeventien gaat hij niet halen.

De boel zit behoorlijk verstopt. Drie dagen lang hoeft Kreiken niet naar de plee. Daarna komt de boel weer langzaam op gang, een zware bevalling blijft uit. Zondag, als Nereus de Varsity heeft gewonnen, lijkt het gastrologische evenwicht hersteld. Daar hoort hij ook van De Zeeuw dat de rector het record van zeventien uit zijn duim heeft gezogen. Vijftien biefstukken is wel degelijk een record. /

De Deutschland Acht wint goud bij de Olympische Spelen van 1988. Iedereen is uitgenodigd behalve slagman Bahne Rabe. - Beeld door DPA/Landov

De andere kant van de medaille

Het zwarte gat van Bahne Rabe

door Frans Overkleeff

Bahne Rabe

Bahne Rabe won in 1988 als slagman van de Deutschland Acht een gouden medaille op de Olympische Spelen van Seoul. Op de dag dat hij stierf woog hij nog maar 60 kilo. Hij was toen 37 jaar oud.

Een rare vogel

Rabe kwam in 1984 naar Dortmund om zich aan te sluiten bij de centrale trainingsgroep van de West-Duitse boordselectie. Zijn uitnodiging voor deze groep had Rabe verdiend met zijn goede prestaties. Hij stond bij meerdere edities van de Match des Seniors (toenmalige Wereldkampioenschappen onder 23 jaar) op het podium en hij had tijdens de West-Duitse kampioenschappen al laten zien goed mee te kunnen komen in de top van het seniorenveld. Volgens zijn ploeggenoten in Dortmund viel Rabe in twee opzichten op. In de eerste plaats was er zijn fysieke kracht. Rabe was sterk, heel sterk. Met een lengte van 2.03m en een gewicht van 95 kilo zou Rabe al snel uitgroeien tot de sterkste West-Duitse roeier van dat moment. In de tweede plaats was er zijn zwijgzaamheid. Rabe zei niet veel, hij zweeg meestal, in de boot en erbuiten. Ploeggenoten zouden later vertellen hoe ze bij diners de hele avond tegenover een zwijgende Rabe hadden gezeten. Zelfs Armin Eichholz, jarenlang Rabe's vaste trainingspartner in de twee-zonder en kamergenoot tijdens buitenlandse trainingskampen, moest later toegeven dat hij eigenlijk helemaal niets wist over Rabe's jeugd of überhaupt over de tijd voordat Rabe naar Dortmund kwam. Rabe bleef een onbekende, hij zweeg.

Rabe had wel meer rare trekjes, zo zouden zijn ploeggenoten later vertellen. Zelfs voor een roeier benaderde hij het concept voedsel wel heel erg functioneel. Rabe vond het geen probleem om koude ravioli uit blik te eten. Koude ravioli had immers dezelfde voedingswaarde als opgewarmde ravioli, dus waarom zou je gas verspillen om warme ravioli te maken? Ook sloeg hij wel eens een maaltijd over als hij vanwege ziekte een training moest overslaan. "Wie niet traint, hoeft ook niet zoveel te eten" zou Rabe daarbij hebben gezegd. Zijn ploeggenoten vonden hem ook in algemene zin wat wereldvreemd. Dingen zoals televisie, alcohol en sigaretten kende Rabe niet voordat hij naar Dortmund kwam. Niemand lijkt zich daaraan te hebben gestoord, men man Rabe zoals hij was. Gezien de omstandigheden was dat niet gek. Rabe was namelijk voor alles een uitzonderlijk goede roeier.

De roeier

Wie naar videobeelden kijkt van de West-Duitse acht uit 1988 met Rabe op slag ziet een machine. Een machine die met lange, krachtige slagen voortbeweegt. De Deutschland Acht bleef het hele seizoen ongeslagen. De architect van deze ploeg was Ralf Holtmeyer, de jonge bondstrainer (33 jaar) die bezig was aan zijn eerste olympische cyclus als trainer. Dat de Deutschland Acht in 1988 zo succesvol zou zijn was absoluut geen gegeven. In beide voorgaande jaren was de West-Duitse acht telkens op de laatste plek in de A-finale bij de Wereldkampioenschappen geëindigd. In beide ploegen zat Rabe ergens in het middenschip. Voor het seizoen 1988 zette Holtmeyer Rabe op slag. Een probleem daarbij was alleen dat Rabe niet zoveel sprak. Als slagman werd niet alleen van hem verwacht dat hij tijdens trainingen en wedstrijden met de ervaren stuurman Manfred Klein zou communiceren, maar ook dat hij verbaal leiderschap zou tonen naar de rest van de ploeg. Maar Rabe zei niet zoveel.

Holtmeyer vond een oplossing in de persoon van Wolfgang Maennig, een ervaren en technisch begaafde roeier die hij achter Rabe zette. Maennig was weliswaar minder sterk dan Rabe of de andere roeiers uit de boot, maar hij had als West-Berlijnse stadjongen wel een rappe tong. Vanaf plek 7 praatte Maennig met Klein en coachte hij ondertussen Rabe. Rabe hoefde alleen maar de boot voor te slaan. En dat deed hij op fenomenale wijze. De sterkste roeier uit de boot beschikte ook nog eens over een mooie ritmische slag en een heel goed ontwikkeld bootgevoel. In de olympische finale was het Rabe die kort na de 1000m de vernietigende tussensprint inzette waarmee de Deutschland Acht aan de achten van de Sovjet-Unie en de Verenigde Staten voorbij roeide. Met een voorsprong van krap twee seconden passeerde West-Duitsland als eerste de streep. Klein, Maennig

en alle andere roeiers waren uitzinnig van vreugde. Alleen Rabe niet, hij hing met zijn hoofd op het uiteinde van zijn riem. Zijn gezicht verried geen enkele emotie, alleen maar pijn.

Ook na 1988 boekte Rabe nog successen. In een zinderende finale werd hij in 1991 als herintreder na een pauze van twee jaar wereldkampioen in de vier-met-stuurman. De ploeg finishte in een tijd van 5.58.96, een wereldrecord dat nog altijd staat. In 1992 stond hij wederom met de Deutschland Acht op een olympisch podium, ditmaal echter met slechts een bronzen plak. Zijn plek als slagman raakte Rabe na 1988 echter kwijt en hij kreeg deze ook nooit meer terug. In zijn plaats kwam Roland Baar, de jonge roeier uit Hannover die de Deutschland Acht vanaf het seizoen 1989 acht jaar lang onafgebroken zou voorstaan. Rabe was sterker dan Baar, misschien zelfs ook wel een betere slagman, maar hij was ook minder consistent in zijn prestaties. Er kwam ook meer concurrentie door roeiers uit het voormalige Oost-Duitsland die een plek in het team van het herenigde Duitsland wisten te veroveren. In 1995 maakte Rabe bij de Wereldkampioenschappen in Tampere voor de tweede keer zijn comeback op het internationale toneel. De Deutschland Acht met Baar op slag werd dat jaar wereldkampioen, Rabe eindigde roemloos als zesde in de vier-zonder. Daarna stopte hij ermee, dit keer voor goed. Zes jaar later was hij dood.

Een roeiverhaal over diepe dalen is geen probleem, zo lang het maar goed afloopt.

De ex-roeier

Waar Rabe en zijn oud-ploeggenoten op sportief gebied dezelfde topprestaties leverden liepen hun prestaties op persoonlijk vlak na hun topsportcarrière sterk uiteen. Studies werden succesvol afgerond, gezinnen werden gesticht, carrièrepaden binnen multinationals werden doorlopen. Roland Baar, vijfvoudig wereldkampioen, verdedigde luttele maanden na de Olympische Spelen van Atlanta in 1996 zijn proefschrift, begon daarna aan een carrière als manager in de auto-industrie en is inmiddels hoogleraar. Ook Wolfgang Maennig werd hoogleraar en was daarnaast zes jaar lang voorzitter van de Duitse roeibond. Zo niet Bahne Rabe. Uit alle beschikbare informatie komt het beeld naar voren dat het leven na het roeien Rabe slecht verging. Hij bleef wonen in een veredelde studentenflat in Dortmund. Zijn baan als computerprogrammeur beviel hem slecht. Hij ging roken en ging ook vaker drinken. Ondertussen bleef Rabe wel trainen alsof hij nog steeds een toproeier was. Niemand had Rabe kennelijk verteld dat hij moest aftrainen of misschien was dit simpelweg niet tot hem doorgedrongen. Ook volhardde Rabe in zijn eigenaardige benadering van eten. Elke portie werd zorgvuldig op de keukenweegschaal afgewogen, geen gram teveel. De gevolgen bleven niet uit. In vijf jaar tijd viel Rabe twintig kilo af.

Begin 2001 verslechterde Rabe's fysieke toestand. De reus wiens lichaam bij een wedstrijdgewicht van 95 kilo al nauwelijks vet op de botten had woog nog maar 65 kilo. Omdat Rabe al die jaren was blijven trainen had zijn spiermassa al die tijd zijn magere gestel gecamoufléerd, nu was dat niet meer het geval. Rabe draaide nog elke dag duurtrainingen op een ergometer, ook toen zijn lichaam dit al lang niet meer aankon. Zijn vrienden, ook enkele oud-ploeggenoten, probeerden nog in te grijpen, het haalde niets uit. Een opname in een gespecialiseerde kliniek sloeg Rabe af. Een gedwongen ziekenhuisopname van twee maanden lang leidde niet tot inkeer. In de zomer reed Rabe naar Wyk auf Föhr, een kustplaatsje in Noord-Duitsland waar zijn ouders vakantie vierden. Een op zichzelf onschuldige verkoudheid ontwikkelde zich tot een longontsteking. Rabe werd per helikopter naar een ziekenhuis in Kiel overgebracht. Daar stierf hij enkele dagen later, twee dagen voor zijn 38e verjaardag.

Bahne Rabe

Het past niet om op afstand over de oorzaken van Rabe's anorexia te speculeren. Wel is duidelijk dat Rabe kampte met onderhuidse problemen. Volgens zijn oud-ploeggenoot Armin Eichholz was de aftakeling van Rabe in zijn laatste jaren het sluitstuk van een langer durend proces. In zijn optiek was Rabe al 'stuk' toen hij in Dortmund aankwam en gaf de topsport hem slechts een tijdelijke afleiding van zijn innerlijke problemen. Eichholz is ervan overtuigd dat het toproeien Rabe had geholpen, althans dat het hem in ieder geval niet had geschaad. Hij vraagt zich wel af of hij en Rabe's omgeving in Dortmund niet moedwillig de ogen hadden gesloten voor de voortekenen van Rabe's problemen die toen al zichtbaar waren. Ook andere oud-ploeggenoten worstelen met deze vraag. Na Rabe's dood keek Maennig nog een keer de beelden van de medailleceremonie in Seoul terug. Het viel hem toen pas op dat Rabe niet lachte, niet juichte, eigenlijk helemaal niets deed op het moment dat hij zijn gouden medaille kreeg omgehangen. Ook op de vele feestjes erna had Rabe geen enkele vreugde getoond. Eén keer was hij met zijn hoofd tegen de muur gaan bonken, net zolang tot zijn ploeggenoten hem in bedwang kregen. Op de vraag waarom hij niet blij was met zijn overwinning had hij toen alleen geantwoord: "Ik voel me zo leeg".

Bahne Rabe werd op 10 augustus 2001 begraven. Wolfgang Maennig, de prater, hield namens de ploeg van '88 een grafrede. Hij zei: "Wij voelden ons goed bij jou en we hadden de indruk dat jij je ook goed bij ons voelde." Roland Baar was één van de dragers van Rabe's kist. Ralf Holtmeyer was er niet, hij bleef in Luzern waar zijn Duitse vrouwen acht later die maand de Wereldkampioenschappen zouden roeien. In latere interviews gaf Holtmeyer er blijk van dat hij het moeilijk vond om over Rabe's dood te praten. Voor hem behoorde Rabe in zijn tijd tot de twee, drie sterkste roeiers ter wereld. Dat het leven van datzelfde krachtmens op deze manier was uitgegaan kon Holtmeyer niet bevatten.

Maatschappelijke begeleiding?

Rabe's leven en dood zijn een geval apart. De topsport heeft hem niet in de dood gedreven. Toch roept zijn verhaal vragen op voor elke topsportomgeving. Er zijn mensen die binnen de gestructureerde omgeving van topsport excelleren, maar die buiten die gestructureerde omgeving moeilijk hun draai kunnen vinden. Denkbaar is dat bepaalde eigenschappen of eigenaardigheden van zo'n persoon die in een topsportomgeving worden toegelaten of zelfs gestimuleerd hieraan bijdragen. In sommige gevallen zijn dergelijke eigenaardigheden mogelijk zelfs signalen van onderliggende problemen, zoals het verhaal van Rabe illustreert. In ieder geval benadrukt dit gegeven het belang van goede begeleiding van topsporters bij hun transitie naar een bestaan als oud-topsporter, zowel op fysiek vlak als op maatschappelijk vlak. Er valt wellicht ook wat voor te zeggen om topspor-

ters gedurende hun topsportcarrière al bij de voorbereiding op deze transitie te begeleiden. De eisen van het topsportersbestaan zijn tegenwoordig dusdanig intensief dat het ook voor amateursporters zoals roeiers een hele opgave is om zich gelijktijdig via studie of werk goed te positioneren voor het leven na de sport, zeker als ook nog eens van hen wordt verwacht dat ze op maatschappelijk gebied op datzelfde hoge niveau moeten presteren. Topsporters stellen jaren van hun leven vrijwillig ter beschikking aan hun sport. De vraag is hoever de verantwoordelijkheid van hun topsportomgeving voor het leven van topsporters zou moeten reiken.

Als er iets uit het verhaal van Bahne Rabe te leren valt, dan is dat het besef dat de toprowerwereld niet alleen succesverhalen kent. Succesvolle roeiers wiens glanzende topsportcarrière naadloos overgaat in een succesvolle maatschappelijke carrière, 'captains of industry' met een kast vol eremetaal, dat is waar we graag over lezen. Dit zijn ook de verhalen die we vaak aan beginnende roeiers voorhouden om het (top)roeien bij hen te promoten. Het is dan ook niet gek dat in de roeimedia, zeker waar het gesponsorde content betreft, een zekere 'bias' naar succesverhalen lijkt te bestaan. Dat profvoetballers na hun loopbaan te maken krijgen met drank-,

Olympisch kampioen Niels van Steenis kampte zowel in het olympische jaar van Atlanta (1996) als lang daarna nog met de fysieke gevolgen van jaren topsport. Hij had zich in zijn roeicarrière letterlijk kapot getraind. Hier een foto in het olympische jaar na een internationale race in Keulen die met de Holland Acht gewonnen werd. Voor elke race moest hij van de spanning overgeven. Hier kampt hij met ademhalingsproblemen. Ronald Florijn kijkt van een afstandje bezorgd toe. - Beeld door ANP Raymond Rutting

drugs- of gokverslavingen vinden we tegenwoordig de normaalste zaak van de wereld, maar in de roeiwereld lijkt de onuitgesproken gedachte te zijn dat zoiets 'bij ons' niet gebeurt. Een roeiverhaal over diepe dalen is geen probleem, zo lang het maar goed afloopt. Het verhaal van Bahne Rabe herinnert ons eraan dat een goede afloop niet altijd vanzelfsprekend is, alleen al om deze reden moet ook zijn verhaal worden verteld.

Zonder Bahne Rabe had de West-Duitse acht geen gouden medaille gewonnen in Seoul. Rabe's gouden medaille werd na zijn dood teruggevonden in een schoenendoos die Rabe ergens onderin een kast had gezet. Wat een symbool voor een van de mooiste momenten uit zijn leven had moeten zijn was bij wijze van oude troep in een kast beland. Naar zijn gouden medaille keek Bahne Rabe niet meer om. /

Dit artikel is geschreven op basis van de volgende bronnen:

- Wolfgang Maennig, 'Bahne Rabe ist tot: der Schlagmann',

Der Tagesspiegel 7 augustus 2001

- Dirk Kurbjuweit, 'Locker, Bahne, Locker', *Der Spiegel* 5 November 2001

- Evi Simeoni, 'Versunken im Nichts: das Schicksal der "Mensch-Maschine Bahne Rabe und die Ohnmacht seiner Umwelt', *Frankfurter Allgemeine Zeitung* 15 december 2001

- ZDF TV-documentaire *Gold macht nicht glücklich: Bahne Rabe und sein einsamer Weg*, 2002

- *Athlete Bio Bahne Rabe*, <<http://www.worldrowing.com>>

Deelnemerskatern

Varsity Magazine presenteert dit jaar een heus eigen deelnemerskatern waarin alle informatie van alle Oude Vierroeiers te vinden is. Niet alleen meer droge tekst als lengte, gewicht, ergometerscore en aantal blikken, maar ook van iedereen een eigen foto. Daarnaast hebben we vier 'experts' bereid gevonden zich uit te spreken over de Oude Vieren. Zij zijn reeds ingeleid bij de Voorbeschouwing en hun commentaren vindt u terug bij de specifieke ploegen. Op deze manier hopen we dat iedereen goed belezen ten ijs op 5 april zijn of haar opwachting op het Varsity-terrein kan maken. En denkt u het beter te weten dan de door ons ingehuurd experts? Vul dan de speciaal door ons ingestelde 'Varsity Magazine Toto' op de achterkant van dit katern in!

Met vriendelijke groet,
Thijs Ijsbrandy (hoofd deelnemerskatern)
Coen Eggenkamp (hoofddredacteur Varsity Magazine)

*Dit katern is mede tot stand gekomen dankzij Aegon,
hoofdsponsor van het Nederlandse roeien.*

Bart: Eens in de 50 jaar is het raak!
Ik neem maandag vrij! Deze turbo
tweezonder met super zijwieltjes
beantwoord Tritons smachten.

Triton

▲ **Abel Bokdam**
2 > 20jr > Natuurwetenschap &
Innovatiemanagement > 70kg > 185kg
> 13 blikken > EUG LM4- > 06:25

▲ **Harold Langen**
3 > 28jr > Wiskunde
89kg > 187cm > 197cm > 1 blik
Head of the Charles > 05:59

▲ **Ide Hingstman**
Boeg > 25jr > Civiele Techniek
69kg > 188cm > 20 blikken
NK Lichte 8 > 06:25

◀ **Kaj Hendriks**
Slag > 27jr > Geneeskunde
98kg > 197cm > 18 blikken
WK4- Chungju > 05:51

Meindert: Nooit tegen Kaj gokken, maar
moeten wel meekomen in de start.

◀ **Eline Geschiere**
Stuur > 23jr > International Tourism
Man. > 54kg > 161cm > 1 blik

Bart: Als de gemeente Groningen
het collegegeld van Rogier in zou
zetten tegen de aardbevingen was
alles opgelost! Benieuwd hoeveel
middelvingers de deelname van
Rogier oplevert!

Gyas

▲ **Luuk Adema**
Boeg > 18jr > Scheikundige Tech-
nologie > 84kg > 197cm > 1 blik
Kölner Stadtachter > 06:24

Albert Koller ▶
2 > 21jr > Bedrijfseconomie > 98kg
> 200cm > 3 blikken > Holland
Beker ISSA Beker > 06:08

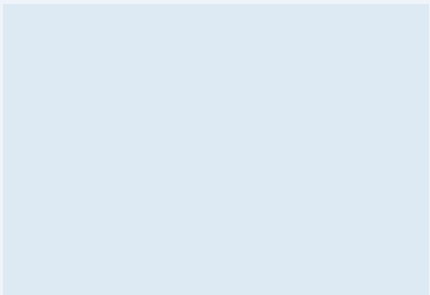
Eelco: Blink doet niet mee,
kanshebber dus!

Gerbren Spoelstra ▶
3 > 25jr > Biomedische Weten-
schappen > 91kg > 208cm >
9 blikken > EK Brons M8+ > 05:55

▲ **Geert Hemminga**
Slag > 26jr > ALO > 90kg > 201cm
> 10 blikken > Universiade Brons >
05:57

▲ **Linde van Tilburg**
Stuur > 22jr > Technische Bedrijfskunde
> 48kg > 164cm > 14 blikken > Kölner
Stadtachter

▲ **Robert Vivic**
Boeg > 26jr > Rechten > 88kg > 190cm
> 41 blikken > Amstelbeker > 06:00

Tim van den Ende ▶
Stuur > 25jr > Economie & Bedrijfs-
kunde > 55kg > 178cm > 37 blikken
> Varsity Oude 4

Meindert: 1e of 7e?

Dominic Meyrick-Cole ▶
2 > 25jr > AUC > 90kg > 197cm > 12
blikken > Mix 2x Thetis Sprint > 05:57

Eelco: Met een Engelsman aan
boord wordt er vast weer links
langs een boei gevaren.

Nereus

▲ **Freek Robbers**
Slag > 24jr > Bewegingswetenschappen
> 81kg > 190cm > 33 blikken > Varsity
Oude 2 > 06:13

▲ **Jaap Scholten**
3 > 20jr > Geneeskunde > 93kg > 198cm
> 9 blikken > Amstelbeker > 06:04

▲ **Floris Röling**
2 > 23jr > Commerciële Econo-
mie > 100kg > 202cm > 8 blikken
> 4e FISU WK M8+ > 05:58

▲ **Sebastiaan van Kints**
Boeg > 24jr > Bouwkunde > 72kg
> 188cm > 16 blikken > Deelna-
me WK Amsterdam > 06:25

Meindert: Doet Ruben mee?

Njord

▲ **Stef Broenink**
3 > 24jr > LST > 105 kg > 195cm >
9 blikken > O1x Winterwedstrijden
> 05:42

◀ **Peter Gründer**
Slag > 22jr > Fysiotherapie > 90kg
> 191cm > 8 blikken > 06:06

Eelco: Wint de Varsity!
Alleen niemand weet wanneer...

◀ **Loes Coppens**
Stuur > 23jr > Recht en Bedrijfsweten-
schappen > 47kg > 165cm > 8 blikken

Jan Willem: Misschien dat ze de overwinning op Marktplaats kunnen kopen

Skadi

▲ Reinier Spillenaar-Bilgen

3 > 23jr > Geneeskunde > 85kg > 192cm > 10 blikken > M2- Holland Beker > 06:13

► Floris von Bönninghausen

2 > 21jr > Maritiem Officier > 90kg > 190cm > 2 blikken > ARB B1x > 06:07

Bart: Na 5 vette jaren volgen 5 magere, wel goed om te zien dat de volgende generatie eraan komt.

► Kimberly Kamp

Stuur > 26jr > Geneeskunde > 52kg > 165cm > 11 blikken

▲ David Fox

Boeg > 21jr > Economie & Bedrijfskunde > 90kg > 197cm > 5 blikken > Open Vlaams Kampioen > 06:01

▲ Jasper Tissen

Slag > 22jr > Finance & Investments > 89kg > 199cm > 15 blikken > Open Japanse Indoor Kampioen > 06:01

▲ Vincent Klaassens

3 > 22jr > Werktuigbouwkunde > 97kg > 201cm > 21 blikken > Afroekampioen Asopos Najaars > 06:01

▲ Vera Terlouw

Stuur > 22jr > Maritieme Techniek > 53kg > 169cm > 9 blikken > SA2+ NSRF

Proteus-Eretes

▲ Sander van Dijk

Boeg > 26jr > Applied Mathematics, Science Education & Communication > 73kg > 185cm > 47 blikken > LB8+ Varsity > 06:15

◀ Robert van Houten

2 > 22jr > Architecture, Urbanism & Building Sciences > 87 kg > 187cm > 21 blikken > NK SB2- > 06:04

Bart: Op papier een ideale ploeg, maar ik heb nog nooit zo'n goede ploeg, zo weinig kans gegeven.

◀ Maarten van Blokland

Slag > 24jr > Bouwkunde > 93kg > 200cm > 32 blikken > 06:03

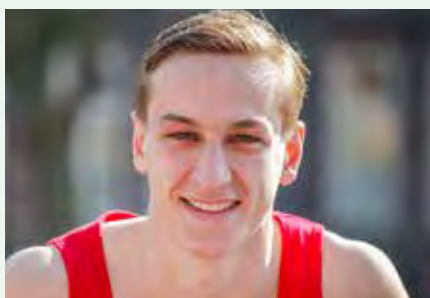

Meindert: Denk dat ze uitgeschakeld zijn voor mijn pa lam is

Laga

▲ Tom Postma

Stuur > 21jr > Petroleum Engineering > 55kg > 174cm > 11 blikken > DB8+ Martini

▲ Wessel Schot

2 > 21jr > Maritieme Techniek > 100 kg > 203cm > 8 blikken > Platvoetbokaal > 06:09

▲ Sjors de Rooij

Slag > 22jr > Civiele Techniek > 95kg > 203cm > 8 blikken > Henley Temple Challenge Cup > 06:11

◀ Léon van der Spek

3 > 22jr > Maritieme Techniek > 93kg > 198cm > 29 blikken > Henley Temple Challenge Cup > 06:10

◀ Daniël van Laake

Boeg > 20jr > Werktuigbouwkunde > 86kg > 187cm > 3 blikken > NKIR J18 > 06:08

▲ Rikus van Groesen

Slag > 23jr > Finance > 88kg > 195cm > 10 blikken > Development Klassement > 06:09

► Wouter Borghs

2 > 23jr > Finance > 99 kg > 194cm > 9 blikken > NKIR SB > 05:52

► Wouter Withagen

3 > 23jr > Psychologie > 88kg > 190cm > 14 blikken > NK SB2- > 05:53

Vidar

Jan Willem: Een halve Brabantacht is toch geen Oude Vier

▲ Dirk Adriaanse

Boeg > 24jr > Bouwkunde > 87kg > 194cm > 8 blikken > 06:06

▲ Menno van Eersel

Stuur > 20 > Econometrie > 55kg > 174cm

▲ **Menno van Blitterswijk**
Slag > 25jr > Bewegingswetensch. > 100kg
201cm > 45 blikken > O4+ Martini > 06:00

▲ **Adriaan van Velde**
3 > 24jr > Bedrijfskunde > 94kg > 195cm > 2 blikken > Van der Rijnt > 06:06

Jan Willem: *Het is wel droeviger geweest*

Aegir

▲ **Alexander Bletsis**
2 > 19jr > Industrial Engineering & Man. > 91kg > 192 cm > 5 blikken > Van der Rijnt > 05:54

▲ **Safia Wortelboer**
Stuur > 25jr > American Studies > 55 kg > 165cm > 2 blikken

▲ **Daan Peeters**
Boeg > 25jr > Fysiotherapie > 69 kg > 192cm > 27 blikken > SA2x > 06:33

▲ **Timen Hartog**
3 > 24jr > Fysiotherapie > 95kg > 200cm > 8 blikken > 05:58

▲ **Djimmer Smits**
Slag > 24jr > Informatica > 86kg > 193cm > 19 blikken > 06:19

Orca

▲ **Niek Schumacher**
2 > 23jr > Natuurwetenschap & Innovatieman. > 85kg > 200cm > 6 blikken > 06:07

Meindert: *Na het stoppen van Sjoerd is er weinig van over*

▲ **Jort Timmer**
Boeg > 25jr > Fysiotherapie > 87kg > 195cm > 9 blikken > 06:06

▲ **Jonna de Vries**
Stuur > 24jr > International Business & Language > 55kg > 172cm > 42 blikken

▲ **Gideon Knab**
3 > 25jr > Sociologie > 90kg > 188cm > 1 blik > 06:23

▲ **Arno te Brake**
2 > 22jr > ALO > 86kg > 187cm > 2 blikken > 06:18

Jan Willem: *Der tod oder der Gladiolen, op naar de vierdaagse dus*

Phocas

▲ **Koen Metsemakers**
Slag > 22jr > Tandheelkunde > 95kg > 195cm > 3 blikken > Hel vh Noorden SB1x > 05:55

▲ **Martin Hesdahl**
Stuur > 23jr > Organ. Design & Dev. > 55kg > 169cm > 3 blikken > EJZ ARB

▲ **Erik Dekker**
Boeg > 23jr > Biologie > 75 kg > 189cm > 7 blikken > Hel vh Noorden LSB1x > 06:22

▲ **Bastiaan Collette**
Slag > 21jr > PABO > 87kg > 195cm > 6 blikken > Finale Oude 4 2014 > 06:04

▲ **Evelien Vos**
Stuur > 21jr > Bewegingswetensch. > 55kg > 167cm > 2 blikken

Meindert: *Kan Roel al lezen?*

Okeanos

▲ **Jurgen Toenaar**
Boeg > 22jr > Geneeskunde > 81kg > 185cm > 2 blikken > 06:26

▲ **Eric Storms**
2 > 23jr > Accountancy > 82kg > 193cm > 2 blikken > N4+ NSRF > 06:32

▲ **Ramon Vogelenzang**
3 > 26jr > PABO > 88kg > 190cm > 7 blikken > Development Klassement > 06:19

▲ **Suzanne Bosser**
Stuur > 22jr > Geneeskunde > 55kg > 161cm > 2 blikken > Winterwedstrijden

▲ **Wessel Klijnsma**
Boeg > 22jr > Kunstmatige Intelligentie > 82kg > 193cm > 4 blikken > NSK > 06:19

Skøll

▲ **Thomas van Til**
3 > 23jr > Media, Cultuur & Communicatiewetensch. > 93kg > 191cm > 4 blikken > NSK > 06:10

Meindert: *Mooi dat de midden-groep wedstrijdervaring mag opdoen voor de Skøll Cup*

▲ **Aron Vas Visser**
2 > 21jr > Logistiek > 92kg > 191cm > 4 blikken > NSK > 06:05

▲ **Job Huigsloot**
Slag > 21jr > Sport & Bewegen > 90kg > 191cm > 8 blikken > N1x Westelijke > 06:16

▲ **Chris Lokin**
Slag > 23jr > Electrical Eng. > 71kg > 184cm > 4 blikken > 2e lichte dev. klas.> 06:28

▲ **Jaap Vermeij**
3 > 21jr > Bedrijfsinf. Techn. > 71kg > 185cm > 3 blikken > 3e lichte dev. klas.> 06:25

Eelco: *Doe het voor de Jonkheer!*

Euros

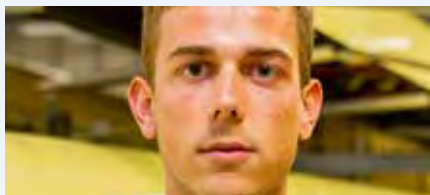
▲ **Jeroen Mol**
2 > 21j > Technische Geneeskunde > 91kg > 191cm > 3 blikken > Twentse Winterwedstrijden > 06:22

▲ **Marleen Sommers**
Stuur > 22jr > Industrial Eng. & Man. > 55kg > 168cm > 2 blikken > Ruderregatta Leer

▲ **Jonas Riksen**
Boeg > 20jr > Technische Geneeskunde > 88kg > 195cm > Inwegen > 06:22

▲ Felix van de Donk

3 > 21jr > Industrial Design > 72kg > 189cm > 4 blikken > LSA8+ NSRF > 06:48

▲ Arlan Smit

2 > 24jr > Commerciële Economie > 71kg > 190cm > 4 blikken > LSA8+ NSRF > 06:32

Jan Willem: Misschien kan Cocu ze nog leren winnen. De zwemsters zijn al langsgeweest, maar die training was wat voorbarig.

Thêta

▲ Frank Tijdink

Slag > 20jr > Techn. Bedrijfskunde > 72kg > 185cm > 4 blikken > LSA8+ NSRF > 06:35

▲ Marc Hummelink

Stuur > 27jr > Biomedische Techn. > 49 kg > 163cm > 18 > Brons Universiade > 05:33

▲ Daniel Playford

Boeg > 20jr > Toegepaste Psych. > 73kg > 184cm > 4 blikken > Martini Sprint > 06:38

▲ Lars Kraak

Slag > 27jr > Agrotechn. > 89kg > 198cm > 23 blikken > Argo Sprint SA2+ > 06:15

▲ Mart l'Ami

2 > 24jr > Milieukunde > 76kg > 186cm > 3 blikken > Damen Regatta LSA8+ > 06:28

▲ Hugo Maassen

3 > 24jr > Plantenwetensch. > 91kg > 194cm > 12 blikken > Hel vh Noorden > SB1x > 06:17

Bart: Gelukkig hebben ze de middag vrij voor bodemonderzoek.

▲ Pieter Teeuw

Boeg > 24jr > Bodem, Water, Atmosfeer > 75kg > 185cm > 3 blikken > Damen Regatta

▲ Marit van der Zeijden

Stuur > 22jr > Levensmiddelentechn. > 55 kg > 164cm > 6 blikken > Argo Sprint SA2+

Voorspel de uitslag juist en win een gratis afdaling in Winterberg!

In dit katern vindt u alle informatie van de matadores die elkaar in het hoofdnummer van de 132ste Varsity gaan bevechten om de Gouden Blikken. In de ogen van het Varsity Magazine kijken we vooruit naar een van de spannendste Oude Vier finales in jaren. Is Gys fit genoeg? Zal Triton met een halve topploeg kunnen winnen? Kan Nereus het zich permitteren met een tweede garnituur te komen? Geeft het grove vermogen van Njord of Vidar de doorslag? En welke nieuwe talenten kunnen Laga, Proteus-Eretes of Skadi naar voren brengen? Wij kunnen niet wachten om deze vragen beantwoord te krijgen.

Nederland telt ongeveer 30.000 bondscoaches roeien die allemaal hun eigen mening hebben. Denk jij het oprecht beter te weten dan alle anderen? Doe dan mee aan de officiële 'Varsity Magazine Toto' en zet uw top-7 onder elkaar inclusief de winnende eindtijd. Dit kan tot en met zaterdagavond 4 april 0.00u door een mail te sturen naar: toto@varsitymagazine.nl. Heeft u de uitslag het best voorspeld? Dan maakt u kans op deze prachtige prijzen!

1e prijs - Een gratis afdaling voor twee personen op de bobsleebaan van oud-olympiër en voormalig Aegir-roeiër Arend Glas in Winterberg. Elders in dit blad leest u hier meer over.

2e prijs - Boek 'Helden op het Water' met de mooiste verhalen uit de Nederlandse roeigeschiedenis en prachtige portretfoto's van de beroemde fotograaf Stephan Vanfleteren. Meer informatie kunt u vinden op www.roeiboek.com

3e prijs - Boek 'Supersnel Herstel voor iedereen' van toproeier en Varsity-magazine-redacteur Janneke van der Meulen. Dit boek verschaft praktische inzichten hoe je jezelf met behulp van de juiste natuurlijk, biologische voeding op korte en lange termijn en zowel lichaam als geest in topconditie krijgt. Meer informatie kunt u vinden op www.jannekevandermeulen.nl

4e prijs - Boek 'De Bekentenissen' van Volkskrant-journalist en tevens oud hoofd-redacteur van het Varsity Magazine, Tjerk Gualthérie van Weezel. Het boek dat vers van de pers is, heeft niets met roeien te maken, maar biedt wel een interessant inzicht in hoe de handel in derivaten bij Vestia helemaal mis ging. Meer informatie vindt u op www.nieuwamsterdam.nl/de-bekentenissen

Geachte oud-leden,

De Varsity, als ook de bijbehorende receptie voor genodigden en oud-leden van de zeven KNSRB-verenigingen, zijn weer toe aan een nieuwe editie. Na het prachtige succes van verleden jaar zal op zondag 5 april 2015 wederom een VIP-paviljoen verrijzen op de oevers van het Amsterdam-Rijnkanaal nabij Houten. Spanning en emotie vieren hoogtij op het aangrenzende terras, waar u de wedstrijden vanuit de beste positie kunt aanschouwen. U beleeft de Varsity dichterbij dan ooit tevoren, met uitzicht op het kolkende roeiwater en de rest van het terrein. Onder het genot van een hapje en drankje weet u de wedstrijden op de voet te volgen, met als hoogtepunt natuurlijk de 'Race der Oude Vieren'.

Wilt u van dit alles niets missen en van de mogelijkheid gebruik willen maken verhalen van vroeger op te rakelen met uw vrienden van toen en nu? Dan verwelkomen we u graag bij de receptie in het VIP-paviljoen die zal duren van 13.00u tot 17.30u.

Ik wil u er op attenderen dat sinds dit jaar ook leden van oud-verenigingen en oud-Varsitywinnaars welkom zijn op de volledig aangeklede (Paas!)brunch op het VIP-paviljoen, welke start om 11.30u. U kunt een kaartje bemachtigen via de webshop van de Varsity (<http://www.knsrb.nl/webshop/>). Voor leden van de oud-verenigingen en oud-Varsitywinnaars zijn helaas maar een beperkt aantal kaarten beschikbaar.

Voor vragen kunt u contact opnemen met Nikki van Biemen, via vip@varsity.nl. Hopende u in grote getale te mogen weerzien op dit grootse evenement,

Teken ik,

N.D (Nikki) van Biemen
KNSRB Wedstrijdcommissie der 132e 'Varsity'
Commissaris VIP & Oud-leden

koninklijkebegeer voor kwalitatief hoogwaardige custom made medailles

Geen marathon zonder medaille

W : www.begeer.nl
E : info@begeer.nl
T : 0343-492210

De Brabant Acht: Keihard roeien onder de rivieren

Het is nat en koud als ik op een zaterdag bij het paleis van de TSR Vidar arriveer. Bij mijn aankomst tref ik groene legertenten, een bierlucht en een heleboel brakke bibberende eerstejaars. Waar wedstrijdroeierend Nederland het seizoen aftrapt op de Schie staat in Tilburg dit weekend in het teken van Comporno. Tussen al dit competitiegeweld vind ik acht fris ogende heren. Het zijn de jongens van de Brabant Acht die zich hier in ‘alle rust’ voorbereiden op hun opening van het seizoen de volgende dag.

Goud in Gwangju

In Delft zal roeiend Nederland voor het eerst kennismaken met dit project van onder de rivieren. Het doel van deze acht, goud op de Universiade in Gwangju later dit seizoen, is niet gering. Zeker als je bedenkt dat het Regionaal Talent Centrum (RTC) Brabant dit met een groep relatief onervaren roeiers wil doen. Slechts een enkeling heeft een uitzending behaald naar Wereldkampioenschappen onder 23 jaar of FISU WK. Daarnaast staat Brabant niet bepaald bekend om haar roeisucessen. De gouden jaren van Thêta vonden plaats rond de eeuwwisseling en bij Vidar wil het ondanks alle topsportfaciliteiten en financiële middelen maar niet lukken roeiers in de nationale equipe te krijgen. Die gouden plak is dus een leuk idee, maar hoe haalbaar is het allemaal? Menen ze het serieus of is het wederom een carnavaleske schreeuw om aandacht? Twee jaar terug meldden dezelfde jongens in dit magazine immers dat hun Oude

Vier de boel wel even ging opschrikken. Van die bravoure kwam vervolgens weinig terecht.

Professionelere aanpak

Wat betreft Marc Hummelink, stuurman van de acht en tevens voorzitter van het RTC, zijn ze hartstikke serieus: “Als RTC Brabant is ons doel om in 2020 roeiers bij de Spelen te hebben. Dan kunnen we wel gaan mikken op een blik op de ZRB, maar daarmee komt Tokio niet dichterbij.” Het RTC wil het roeien in Brabant dus naar een hoger niveau tillen. Dit probeert zij al sinds 2010, het jaar waarin Thêta en Vidar samen met de KNRB, de provincie Noord-Brabant, Eindhoven en Tilburg besloten het RTC te starten en daarmee flink wat geld bij elkaar wisten te sprokelen. In de eerste twee jaar ging het om slechts vier of vijf roeiers maar sinds voormalig bondscoach Diederik de Boorder de scepter zwaait, is er een grote groep van voornamelijk zware roeiers, die ook gebruik maken van de schema’s van de bekende Deense inspanningsfysioloog Kurt Jensen. Het leidde al snel tot betere prestaties op voornamelijk de ergometer. Afgelopen zomer besloot men zich te richten op de acht. “Er is genoeg

vermogen, maar roeiend is het allemaal niet perfect. We kunnen dus wel blijven klooiën in kleine nummers, maar in de acht is de kans dat de jongens hard kunnen, gaan vele malen groter” aldus Hummelink.

Het plan

De keuze voor de acht was dus snel gemaakt, maar om in juli met een gouden plak op het vlot te staan, dient er nog wel het één en ander te gebeuren. Zeker omdat het plan is om in Korea 5.30 te varen, een op het eerste gezicht onmogelijke tijd voor zo’n project. Hummelink: “Dat weten we en daarom hebben we een duidelijk plan opgesteld.” Om dit te bereiken dient de acht het ticket binnen te halen op de KNRB time-trial van 25 april. Technisch moet het dan goed zitten en fysiek moeten zes man onder de 6.01 op de ergometer. Bart Buijsse, vice-voorzitter van Vidar, en vanuit het bestuur verantwoordelijk voor dit project krijgt een glimlach op zijn gezicht als het hier over gaat: “In het begin was er een natuurlijke twijfel over de haalbaarheid. Het is niet niets, maar we hebben met zijn allen besloten er vol voor te gaan en ondertussen zijn de testresultaten positief.” Na dit gesprek bleek echter bij de bondstesten dat de groep nog ver achter ligt bij de opgestelde fysiek eisen. Slechts één man (Wouter Borghs) zette een tijd van onder de 6.01 neer. De oorspronkelijke twijfel kwam met name omdat sommige roeiers al in succesvolle andere projecten hadden gezeten. Roeier Dirk Adriaanse: “Als een boot dan niet lekker loopt, ga je dat vergelijken met andere boten waarin je hebt geroeid. Je gaat jezelf afvragen of je met andere mensen in een boot niet harder kunt.”

Met Brabant naar de trial

Ondanks de twijfels en het verzoek van andere RTC’s die pleitten voor open selecties, heeft het RTC Brabant toch vastgehouden aan zijn eigen jongens. Het lijkt een riskante zet. Extra ervaring in de boot zou zeker van waarde kunnen zijn bij het behalen van hun doel. Hummelink vertelt: “Met het RTC Brabant willen wij een stap omhoog zetten. We kunnen dit met jongens van buitenaf doen, maar we willen dit in eerste instantie zelf doen. Wij zijn Brabant en met hen willen wij hier een topsportomgeving creëren waardoor men in de toekomst hard kan roeien zonder steeds richting de Randstad te hoeven reizen.”

De roeiers zijn hier ieder geval niet mee bezig. Vidar-roeiër Wouter Borghs: “Mijn agenda

gaat tot 25 april. Wat er daarna gaat gebeuren is voor dan. Ik heb vertrouwen in deze groep en ik denk dat wij met elkaar iets moois kunnen neerzetten.” Adriaanse sluit zich daarbij aan: “We geloven er allemaal in. Dit is een gevoel wat op trainingskamp in Turkije is ontstaan. Er is daar veel gepraat.” Thetaan Sander de Graaf: “Voorafgaand aan die tien dagen waren wij nog een Thêta/Vidar-combinatie, maar daar zijn wij ons echt de Brabant Acht gaan voelen.” Buijsse bevestigt dit: “Als de jongens nu op de vereniging lopen, stralen ze zelfvertrouwen en plezier uit. Ze hebben er zin in en laten dat aan iedereen zien.”

Varsity

Het klinkt allemaal goed. De jongens zijn ontspannen en praten met plezier over het project. De sfeer slaat echt om als de Varsity ter sprake wordt gebracht. De jongens van Thêta laten de eer aan een lichte vier. “Jammer, maar onze focus ligt op de Brabant Acht” aldus De Graaf. De jongens van Vidar zijn stil. De hele vereniging snakt naar een eerste finaleplek. Des te meer daar volgens de lange-

Dogus Koker geselecteerd voor Turkije

Het talent Dogus Koker zal mede vanwege zijn Turkse nationaliteit geen plaats nemen in de Brabant Acht. Eind dit jaar verscheen op de website NLroe.nl een artikel over de pas derdejaars roeier uit Tilburg die in 2011 ook al voor Turkije meedeed aan de Jeugd Olympische Spelen met skiën. Na vorig jaar het development klasement in de vier-zonder te hebben gewonnen, stuurde hij de Turkse bond een mail met zijn ergometerscore en een filmpje van de Holland Beker in de vier. “Ze geloofden eigenlijk niet dat we pas tweedejaars roeiers waren, maar ik werd toch uitgenodigd voor een trainingskamp” vertelde de pas 20-jarige Koker toen. Daar roeide hij zich onder de strenge bondscoach Nebosha Ilic naar de laatste selectie voor de Wereldkampioenschappen onder 23 jaar. Daar maakte Koker zoveel indruk dat hij in de skiff mee mocht doen aan de nationale kampioenschappen, begin maart. Die won hij vervolgens ook nog eens verrassend, dus nu is zelfs de kans aanwezig dat hij niet in de vier-zonder wordt uitgezonden, maar in de skiff.

termijnplannen volgend jaar zelfs gewonnen moet worden. Borghs komt ten slotte met een Cruiffiaans antwoord: “Als we willen winnen moeten we de finale halen en dat doe je door met zijn vieren te roeien. Als we dat doen, kan er van alles gebeuren.” De jongens lijken zodoende geleerd te hebben van hun eerdere mediaoptreden.

We moeten dus niet al teveel verwachten op het Amsterdam-Rijnkanaal, al kan het zijn dat de ploeg juist wel floreert nu het zichzelf weinig druk oplegt. Iets waar ze bij de Brabant Acht goed geslaagd in lijken te zijn. Er is een vertrouwde omgeving gecreëerd waarin de jongens enkel wat gezonde spanning voelen. Het is een soort familie waarin iedereen zichzelf kan zijn en daardoor lekker hard kan roeien. Keihard wel te verstaan, het blijft immers een acht uit Brabant. /

De Brabant Acht in actie. Van boeg naar slag: Dirk Adriaanse (V), Pim van Lier (T), Florian Kostelijk (V), Wouter Borghs (V), Sander de Graaf (T), Sjoerd Dijkstra (V), Wouter Withagen (V), slag: Rikuis van Groesen (V), stuur: Marc Hummelink (T) - Beeld door Wouter Nuijten

‘Work hard, play hard!’

interview met Alexander Brinkerink

door Sander Scholten

Ten eerste ken ik Brink vooral als Brink – sommige mensen zullen hem Brinkerink noemen, of Alexander, maar voor mij is het Brink dus. Voor vele anderen ook trouwens. Keurig van Jonge Acht bij Laga doorgegroeid naar Oude Vier, Varsity 1997 en Luzern gewonnen, WK geroeid dus keurig alles afgevinkt wat dat betreft. Daarna ook zeer verdienstelijk als wedstrijdcommissaris van de KNSRB en wedstrijdleider van de Varsity, juist toen de organisatie van die wedstrijd substantiele veranderingen onderging. Grote klasse.

Laga wint in 1997 de Varsity met op positie 2 Brinkerink. Van der Marck (boeg), Vreeken, Van Gool (slag) en De Vries (stuurman) en completeren de boot. Beeld uit archief Laga

Niet dat alles zonder problemen ging – zo staat me bij dat Brink en zijn Tweedejaars Laga Acht toch wat moeite hadden om op gepaste wijze met de Praeses Njord om te gaan en dat van dat zelfbedachte en spontane initiatief om de baanindeling van de finale van de Oude Vier te gaan loten ondanks drie keurig gevaren voorwedstrijden, is nooit meer iets vernomen (ik hoor hem nog over de luidsprekers van het Varsity-terrein schallen: “Alle wedstrijdcommissarissen van de Oude Vieren die de finale hebben gehaald melden op de finishtoren.” Terwijl ik met het tijdswaarnemingssysteem aan het klooiën ben denk ik: wat doet-ie nou?).

Laga-mentaliteit
Zelf kijkt Brink vooral met veel plezier terug op zijn tijd bij Laga. “Vanaf het eerste moment dat ik bij Laga binnenkwam, tot mijn laatste dag, heb ik genoten van de ‘work hard, play hard’-mentaliteit. Dat Laga in die tijd voor het grootste deel uit corpsleden bestond en, zo ongeveer op de Ringvaart Regatta na, alleen aan wedstrijdroeien deed, heeft zeker bijgedragen aan

dit gevoel. Het was keihard trainen en hard werken om dat te combineren met studeren aan de TU, tegendraads gedrag ten opzichte van het sociëleitsleven dat andere clubgenoten voerden, maar alles werd goed gemaakt door de combinatie van hechte vriendschap en de smaak van winst. Een smaak die ik gelukkig meerdere malen heb mogen proeven op tal van roeibanen, in Luzern en die keer op Sociëteit Phoenix.”

Toch is hij het ermee eens dat de vereniging uiteindelijk werd opengesteld voor niet-leden. “Terugdenkend was die combinatie van enkel corpsleden en enkel wedstrijdroeien niet lang houdbaar. Misschien hadden we het eerder moeten zien aankomen, maar ik ben blij dat het uiteindelijk is gebeurd. Het zou simpelweg het einde van Laga betekend hebben als we die stap niet gezet zouden hebben. Waar een enkeling wellicht bang geweest is voor verwatering van Laga’s geest, heb ik daar die paar keer dat ik de afgelopen vijf jaar op Laga was niets van gemerkt. Het is nog steeds ‘work hard, play hard’.”

Alexander Brinkerink voor zijn biertanks in Haïti. - Beeld door Heineken Haïti

Voor Heineken in het buitenland

Na zijn afstuderen ging Brink al snel bij Heineken werken. Eerst bij de afdeling ‘bier-in-fles, label-op-fles, fles-in-doo’s’ maar al snel toch ook het echte bierbrouwen. Niet geheel onbekend met (bio)chemische processen heb ik dat altijd een fascinerend proces gevonden. Brink’s probleemoplossende vermogen en creativiteit waar de KNSRB en Varsity zoals gezegd zoveel profijt van hebben gehad, werd blijkbaar bij Heineken ook opgemerkt met als gevolg dat Brink zich samen met zijn Laga-dame Fleur al circa tien jaar in het buitenland bevindt.

Samen met mijn Njord-dame Irene dacht ik dat we hen toch niet echt aan hun lot kunnen overlaten dus inmiddels hebben we hen bezocht in zowel Kinshasa (Congo), Sofia (Bulgarije) alsook Port-au-Prince (Haïti). Uitdagend is het centrale begrip bij al die standplaatsen. Van een ontwikkelingsland als Congo zonder centraal gezag, zonder functionerende infrastructuur, met een work-force die er ietwat creatieve normen qua tijd en afspraken op nahoudt en een constante dreiging van geweld tussen de bevolkingsgroepen ondanks het ogenschijnlijke vredige laagje vernis, terug naar Europa: Bulgarije.

Iets met regen en drup enzo, want tijdens ons bezoek daar begreep ik dat ook dat land de nodige uitdagingen kent en ik maakte me onsterfelijk belachelijk door te informeren of Brink ook niet last had van diefstal in de brouwerij – steeksleutels en ander klein gereedschap... hij zat qua diefstal nog op het niveau van heftrucks! Aan de andere kant heeft het ook wel weer wat om de handtekening van één van je beste vrienden full-size op z’n kant tegen de zijkant van een tien-hoog Sovjet-stijl flatgebouw te zien staan als ‘Master Brewer’. De marketingafdeling van Heineken Bulgarije had zijn handtekening gebruikt voor de campagne van een nieuw bier.

Nieuw avontuur in Haïti

Een tijdje geleden hebben we hen ook bezocht in de huidige standplaats: Port-Au-Prince in Haïti. Ook franssprekend en een zeer trotse natie wegens de status van het eerste ‘zwarte’ land dat in 1804 onafhankelijk werd na de periode van slavernij. Klinkt leuk maar naar ik begrijp eveneens een land in ontwikkeling. Een recente allesverwoestende aardbeving maakt het een en ander niet veel beter. Een straatarm maar zeer trots land en omdat men zich destijds van de blanke kolonisator heeft losgerukt – dat sentiment is nog steeds aanwezig - maken Brink, Fleur en hun kinderen soms aan den lijve mee hoe het is om de buitenstaander te zijn.

Brink leidt de supply chain van Brasserie Nationale d’Haïti, de lokale Heineken brouwerij – een brouwerij die veertig jaar geleden door een Haïtiaanse

familie is opgezet en in 2012 door Heineken is overgenomen. Toen Brink ons daar rondleidde (inmiddels circa achttien maanden geleden) keken we onze ogen uit. Naast aarbevingschade ook een gebrek aan procesoptimalisatie, hetgeen duidelijk naar voren kwam in de verscheidenheid van nieuwe en oude machines waarmee bier werd gebrouwen. Een jarenlang gebrek aan duidelijke wetgeving op gebied van veiligheid liet zich ook zien: stroomkabels die op de grond liggen met kapotte isolatie, een ruimte vol gisttanks maar zonder de juiste afsluiters en CO2 melder.

Inmiddels is Heineken voortvarend aan de slag gegaan met vervanging en modernisering. Er is voor ongeveer 100 miljoen Amerikaanse dollars aan nieuwe brouwketels, vergistingstanks en verpakkinglijnen geïnstalleerd in de afgelopen drie jaar, waarmee de belangrijkste onderdelen voor kwaliteitscontrole en veiligheidsaspecten inmiddels aangepakt zijn. Daarnaast is de capaciteit van de brouwerij met 50% vergroot. Ondanks de armoede en ellende blijven de Haïtianen zich namelijk verheugen op en tegoe doen aan hun bier, Prestige.

Brink en Fleur waren overigens niet de enige roeiers die we daar tegenkwamen. Daar waar Brink zich ontfermt over de supply chain, zitten er eveneens twee Argonauten. De dame is de General Manager van Brasserie Nationale en de heer heeft met lokale boeren het verbouwen van sorghum op poten gezet. Sorghum is een graan dat lokaal verbouwd wordt en als ‘poor man’s food’ bekend is in Haïti. Sorghum kan echter ook dienen als een bron voor suikers bij het brouwen van bier. Voor sommige bieren gebruikt Brasserie Nationale nu een deel sorghum. Met deze lokale sourcing wordt een deel import vervangen en worden inmiddels meer dan 1500 boeren ondersteund.

Een uitdaging al met al: het opbouwen van een brouwerij met een work force die niet is gewend productief te zijn zoals in landen in de eerste wereld, wonen met je gezin een ontwikkelingsland, kinderen alleen naar school met auto met chauffeur. Een totaal andere wereld dan die we in Nederland gewend zijn. Een wereld die gecompenseerd wordt door immer mooi weer en picture-perfect stranden met dito palmen en azuurblauwe zee.

Ik neem mijn hoed dus ver af voor Brink en Fleur. Uitdagingen aannemen, lokale tent opbouwen en het met z’n tweeën plus kids toch maar mooi redden. Is het dan toch zo dat roeien karakter kweekt en je in staat stelt zelfs de meest onmogelijk klinkende opdrachten aan te nemen en met een combinatie van inzet, passie en doorzettingsvermogen tot een goed einde te brengen? Pure klasse in ieder geval! /

Voor de oorlog werd er in Nederlands-Indië nog volop geroeid. Hier een overwinningfoto op de Brantas op Java uit 1935. Bron: Nederlands Instituut voor Militaire Historie.

‘Voor alles het hoofdnummer’ De vergeten Varsity op Java

door Ben Kortman

de vergeten Varsity op Java

Het terugkerende verlangen naar de Varsity wordt ieder jaar weer aangeduid met de term ‘Varsity koorts’. Roeiers en in het bijzonder (oud-)studentroeiers, worden jaarlijks getergd door een koortsig verlangen naar de oudste studentenroeiwedstrijd van ons land. Wellicht dat een nuchtere ziel het enigszins zal relativeren en ‘koorts’ een iets te overtrokken aanduiding vindt, maar toch weet je pas echt wat je mist zodra je het kwijt bent. Dus denk je eens in hoe het zou zijn als de Varsity een jaartje oversloeg. Sterker nog, stel je voor dat het verre van zeker is of de wedstrijd ooit nog georganiseerd gaat worden. Pas dan wordt duidelijk in hoeverre er sprake is van ‘Varsity-koorts’. Pas dan wordt duidelijk hoe sterk het verlangen is en hoe diep passie en liefde voor sport en traditie gaan.

Dit klinkt misschien allemaal wat clichématig, maar in 1942 zag het hier toch echt naar uit. Twee jaar eerder, in 1940, vond de Varsity voor het eerst in Jutphaas plaats. Een primeur, maar tegelijkertijd de laatste keer dat de Varsity georganiseerd werd. In 1941 viel als gevolg van maatregelen van de Duitse bezetter het doek voor het studentenroeien in Nederland. Vanaf dat moment werd het veel verenigingen onmogelijk gemaakt om de sport goed te beoefenen. Laat staan dat er een Varsity kon worden georganiseerd.

Varsity-vlam in Nederlands-Indië

Sport, feest, traditie, alles moest plaats maken voor onderdrukking, massamoord en botsende extremistische ideologieën. Maar een goede 15.000 kilometer van Nederland vandaan, in een Japans interneringskamp in Nederlands-Indië, hield een handvol oud-studentroeiers de ‘Varsity-vlam’ brandend. Op Hemelvaartsdag 1942, een dag die volgens de eerbiedwaardige tradities als ‘Varsity-dag’ werd gezien, hielden zij op dit eiland een herdenking. Een samenkomst die dwars door alle ellende heen, gericht was op de herdenking van iets dat voor roeiers van waarde was. Iets dat ze, samen met hun vrijheid, door de situatie leek te zijn ontnomen.

Java was in de oorlog gewild vanwege de aanwezige olie en rubberplantages. Begin 1942 werden de aanwezige Nederlandse strijdkrachten in Nederlands-Indië in een rap tempo verslagen en wist Japan Java en de omliggende eilanden te bezetten. Voor de inheemse bevolking niets anders dan een wisseling van de wacht. Bezetting waren ze immers wel gewend. De aanwezige Nederlanders werden door de Japanners echter gezien als ‘vijandelijke buitenlanders’. Internering, tewerkstelling en vernedering waren het gevolg. Veel van de aanwezige oud-roeiers bekleedden als universitair opgeleiden, banen in de handel of openbaar bestuur en belanden zo rechtstreeks in speciaal ingerichte interneringskampen.

Hoogtepunt in jaren van onderdrukking

Dat een roeier zich de Varsity niet zomaar laat ontnemen, bleek in een van deze interneringskampen. Op Hemelvaartsdag 1943 waren er geen achttien, maar 140 betrokkenen die bijeenkwamen in de schouwburg van kamp 15e Bataljon te Bandoeng op Java, om de Varsity niet alleen te herdenken, maar daadwerkelijk te organiseren. “Een van de hoogtepunten van onze drie en een half jaar van Japanse krijgsgevangenschap en onderdrukking” noemt oud-Njord roeier J.C. Abendanon het in zijn wedstrijdbeschrijving.

De Varsity
werd geroeid.
Of althans,
‘gespeeld’

“Gedurende de voorbereidingen voor deze festiviteit kregen we toestemming van de Japanse kampcommandant om de schouwburg van het kamp te gebruiken, een oude, voor dat doel veranderde gymnastiekzaal. Zelfs werd toestemming verkregen om een blaaspoepenorkest te vormen en dit orkest was de hele voorafgaande middag bezig om de liederen van de verschillende verenigingen te repeteren.”

Een feest werd het. Te midden van alle wanhoop, opgesloten in een kamp, slapend in barakken, onder continue druk van de Japanners, die in 1943 op hun hoogtepunt waren, werd er een studentikoos feest georganiseerd. Waarom de Nederlanders toestemming kregen blijft een raadsel. Misschien nieuwsgierigheid van de kampcommandant, misschien een beloning voor een lange periode van rust in het kamp, misschien omdat het de mannen als Christenen op Hemelvaartsdag werd gegund. Het belangrijkste blijft dat toestemming werd gegeven. De Varsity werd geroeid. Of althans, ‘gespeeld’:

“We zetten de baan uit op een ongeveer 5 meter lange tafel, waarop een baan van ongeveer 3 meter lengte werd getekend (bestaande uit 30 kleine vakken) en een kortere van 2 meter (bestaande uit 20 kleine vakken) op een schaal van 1:1000. Ieder 5e vak werd aangegeven met een bordje dat de afstand aangaf, 500, 1000, 1500 meter enzovoorts. Een marine-officier was zo vriendelijk om de tekeningen te maken van 6 achten, 6 viëren, 4 double sculls, 3 skiffs en 2 Minerva-achten. Deze werden allen geleverd in de kleuren van de zes mededingers (Njord, Laga, Triton, Nereus, Aegir en Argo) en de 2 Minerva-achten werden compleet uitgerust met snorren,

baarden, bretels, sokophouders en andere lachwekkende kledingstukken. Deze tekeningen werden op dun karton geplakt, uitgesneden en op een klein houten voetje gezet en de boten voor de Varsity waren klaar.”

Laga of Njord?

Met dezelfde toewijding en dezelfde spanning als bij een daadwerkelijke verroeiing, werd hier het hoofdnummer voorbereid. Ineens stonden de eeuwige roem en de eer van stad, universiteit en vereniging toch echt op het spel.

“Onder ondraaglijke spanning vond de loting voor de boeien plaats en roeiden de ploegen op naar de start. Direct na het ‘af’ nam Laga de leiding en schitterende ‘roeiend’ behaalde deze ploeg het meeste voordeel in de start. Maar haastige spoed is zelden goed, zo bleek, want toen Laga onder luid gejuig van zijn supporters op de finish afsnelde, riep de handicap-bepaling op nummer 29 de ploeg een halt toe aan deze triomphantelijke zegetocht en Laga moest zijn beurt 4 maal voorbij zien gaan. Njord benutte deze kans onmiddellijk, passeerde Laga en ging als eerste over de finish. Het gejuich de Leidenaars duurde eindeloos voort, het Njord-lied weerklonk, meegezongen door het gehele Njord-kamp en hun vreugde kende geen grenzen. (...)

Na de wedstrijd hield de President van de Nederlandsche Studenten Roeibond een rede, waarna allen zich verzamelden aan een eenvoudige maaltijd van bruine bonen met spek, een kop koffie en een uitstekende eigengemaakte sigaar. Het werd een algemeen verbroederingsfeest, maar op het hoogtepunt der feestelijkheden was de avondpermissie afgelopen en ging een ieder opgewekt terug naar zijn barak.”

In de oren van een moderne student waarschijnlijk de meest karige kroegjool ooit, maar voor deze mannen een waar festijn. Schaarre producten worden hier door Abendanon genoemd. Hoe de heren hier aan zijn gekomen is onduidelijk. Misschien geblikt (de ironische naam voor geheime handelen in voedingswaar met Indonesiërs aan de kam-pomheining) of bewaard, maar alles werd uit de kast getrokken. In bezet Nederlands-Indië vergat men honger, vernedering, verdriet en pijn vanwege de enscenering van een roeiwedstrijd. Een roeiwedstrijd waarvan de diepe betekenis juist in de donkerste dagen duidelijk lijkt te worden. Of zoals Abendanon het in zijn verslag verwoord:

“Bij deze gebeurtenis werd eens te meer duidelijk, hoe onverbrekelijk de banden zijn, die gelegd worden door het roeien in het algemeen en in het bijzonder door het roeien der studenten en hoe trouw een ieder is gebleven aan de aloude tradities van de Varsity.” /

Visionair of eigenwijs?

interview met Gerrit de Jong

door Luitzen de Boer

Natuurlijk kan je over de meeste verenigingen een lullig stuk schrijven. Of de Varsity is in al geen decennia gewonnen of hij moet überhaupt nog worden gewonnen. Maar ook de manieren waarop je bepaalde verenigingen of windstreken kan beledigen zijn inmiddels allemaal al eens de revue gepasseerd. Verhalen over de paradijsvogels en visionairen gaan echter nooit vervelen.

Visionair: iemand die zijn tijd ver vooruit is, die blijk geeft van originele ideeën en een duidelijke visie.

De roei(en sport)historie is vergeven van mensen die tegen heersende opinie in hun eigen route of ideeën volgen en daarmee uiteindelijk groot succes halen. Maar is dit een winnende strategie? Hoeveel van dit soort mensen stranden in vergetelheid, die als ze gewoon mee hadden gedaan best een plekje in een bondsacht hadden kunnen halen. Ook recent zijn er voldoende voorbeelden van roeiers die uit een ploeg worden gezet wegens een andere visie. En het grootste deel daarvan word natuurlijk niet wereldkampioen in de skiff. Gewoon dragen en niet klagen is waarschijnlijk voor velen een optimale strategie. Maar zonder de 'eigenwijzen' wordt er nooit iemand wereld- of olympisch kampioen in de skiff.

Visionair of eigenwijs?

Er is een dunne lijn tussen eigenwijs en visionair. Of is dit eigenlijk hetzelfde en bepaalt het resultaat uiteindelijk hoe iemand herinnerd wordt? Feit is dat verhalen over de 'eigenwijzen' veel leuker zijn. Of dit nou tot succes heeft geleid of niet. Daarom een verhaal over iemand die te boek staat als eigenwijs.

Sommige mensen zijn hun tijd ver vooruit. Heeft tegenwoordig menig equipelid een volle stoere baard, vroeger was dat wel anders. Begin jaren '90 was er maar één 'de Baard', 'mister Gyas' Gerrit de Jong. (Je had ook nog 'de rooie' Arco Kok die jarenlang op iedere wedstrijd tweede werd in de zware overgangs skiff. Maar dat kan ook strategie zijn geweest om niet te snel SA te worden).

Begonnen als profcoach op 55 jaar

Gerrit is nu 55 jaar oud en sinds kort professioneel coach. "Tot vorig jaar beheerde ik een distributiepunt voor medicijnen. Dat kon een groot deel 's avonds en was goed te combineren met hobbycoachen. Ik coachte vooral skiffjes en tweetjes op Gyas." Gerrit heeft de eer dat alle bondsroeiers van Gyas een periode door hem zijn gecoacht voor ze uiteindelijk bij de bond terechtkwamen. "Het moederbedrijf heeft echter gereorganiseerd en ik kon met een oprotpremie vertrekken. Ik ben sinds dit seizoen anderhalve dag per week bij Phocas aangesteld als profcoach. Het is geen vetpot, maar ik kan er net van rondkomen."

"Phocas heeft de beslissing genomen dat er weer beter gepresteerd moet worden. Er is duidelijk ambitie op de club, de vereniging groeit. Bovendien krijgen ze volgend jaar een nieuw botenhuis." (Om er meteen bij toe te voegen dat voor Phocas, 'volgend jaar een nieuw botenhuis', een zelfde soort uitspraak is als voor alle KNSRB-verenigingen die ieder jaar 'alweer de Varsity gaan winnen') "Phocas voelt wel een beetje zoals Gyas voelde toen ik zelf nog roeide. Relatief klein met weinig succesvolle ploegen. Er zijn verder weinig overeenkomsten. Maar ik ben niet aangesteld om van Phocas een tweede Gyas te maken. Dat kan ook niet. Iedere vereniging heeft zijn eigen identiteit. Maar het is wel belangrijk om succes te boeken, want niemand wil lid zijn van een suffe club."

Nijmegen een studiestad

"Ik moet dus voor dat succes zorgen. In principe moeten alle eerstejaarsploegen top-6 varen in het klassement. De tweedejaars ploegen moeten goed presteren en er moet af en toe een individu doorbreken naar de bond. Ik denk dat dit zeker haalbaar moet zijn." Om vervolgens verder te vertellen over hoe het nu gaat in Nijmegen. "Waar Groningen een echte studentenstad is, is Nijmegen meer een studiestad. Er zijn door de week zoveel verplichte colleges en practica dat het in de winter vrijwel onmogelijk is om overdag te roeien. Dan worden er alleen maar waltrainingen gevolgd." Zeker voor een coach die bootgevoel één van de belangrijkste voorwaarden voor succes vind lijkt dat een enorme beperking.

Een andere beperking is het gebrek aan kwaliteit. "Bij een kleine vereniging krijg je de achten niet vol met enkel goede atleten. Dan heb je er altijd twee of drie roeiers bij die meer voor de vulling zijn." Maar, er zijn natuurlijk ook grote voordelen. "Als een ploeg in het eerste jaar heel succesvol is hebben ze altijd een slecht tweede jaar." Op de vraag of dat supergunstig is voor het huidige Phocas volgt wel een nuancering. "Je moet natuurlijk wel redelijk leren roeien in je eerste jaar en minimaal één keer blik trekken. Daar ben ik dus nu voor."

Coachen aparte bezigheid

"Ik heb nu een heel andere rol dan ik op Gyas had. Nu moet ik vooral an-

Gerrit in actie als coach in gesprek met roeiers. - Beeld uit archief Gyas

deren leren coachen. Je ziet dat als mensen zelf niet goed geroeid hebben, ze alleen terug kunnen vallen op wat ze zelf (verkeerd) hebben geleerd. Je krijgt dan altijd een soort karikaturale stijl. Ik moet nu anderen leren kijken, maar ook leren communiceren.

Coachen is een aparte bezigheid. Er is niemand die tegen je zegt hoe je het moet doen. Waarbij er natuurlijk een enorm verschil is tussen een kleine ploeg en een acht of een vier. Bij een kleine ploeg kan je werken aan het verbeteren van het individu. Taal is dan enorm belangrijk; je kan alleen door iets te zeggen een verandering in haal bewerkstelligen. Maar woorden die bij de één een verbetering geven, hoeven bij een ander helemaal niet te werken. Dat soort dingen kan je in een acht natuurlijk niet doen. Daar moet je min of meer zorgen dat iedereen vanuit één visie gelijk roeit."

Eigen stijl of bondshaal?

"Op Gyas zie je dat er wel een redelijk eenduidige visie is die ook dicht bij de bondshaal ligt. Op Phocas zie je dat er meerdere hoofdcoaches zijn geweest en dat alle jaren een beetje anders roeien. Nu moet ik zorgen dat iedereen hetzelfde gaat doen. Uiteindelijk kan je als kleine vereniging er geen eigen stijl op na houden. Het hoogst haalbare is dat er één of twee roeiers bij de bond gaan roeien en die moeten dan wel inpasbaar zijn. Maar ik vind bijvoorbeeld niet dat je heel hard moet doortrekken tot aan de intik. Aan het einde van de haal niet keihard doortrekken maar druk houden zodat je genoeg kolk overhoudt om uit te tikken, komt het keren enorm ten goede en is denk ik veel beter."

"Ikzelf heb vanaf 1984 geroeid, eerst vier jaar boord en daarna tot halwege de jaren negentig in de skiff." Op de vraag dat hij te boek stond als eigenzinnig, antwoordt hij ontkennend. "Ik had wel een eigen stijl, maar die was deels ook beter en deels ingegeven dat ik op een andere wijze teveel last van mijn rug kreeg. Later is bij mij een niet onderkende rughernia vastgesteld. Als dat eerder was gebeurd was ik misschien als roeier wel verder gekomen. Ik was een van de betere skiffeurs van Nederland. Ik heb ook wel een aantal internationale wedstrijden geroeid, maar nooit voor de bond. Ik was misschien ook wel niet erg inpasbaar in de ploegen van toen."

Fascinatie voor materiaal

Als verder antwoord dat hij niet eigenwijs was, vertelt hij ook nog over zijn fascinatie voor het materiaal. "Zo heb ik een jaar lang met een relatief lichte riemafstelling gevaren en een zwaar span, waarbij ik ook veel verder (15 cm) door het werk reed. Ik had berekend dat dat veel sneller moest zijn. Dat was ook zo, maar het was zo moeilijk roeien dat lang niet iedereen dat kon. Ik denk ook dat je schoenen veel belangrijker zijn dan iedereen denkt. Met goed passende schoenen roei je veel harder. Ik heb toen zelf een nieuw voetenbord ontwikkeld. Helaas vroeg Shimano twee maanden eerder het patent aan op een vergelijkbaar voetenbord. Mijn voetenbord was wel beter. Dat van hun is bijvoorbeeld veel te zwaar."

Visionair of eigenwijs? Wij weten het niet. Gerrit is een echte noorderling "ze praten wel een beetje raar op Phocas" en vind dus dat je nooit van te voren moet blaten. "Het resultaat is het enige wat telt!" En dit zal dus ook bepalen in welk vakje hij uiteindelijk komt. /

HIER IN 2016 JE MAGAZINE OP DE MAT?

Een unieke kans: Het Château de Saint Théodoric. Uit de 13e eeuw. Door Nederlanders grondig gerenoveerd tot 7 luxe koopwoningen. Om permanent te bewonen of als vaste vakantiebestemming voor opa & oma en (klein)kinderen.

Een zeer zonnige rustige plek waar de familie het hele jaar onbezorgd kan landen. En waar je ook met je roeiploeg of jaarclub écht even weg bent. Wel wat anders dan zo'n vakantiepark of een weekje Ardennen.

Het terrein meet 2 ha. met daarop o.a. een groot verwarmd zwembad. Alle onderhoud wordt verzorgd door het eigen conciërge-echtpaar, zodat na aankomst je onbezorgde verblijf meteen begint.

Er zijn nog maar 2 woningen beschikbaar.

Wie drukt als eerste z'n puntje over de streep?

www.ChateauEnFrance.eu

De onbetaalde kracht

door Anne Schellekens en Nienke Kingma

Wat zou er van de Nederlandse roeisport overblijven zonder de invloed van vrijwilligers? Waarschijnlijk niks. Het handjevol betaalde krachten zet, zodra het puntje bij paaltje komt, niet veel zoden aan de spreekwoordelijke dijk zonder de dagelijkse onbetaalde rondjes die met een coachtoter naast de Nederlandse roeiwateren worden gefietst.

Coachen is niets verpesten

Langs het Merwedekanaal in Utrecht vonden wij een sprekend voorbeeld hiervan: Reinder Nijhoff. Een bescheiden introverte Orcaan die de roeisport veel goeds heeft gebracht of, zoals hij het zelf graag formuleert, weinig slechts. Want na het nuttigen van een kopje koffie en een paaseitje was de conclusie volgens Reinder: niets verpesten aan roeiers is de magische formule voor een succesvolle roeicoach. Is het dan echt zo makkelijk? Wij weigeren dit te geloven. En wat maakt het dan dat iemand drijft om al zijn vrije tijd op te geven om onbetaald door weer en wind op de fiets te stappen? Kan heel coachend Nederland dan niet beter lekker binnen blijven met een kopje koffie en nog een paaseitje? We zochten het verder uit.

Coach Reinder Nijhoff in actie met zijn meest succesvolle pupil Inge Janssen. - Beeld door Rikkers Wijfde

A.A.J.H. Marres herinneringsprijs

Reinder belandde in 1998 in de eerstejaarsacht van Orca. De, door hem zelf gemaakte, Orcawebsite leert dat de liefde voor roeien niet ontstaan is door de smaak van overwinningen. Of misschien wel, maar wist hij toen al dat zijn kracht niet in de boot, maar buiten de boot lag. Als hij zijn coachcarrière opsomt wordt duidelijk dat Reinder invloed heeft gehad op veel goeds dat Orca heeft voortgebracht. Uit zijn opsomming van namen die hij begeleidt heeft zoals Danielle Broekhuizen, Karen Eshuis, Claudia Belderbos en Inge Janssen kan geconcludeerd worden dat Reinder niet zomaar 'weinig slechts' heeft gedaan tijdens zijn coachcarrière. Hij won in 2014 zelfs de A.A.J.H. Marres herinneringsprijs voor best presterende amateurcoach. Iets was hij toch ook als bijzonder erwaart. Want, 'het is natuurlijk niet niks als je naam wordt bijgeschreven bij bekende coachnamen zoals Jan Klerks'.

Eén-op-één coaching

Maar waarom is coachen nu eigenlijk zo leuk? Reinder geeft aan geen coach te zijn van de geweldige mentale praatjes voor de start van een wedstrijd. Hij gelooft hier ook niet zo in, maar vindt vooral dat een roeier aan de start moet liggen met het vertrouwen het doel te kunnen halen. Vertrouwen door zich fit te voelen en vanuit trainingen het vertrouwen

hebben de snelheid te kunnen halen, goed te kunnen roeien en macht te hebben. Hij haalt hierin vooral het plezier uit één-op-één coachen aan, omdat je dan als coach een roeier goed kunt aanvoelen en een totaalbeeld krijgt van wat nodig is in de voorbereiding.

Orca-sfeer

Daarnaast voert in het gesprek met hem ook de omgeving waarin dit plaatsvindt de bovenaan. Boudewijn van Opstal, Marloes van der Weide, Steffen de Vries en Jelle van Haasteren komen veelvuldig voorbij als we vragen wat hij leuk vindt aan coachen bij Orca. Menigmaal is hij door onder anderen deze mensen bij het roeien en bij Orca teruggehaald omdat het zo simpelweg ook gezellig was om te blijven coachen. Goede coaches en andere vrijwilligers behouden voor het roeien gebeurt niet alleen doordat zij genieten van de sport en hun taak hierin, maar ook door de mensen die elkaar bij het roeien betrokken houden. Zoals Reinder zelf zegt, kan coachen natuurlijk ook in een andere sport, wielrennen bijvoorbeeld, erg leuk zijn. Orca laat zien een netwerk van goede coaches bij elkaar te hebben gebracht met positief effect op het roeisucces van afgelopen jaren. Mensen maken de vereniging en houden de kwaliteit van de vereniging in stand. Dit is geen vanzelfsprekendheid, maar wel een kracht van een sterke vereniging. /

Skøll in actie bij een van de fuifnummers op de Varsity. - Beeld door Merijn Soeters

Het moet wel gezellig blijven

door Mark Hengstman

“Op Skøll is het wat vrijblijvend, het is wat je er zelf van maakt.” Dat is hoe veel roeiers van Skøll hun clubje omschrijven. Hard roeien mag, maar het is geen must. Vrijheid blijheid aan de Amstel dus. Daarmee is de club een beetje de vrije school onder de studentenroeiverenigingen in Amsterdam. Dat klinkt heel idyllisch, maar win je er de Varsity ook mee?

Nereïden arrogante mannetjes

Een corporale roeivereniging of een algemene club met discoverlichting? Aan het begin van de studententijd staan roeiers voor een belangrijke keuze. “Als jeugdroeier stond ik destijds voor de keuze tussen Nereus en Skøll. Ik zag mijn roeivriendjes bij Nereus zich echter al snel ontpoppen tot arrogante mannetjes” vertelt Tjerk Gualthérie van Weezel, een van Skølls voormalige zwaargewichten.

De corporale roeivereniging aan de overkant heeft ongetwijfeld zo z'n eigenaardigheden. Maar het is voor buitenstaanders ook niet makkelijk om de Skøll-mentaliteit te doorgronden. Zo kon voormalig Skøll-damescoach Rene Wagenaar als oud-Aegirroer maar moeilijk wennen aan de socialistische omgangsvormen: “Op een gegeven moment wilde ik met mijn wedstrijd-dames op het indoor-trogvlot. Maar een aantal competitieroeiers hield de boel bezet en zat daar maar wat aan te klooiën. Toen ik het bestuur vroeg daar wat aan te doen, vroegen ze ‘wat wil je dat ik doe dan?’ Ze leken het echt niet te begripen.” In Groningen dempen ze naar verluidt

de grachten met ‘regioroeiers’, dus het antwoord was voor Wagenaar vanzelfsprekend: “wat dacht je van die lui eruit flikkeren?”

Ontslag profcoach

Maar bij Skøll wordt er niet met competitieroeiers gegooid. Wel met coaches (of met roeiers, het is maar hoe je het bekijkt). Zo werd een paar maanden geleden profcoach Astrid Cohen weggestuurd, ondanks de goede resultaten die ze met de verschillende ploegen onder haar hoede boekte. Het blijft gissen naar de reden waarom het bestuur een punt zette achter de samenwerking. Zeker als dat in januari is, het moment waarop de profcoach zijn of haar fundamenteel voor het seizoen legt. Zowel zichzelf als het bestuur wilden niet op de zaak ingaan. Wél zijn er verhalen over een verenigingsdiner waar ze iemand een duw zou hebben gegeven en eerdere – soortgelijke – incidenten. Onze insider Wagenaar had ooggetuige kunnen zijn, maar helaas. “Ik was echt rammend kaal die avond, geen idee wat er gebeurd is.” Verschillende mensen beweren dat het voorval een excuus zou zijn om de coach eruit te werken. Haar stijl zou weliswaar resultaten opleveren, maar de communicatie verliep stroef. Kortom: ze willen bij Skøll best hard gaan, maar het moet wel gezellig blijven.

Varsity-koorts?

Deze instelling lijkt geen vruchtbare bodem voor wedstrijdroeien. Hoewel er jaarlijks genoeg nieuwe leden bijkomen en de eerstejaars achten de laatste jaren succes weten te behalen, is de

aanwas van wedstrijdroeiers beperkt. Voor de eerstejaars zware acht van 2015 zijn zowaar drie roeiers van vorig jaar gerecycled. Wat zegt dat over hun kansen op de Varsity, en willen ze daar eigenlijk wel winnen?

Tot voor kort kon de Varsity ze gestolen worden bij Skøll. “Eigenlijk vonden we het maar een klotewedstrijd, maar wel eentje die we graag eens zouden winnen” herinnert Gualthérie van Weezel zich nog van Skøll's eerste Varsity in 2003. Het bestuur zag deelname destijds niet zo zitten, maar Gualthérie van Weezel en zijn ploeg kregen toch hun zin. Inmiddels roeit Skøll alweer voor de dertiende keer de Varsity en was een aantal keer redelijk dichtbij de winst. Hun grote troef in die jaren, de gebroeders Muda, konden ze echter niet vasthouden. Die zijn mede vanwege het materiaal en een andere instelling naar burgervereniging De Amstel vertrokken. Ook hier komt de eerder genoemde instelling weer boven drijven. Met iets meer moeite hadden ze wellicht goud in handen gehad.

De huidige Oude Vier moet bij het ter persen gaan van dit blad nog gevormd worden, maar dat geeft impliciet eigenlijk al aan dat het geen serieuze kanshebber wordt. En bij gebrek aan een wedstrijdsectie van kaliber zal dit de komende jaren nog wel zo blijven. Maar mocht Skøll onverhoopt tóch de Varsity winnen, dan belooft de kroegjool een harmonieus gebeuren te worden. Want op Skøll moet het wel gezellig blijven en wordt alles eerlijk gedeeld, dus óók het bier. /

Liever een leuke knor dan een vervelend lid

een eerbetoon aan
Laurens van der Graaff

Afgelopen zomer kwam Laurens van der Graaff samen met zijn vriendin Karlijn Keijzer om bij de ramp van de MH17. Naast zeer actief voor zijn vereniging Skøll was Laurens ook oud-redacteur van het Varsity Magazine. Dit stuk is een eerbetoon aan de opperskøllie uit onverwachte hoek, namelijk een flink bebaarde Lagaier in de persoon van Bart Smorenburg.

Laurens tijdens zijn actieve periode op Skøll.

Plotseling betekent studentikoos weer eruit zien alsof je in de jaren '20 bevindt. Je koopt een lullig rietje hoedje, rookt opeens sigaren, trekt je lelijkste jasje uit de kast en vraagt je vertwijfeld af of je je brogues nou had weggegooid of niet. Toch niet, ze stonden onder in de kast van je huisgenoot, gauw de schimmel eraf met de afwasborstel. Poetsen? Welnee, iedereen moet toch kunnen zien wat voor reële rover je bent? Je loopt de deur uit, hangt gauw dat guitige stokje om je pols en grist nog gauw je kanarie gele Varsity-zonnebril van je dressoir. Ben jij even blij dat je toch nog naar de Varsity-avond op jouw vereniging bent geweest.

De Varsity. Even is iedereen weer studentikoos meui. Iedere Proteeër wil wel even Lagaier zijn. We dragen een das, we dragen een jas. Al heeft je club de Eerste Golfloorlog niet eens meegemaakt, alleen dan draag je dan een rokkostuum. Schijnt oud mos te wezen in Zwolle. Maar van Saurus tot Aegir, al is het via Asopos, iedereen draagt een jas met een das. En dat is toch vreemd. Want werd jij geen lid van Asopos omdat je dat gedwongen studentikoze van de Koninklijke maar niets vond? Werd Skøll niet ooit eens opgericht omdat de roeiers die Varsity niet wilde starten? Mooi wel, dat een leuk opgetuigd weiland op een zonnige middag in april dat met ons doet.

Twee weken per jaar maakt het voor iedereen weer uit of je corporaal of knor bent, of eigenlijk, wat je roeivereniging ooit was. Maar jij bent lid van die club en hij is dat niet, dus hij is een knor. Mooi woord, knor of nog liever knorrig. Knorrig, wat is dat nou precies? Op je 35e nog de Varsity starten, dat vinden we knorrig. Lang studeren vind ik zelf helemaal niet knorrig. Een rondje in de kroeg declareren terwijl jij gulzig hebt meegenoten van anderen? Vind ik knorrig. All Stars onder je pak? Zouden velen knorrig noemen en moet ik eigenlijk ook, maar vind ik wel grappig. Waar ligt de grens en wat betekent het eigenlijk? Daar wilde ik het in dit stuk eigenlijk over hebben. Conclusie, ik krijg mijn vinger er niet achter en begrijp het dus zelf ook niet. Gelul dus, dat knorrig.

Waarom ik dit stukje wilde schrijven? Zes jaar geleden was mijn baard nog een schim van wat ie nu is en was ik een stuk dikker, bovenal deed ik bestuur van Laga en riep ik dat ik een t-shirt wilde met daarop de gestileerde kop van mister brakke bek himself, Laurens van der Graaff, met daarboven de tekst: ‘Liever Skøll dan Skadi!’ Niet omdat we jaloers waren dat Skadi weer de Varsity ging winnen, maar omdat we het Skadi-bestuur er zo lekker mee konden pesten. Sommigen daar gingen er prat op dat ze lid of KNSRB waren en daarom in hun ogen dus automatisch leuk en gezellig waren. Wij dachten daar anders over.

Het Skøll-bestuur, onder leiding van Laurens, was dat jaar bijzonder tof. Al gauw verwierf hij mijn heldenstatus al favo-knor en daar is ‘ie nooit meer van af gekomen. Als rasechte Skøllie droeg hij All Stars onder zijn pak en deed ‘ie waar ie zin in had, bood ‘ie zijn bank aan als ik weer dronken op Skøll stond en veel later ragden we samen eens door de tiefschnee. Bovenal deelden wij een passie voor veel te lang studeren en er zo veel mogelijk ernaast doen. Al zijn zijn stukken stukken beter. Datzelfde Skøll-bestuur stond overigens later dat bestuursjaar, als eerste in jaren, voltallig op de Laga-dies, iets wat ik geen ander niet-KNSRB-bestuur heb zien doen.

Wat ik nou wil zeggen met dit hele stuk? Gewoon iets stichtelijks in de trant van ‘liever een leuke knor dan een vervelend lid’. Of verzin zelf iets waar je wat mee kan. Of weet je wat, scheur deze pagina eruit en vouw er een vliegtuig van. /

De Insecure Outperformer interview met Hans Lycklama

Een mening geeft Hans Lycklama eigenlijk niet. Hij kent alleen feiten. Zijn wereld is volkomen logisch. “Coachen draait om twee zaken: een gedegen kennis en een strakke organisatie. En een goed oog is handig maar niet noodzakelijk.”

De lichte vier-zonder met Lycklama op boeg en met verder Povel, Pieterman en Schans aan boord, pakken brons bij de Wereldkampioenschappen van 1977 op de Bosbaan. - Beeld door Bert Verhoeff / Anefo

Hans Lycklama gaat op zijn zestiende studeren in Rotterdam. Op school was hij goed in veel sporten; tennis, zwemmen, atletiek. Talent of inzet? Lycklama glimlacht: “Als je geen twee linkerhanden hebt kun je alles wel leren. Of geen twee rechterhanden als je links bent.” In Rotterdam werd hij lid van het RSC waardoor de sportkeuze werd beperkt tot roeien en rugby. Vanwege zijn lichaamsbouw viel rugby af.

Snel succes

In 1973 roeit Lycklama met zijn eerstejaars lichte vier van Skadi de Varsity. In het programma-boekje staan de naam en de vlag van Skadi heel dun afgedrukt. Coach Ten Cate legt uit dat ze dit gedaan hebben omdat Skadi de Varsity nog nooit gewonnen heeft. “Dan moesten we dat maar eens doen” zegt de ambitieuze roeier. De eerstejaars vier is zeer succesvol en wint ook in de elitevelden. In zijn tweede jaar gaat Lycklama naar de Wereldkampioenschappen in Luzern. Hij heeft het geluk dat de ervaren roeiers Bram Los en Jan Bruijn dat jaar met een complete Skadi ploeg naar het WK willen. Hij mag samen met Hans Pieterman, die dan ook tweedejaars roeier is, mee in de vier-zonder. In Luzern wordt door de ploeg een zilveren medaille gewonnen. Lycklama zal in het totaal vijf keer deelnemen aan het WK en wint twee bronzen en twee zilveren medailles.

Als roeier hecht hij, net als zijn coach Ten Cate, veel waarde aan kennis en leest alles over roeien wat hij kan vinden. “Het is beschamend hoe weinig coaches, en ook roeiers, weten over biomechanica en fysiologie. En tot op het hoogste niveau! Er is zoveel kennis beschikbaar, hier wordt allemaal geen gebruik van gemaakt. Zelfs bij de roeibond zijn er maar een paar coaches die zich echt verdiepen in kennis over de roeisport. Josy Verdonkschot bijvoorbeeld, en ...” hij denkt diep na, maar kan geen anderen bedenken, “... dat moet je maar niet opschrijven.”

Diskwalificatie reden tot stoppen

Lycklama stond bekend om zijn katachtige manier van roeien. Lang voorin en lage schouders. “Dit was noodzakelijk vanwege het materiaal dat we toen tot onze beschikking hadden. Houten riemen, kleine bladen, je moest op zoek naar druk.” Eerst was dit zijn kenmerkende stijl, later namen meer roeiers dit over, zoals de vier-zonder waarmee hij in 1980 naar het WK gaat. Lycklama roeit dan in Hazewinkel zijn laatste WK met Hans Povel, Henk van der Kwast en op slag Mark Emke. Ze hebben dat jaar alles gewonnen en moeten ook wereldkampioen worden.

Terwijl de vier meestal de race rustig opbouwt, wordt bij het WK in Hazewinkel juist heel hard gestart. Twee bootlengten voorsprong na 500 meter roeien. “Een beginnersfout, het was ongelooflijk. We waren veel te hard gestart en op 800 meter waren we helemaal op. Uiteindelijk finishen we nog als tweede maar we worden gediskwalificeerd omdat we buiten onze baan zouden hebben gevaren. Chef d'equipe Jan Boe-

lens dient een protest in omdat de Deense ploeg waarmee Nederland in aanvaring was gekomen ook in de Nederlandse baan voer. Dit protest wordt gehonoreerd, en de volgende dag moeten de nummers 2, 3 en 4 opnieuw racen voor de zilveren medaille. Echter, 's avonds dienen de Engelsen en de Denen een tegenprotest in, en dit wordt op formele gronden ook gehonoreerd: de volgende ochtend horen de Nederlanders dat ze weer zijn gediskwalificeerd. De Engelsen en de Denen mogen voor de zilveren en bronzen medaille roeien. Dit leek toen een goed moment om te stoppen.”

‘Lichtgewicht redt Varsity’

Maar dit verlies was natuurlijk helemaal geen goed moment om te stoppen. De Oude Vier van Skadi werd in hetzelfde seizoen tweede en moet versterkt worden. Hoewel Lycklama een lichte roeier is, denkt de vier dat hij de boot harder kan laten gaan. Het blijkt dat hij op de roeiergometer een tweede tijd neerzet van de vijf heren. Hij zal in 1981 de Oude Vier voor slaan en Skadi wint voor de eerste keer de Varsity. Het verslag in de krant draagt de kop ‘Lichtgewicht redt Varsity’ en Skadi roeit ‘levendig, met de verbeterde Lycklama op slag’. Op dat moment is het nog hoogst ongebruikelijk dat lichte roeiers meevaren in de Oude Vier. “Als je na een gewonnen medaille op het WK terugkomt is misschien vijf man op de hoogte. Maar de Varsity... Daar word ik in mijn werkzame leven nog steeds op aangesproken.”

Lycklama schat dat de Varsity-overwinning misschien wel even veel waard is als één van zijn een WK-medailles. Er zijn roeiers die hier wat meer voor over hebben. “Ik heb ook niet het niveau gehad om in een zware ploeg op de Olympische Spelen een medaille te winnen, de finale had ik waarschijnlijk wel kunnen halen. Maar daar had ik in die tijd geen behoefte aan. Lichte nummers werden toen nog niet uitgeschreven op de Olympische Spelen. Achteraf bezien was het misschien wel aardig geweest om een keer mee te doen.” Met het Varsity goud zet Lycklama een punt achter zijn roeicarrière. Kort na de Varsity trouwt hij en gaat werken bij een bank.

Strakke organisatie

De coachloopbaan van Lycklama begint omdat hij toevallig gevraagd wordt. En ook het verloop wordt door toevalligheden bepaald. Bij Het Spaarne wordt een meisje uitgeselecteerd en Lycklama woont op dat moment in Heemstede. Hij begint met het coachen van Karin en zij gaat een jaar later roeien met Ellen, maar Karin stopt. Ellen gaat met Laurien roeien. Ellen wil verder in de skiff en Lycklama blijft Laurien coachen. Karin Hommers wint een bronzen medaille op het WU23 in de lichte skiff. Ellen Meliese en Laurien Vermulst worden wereldkampioen in de lichte dubbeltwee. Vermulst wint met coach Lycklama vier keer een zilveren medaille in de lichte skiff op het WK.

Lycklama coacht vooral ploegen die wel het niveau hebben van de internationale top, maar om

verschillende redenen geen onderdeel zijn van de A-equipe van de KNRB. Structuur en organisatie zijn sleutelwoorden in de coachaanpak van Lycklama en volgens hem de enige weg naar succes. En de intuïtieve roeiers zoals Diederik Simon dan? “Een briljante roeier, maar hij had Nico Rienks en Michiel Bartman nodig voor zijn successen. Zij hebben steeds de strakke organisatie opgezet waardoor de ploeg kon presteren.”

In 1992 vraagt Koos Maasdijk aan Lycklama om de Oude Vier te coachen. Maasdijk zit op slag en er wordt voor de tweede keer in de Skadi historie gewonnen. Net zoals in 1981 in een baanrecord dat volgens Lycklama nog steeds staat. In 2001 volgt de derde Skadi overwinning in een boot die naar Lycklama vernoemd is. Hij geniet zichtbaar van zijn betrokkenheid bij de Skadi-successen. Lycklama coacht tot op heden ieder jaar wel roeiers of kleine ploegen. In het seizoen 2011-2012 coacht hij de lichte dubbeltwee met Skadi-roeisters Maaïke Head en Rianne Sigmund. Zij hebben het jaar hiervoor net olympische kwalificatie gemist. In 2012 kwalificeren ze zich voor de Olympische Spelen in Londen en daar eindigen ze als achtste. “Het leuke van coachen is om mensen beter te maken. Moeilijk hieraan is dat je ze weer moet loslaten. Je gaat achter een roeier staan, en je moet er voor waken dat je niet de coach van zijn hele leven wilt worden.”

Obsessief de beste willen zijn

Lycklama lijkt geobsedeerd in alles wat hij doet. Vroeger moest hij de beste van de klas zijn. Op het water moest zijn ploeg natuurlijk altijd winnen. En nu moet hij het beste resultaat behalen in zijn vak. Hij wil alles onder controle houden. Ook in het interview probeert hij de chronologie in het gesprek te waarborgen. Hij wordt zenuwachtig als hij out of control raakt. Als roeier was Lycklama minder zenuwachtig dan als coach. Eén van zijn middelen om als coach de zenuwen te controleren is het obsessief schoonmaken van de boot. Of afstellen. “De coach is bezig en de roeier wordt rustig omdat hij ziet dat je met de boot bezig bent.” Zijn oud-pupil Maaïke Head is vol of over haar voormalige coach en heeft nog altijd een goede band met hem. Zij roemt zijn perfectionisme. “Je kan in alles op hem rekenen. Zelfs nu zou ik hem nog midden in de nacht kunnen bellen en hij staat voor me klaar. Hij zorgt dat alles altijd tot in de puntjes verzorgd is.”

Bij de bedrijven waar hij werkt is Hans Lycklama de dealmaker. Hij faciliteert het tot stand brengen van een transactie. “Dit geeft bijna hetzelfde gevoel als het winnen van een wedstrijd. Als de deal rond is feliciteren we elkaar en drinken champagne.” Hij vindt het leuk om mensen te beïnvloeden en impact te hebben op het resultaat. “Bedrijven als McKinsey zijn op zoek naar mensen die heel goed zijn in wat ze doen en altijd blijven zoeken naar of het nóg beter kan. Het is nooit af of goed genoeg. En dat ben ik: de insecure outperformer.” /

Hard werken loont in Leiden

interview Stef Broenink en Harmen Eefting

door Susanne Dallinga

De woorden van Njord-coryfee en drievoudig Varsity-winnaar Willem Algie in het vorige Varsity Magazine waren hard maar helder: wil Njord weer terug naar de succesvolle jaren van weleer dan zal de vereniging moeten beginnen bij de basis. Een vijver creëren met gedreven studenten die in ploegverband hard willen roeien en daar veel plezier aan beleven, in combinatie met goede coaches. En zie daar, twee eerstejaars ploegen wonnen vorig jaar hun klasement onder de nieuwe profcoach Harmen Eefting. Daarnaast besloot het krachtmens Stef Broenink weer te gaan trainen op het oude nest. Op een koude zondagavond in een verlaten sociëteit vertellen zij over hun keuzes.

Sterke mannen in Leiden

Wat is het toch met sterke mannen bij Njord? Het zal wel toeval zijn dat de huidige Nederlands kampioen indoorroeien uit dezelfde kweekvijver komt als die van 2010 en 2011. Want hoewel Broenink een hoop gemeen heeft met Eefting, geldt dit niet voor het begin van hun Njord-carrière: "Ik kwam

hier zo onfit aan als het maar kon, terwijl Stef al heel sterk was." Broenink had immers al een aantal jaren intensieve training achter de rug als waterpoloër en in mindere mate als rugby'er. "Met mijn rugbyteam gingen we 100 km roeien (de Ringvaart Regatta, red.). Ik vond roeien nog helemaal niets. Mensen van Njord begonnen toen al wel aan me te trekken, me te hersenspoelen om te blijven roeien." Toen hij eenmaal om was, stortte hij zich vol op het wedstrijdroeien. In zijn eerste jaar baarde hij opzien door 2215 meter lang 1.30.5 gemiddeld te trappen; het jaar erop won hij het SB-veld in 5.51.0. In 2013 volgde de zinderende strijd met Roel Braas, waarbij hij pas in de laatste 250 meter moest afhaken.

Los van de bond

Een krachtpatser, die niet onopgemerkt bleef bij de roeibond. Na een teleurstellend verlopen seizoen besloot hij echter in september 2014 het roer om te gooien. Weg van het bondstraject, terug naar Njord om te trainen onder Lili Wabeke-Meeuwisse. Nereus-roeier Ruben Knab ging mee.

De Oude Vier van Njord van vorig jaar, die dit jaar in exact dezelfde samenstelling vaart. Stef Broenink zit op positie drie. (tweede van links). - Beeld door Merijn Soeters

Stef Broenink bij afgelopen nationale indoorkampioenschappen in de Sporthallen Zuid. - Beeld door Ben Kortman

interview Stef Broenink en Harmen Eefting

"Het schema dat we hier gepresenteerd kregen, is meer op ons persoonlijk toegespitst. Ik moet vooral technisch beter worden, dus ik maak heel veel kilometers. Vorig jaar trinden we ook hard, maar nu is het doelgerichter."

Niet dat hij 'los' is van de roeibond. Broenink en Knab doen nog steeds mee aan de periodieke testen van het nationale roeiteam en de bond houdt zich het ook het recht voor om de twee weer terug bij de ploeg te roepen. "Alles hangt nog van de prestaties af. Er valt nu nog niet veel over te zeggen. Als we hard genoeg varen, maken we hopelijk kans op een uitzending in de dubbeltwee. Maar het doel is voorlopig vooral persoonlijk beter te worden" aldus Stef Broenink.

Zijn huidige coach heeft ook de Oude Vier onder haar hoede. Eefting wilde zich hier nog niet aan wagen: "Lili is daarvoor de aangewezen persoon. Ik heb veel van haar geleerd en vraag nog wel eens om advies. Zij is ook het grootste gedeelte van mijn Njord-periode mijn coach geweest." Eefting besloot in 2013 om de riemen aan de wilgen te hangen en te gaan coachen. "Ik wist voorafgaand aan dat seizoen al dat ik zou stoppen na het NK. Nog één keer een goede wedstrijd varen, en daarna was het mooi geweest." Een goede keuze, zo bleek. "Ik merk nu dat ik het coachen veel leuker vind dan ik het roeien ooit heb gevonden. Daarom denk ik dat ik als roeier niet veel meer had kunnen brengen."

Seat-races in C4-en

Bovendien heeft hij een omslag teweeg weten te brengen bij de eerstejaars ploegen. De ingrediënten van het succes? Een lijn trekken in de coaching, meer aan de doorstroom werken - zowel vanuit de talentenacht als naar de middengroepen - en het criterium motivatie centraal stellen tijdens de selecties. "Iedereen ziet nu dat het plan werkt, ook al waren ze eerder misschien wat sceptisch. Ik hoef mensen nu minder te overtuigen van mijn methode." Over een voorbeeld van zijn methode hoeft hij niet lang na te denken: "We hebben seat-races in C4-en gehouden. Dat slaat natuurlijk nergens op, want eerstejaars roeien helemaal niet constant genoeg om eerlijke seatraces te kunnen doen. Maar je ziet wel wie er echt voor gaat."

Ook vond Eefting het belangrijk om een cultuurverandering onder eerstejaars ploegen teweeg te brengen. "Niet hopen dat een andere ploeg het slechter doet dan jij. Dat gebeurde eerder nog wel eens."

De over-mijn-lijk mentaliteit, die zoekt hij bij jonge roeiers. Zo was hij zelf ook, zeker wanneer hij op een ergometer plaats nam. "Je moet gewoon een score in je hoofd hebben, waar je volledig van overtuigd bent dat je dat gaat doen. Je weet dat je dat in ieder geval 1500 meter vol kan houden, dat heb je immers al gedaan in een training, dus er is geen enkele reden om het tot die laatste 500 meter ergens te laten liggen. De laatste 500 hangt dan af van hoe graag je wilt dat het gaat lukken of de vorm van de dag. De meesten geven echter al op ruim voor dat punt, en dat slaat gewoon nergens op." Broenink knikt instemmend. Zo heeft hij het van Eefting geleerd. "Bij de tweede twee-kilometer-test die ik deed, pakte ik het al zo aan. En laat ik toevoegen: je kunt in principe niet racen op een ergometer zoals in de boot. Je moet vasthouden aan je eigen plan."

Fit voor de Varsity

Broenink doelt op de NKIR van 2013, toen hij wel kon racen tegen Roel Braas. Ook dit jaar verwachtte iedereen een spannende strijd, ware het niet dat Braas moest afzeggen wegens een rugblessure. "Daardoor was de druk volledig weg. Ik besepte dat ik waarschijnlijk Nederlands kampioen zou worden en dat ik alleen nog even twee kilometer moest trappen." Neerlands beste werd hij inderdaad, tevreden over de tijd was hij allerm minst. Vandaar dat hij het de maandag erna 'even' over deed en plots 5.42.6 trapte. Fit is hij dus zeker. Dat blijkt ook wanneer hij het skiffveld van de Winterwedstrijden aanveegt, veertien seconden vóór zijn maatje Ruben Knab. Om te zeggen dat het alternatieve programma zijn vruchten afwerpt, lijkt een understatement. Op de Varsity hopen de heren op een strijd met de nieuwe generatie van Nereus. Broenink is behoedzaam in zijn uitspraken over de kansen voor Njord. Heeft de race (nog) geen prioriteit, of is dit Leidse tactiek? "Als Nereus het overlaat aan de jonge gasten wordt het een veel leukere race" denkt Broenink. Hij rekent zich niet te vroeg rijk: "Je weet het nooit met Nereus." /

De weg omhoog?

door Janneke van der Meulen

Het moest anders. Het roer moest om. De leden van de DRV Euros verlangden terug naar de tijden van Rutger Röell en Rob Jonkman. Onder deze twee mannen was er structuur en een visie. Maar vooral, er werd hard geroeid. Al dan niet in teletubbiepak. Heel hard. Internationaal hard.

De laatste tien jaar was het een zootje. De vereniging klote maar wat aan. Er was geen structuur. Geen visie. Geen ritme en geen regelmaat. Alles wat er gebeurde was eerder het resultaat van toevalligheden of (on)geluk. Hier en daar werd er door een ouderejaars op karakter hard geroeid. Maar met de eerstejaars ploegen hoefde je als Nereus, Orca of Skadi geen rekening te houden. Euros? Waar komen die vandaan? Waar ligt dat? Is dat een burgervereniging?

Nieuwe profcoach(es)

Ook in de gewone samenleving bereiken trends altijd wat later de uithoeken van het land. Waar de gemiddelde studentenvereniging al jarenlang betaalde coaches in dienst hebben om continuïteit en kwaliteit van roeien coachkennis te waarborgen, is dit proces pas onlangs in Enschede beland. Ja, er was wel een professionele coach betaald door de universiteit, maar die legde zich vooral toe op zijn eigen projecten en niet per sé op de eerstejaars. Dus zo lag het lot van de vereniging jaren in handen van enthousiaste eerstejaars coaches en bestuurders en veranderde er vrij weinig.

Het moest anders, zoveel was wel duidelijk. Een profcoach moest uitkomst bieden, dus een ware sollicitatiecommissie werd uit de grond gestampt. Een gemêleerd team van interne en externe professionals werd samen gesteld om tot een optimale keuze te komen. Zonder te overdrijven werden er avond na avond hard gediscussieerd om het profiel van de geschikte kandidaat op te stellen. Want nu er zowel geld beschikbaar was gesteld door de universiteit als de oud-leden, wilde ze niets meer aan het toeval overlaten. Er kwam echt plan met een visie: er moest een prof-coach komen en niet zomaar de eerste de beste.

Assesments, competentietests en IQ-tests

Bijna tien sollicitanten herkenden zich in het geschetste profiel en waren bereid af te reizen naar het verre Enschede. Er volgden meerde-

re gesprekken en voor de top-vijf kandidaten volgde naast de voorgaande drie gesprekken met verschillende belanghebbende een IQ-test, een algemene coach-competentietests en een assessment om de stressbestendigheid te testen die komt kijken bij de complexiteit van het coachen van eerstejaarsploegen. Een tijdrovend proces. Eind augustus, met de start van het nieuwe seizoen al in zicht, werd en na lang wikken en wegen besloten dat de eisen met betrekking tot ervaring en succes waarmee de sollicitatiecommissie mee op de propen was gekomen onmogelijk te vervullen was door één persoon.

“Een ‘duo-baan’ is het geworden. We konden dit onmogelijk apart van elkaar doen” vertelt uitverkorene Lars Hoeksel enthousiast. Hoeksel, al meerdere jaren actief betrokken bij Euros en de KNRB, gaat samen met niemand minder dan Karin Zimmerman de grote lijnen bepalen. “Eén dag per week helpen we de studenten-coaches van de eerstejaars ploegen. Op deze manier waarborgen we de kwaliteit en continuïteit van coach kennis en roeikwaliteit” aldus Hoeksel. Zimmerman was al eerder zeer succesvol als coach van (door NLroeï verkozen) roeister van het jaar 2014, Ilse Paulis. Daarnaast begeleidde Zimmerman de gouden meisjes dubbelvier op de Coupe de la Jeunesse.

Slechts één dag in de week

‘Maar één dag per week?’ hoor ik u denken. Het goed begeleiden van eerstejaars roeiers vergt natuurlijk een stuk meer dan een enkele dag aanwezigheid. Maar zo wordt duidelijk: één dag per week is in elk geval al een hele grote stap voorwaarts voor een vereniging die sinds lange tijd weer drie eerstejaars achten op het water heeft liggen.

Het profcoach duo voerde direct bij aanvang strakke schema's in wat leidde tot een natuurlijke selectie. Slechts vijf lichte heren, zeven dames en negen zware roei(st)ers haalden de aanvang van het seizoen. Werden er normaal met zeven roeiers terug geselecteerd naar een vier, nu werd er met succes, actief gezocht naar invallers.

Lange termijnplanning

Tot succes leidde het helaas nog niet. Sterker nog, vrij slechter kon het niet met drie laatste plaatsen bij de Winterwedstrijden. Daar gaat het echter niet om volgens de profcoaches. Het is vooral ook een lange-termijn investering. Het coachduo heeft een meerjarenplan en aanpak. En vonden de selecties nu op natuurlijke wijze plaats, volgende jaren zet de vereniging in op een grote groep roeiers waar dan uit geselecteerd kan worden. En uiteraard wordt ingezet op een flinke verbetering tijdens het seizoen, dat mogelijk moet zijn doordat er vanaf nu ook door de week kan worden geroeid.

Ondanks de bak met ervaring en de door-dachte plannen zorgde het ambitieuze coach-duo hier en daar tot enig verzet. Het coach-duo eiste de aller beste randvoorwaarden voor hun eerstejaars roeiers. Zowel qua schema's als qua materiaal. De Oude Vier kon in de voorbereiding op de Varsity dan ook fluiten naar de nieuwste riemen en moesten zich onder het mom van, boten van hout, mannen van staal, blij achten met tulpjes uit 1980. Gelukkig voor de Oude Vier, die het ook dit jaar slechts met één echte zware bal roeit, durfde het bestuur in opstand te komen en mocht na alle wijzigingen en vernieuwingen een traditie in ere blijven: voor de Oude Vier, wijkt iedereen, inclusief de profcoaches. /

Euros eerstejaars dames op weg naar de laatste plaats bij de Winterwedstrijden. - Beeld door Ben Kortman

NIEUWE INNOVATIEVE SKIFF!

Nu ook in Nederland

- ✓ Overal roeien waar je maar wilt, in je eigen skiff
- ✓ Makkelijk in gebruik en vervoer
- ✓ Zelflozend en onderhoudsvrij

Zelf proberen? Dat kan in Warmond of op lokatie.
Bel 06 34 87 42 88 of mail naar paul@liteboat.nl
voor een afspraak.

Voor meer informatie, ervaringen en video's kijk op
www.liteboat.nl

De kers op de taart

door Kate Happee en Laila Youssifou

De Proteeër staat met beide benen op de grond. Hard roeien is waar het om draait en alles op de kant is bijzaak. Proteeërs willen altijd winnen en ook op de Varsity laten ze sinds kort zien dat ze mee doen aan de strijd om de Gouden Blikken. Toch staan ze nuchter tegenover dit corporale spektakel. Iets wat voor dichtgetikte leden van de KNSRB moeilijk voor te stellen is.

Vrijheid en eigenheid

Op Proteus treffen we twee oud-leden van de vereniging. Hans Bergers (fanatiek coach van onder andere een Proteus 4- naar het FISU WK) en Tim Geraedts (fanatiek roeier en bekend van de Snelle Jelle reclame) hebben zich verdienstelijk gemaakt voor de vereniging en kennen deze door en door. Ze vertellen over wat Proteus onderscheidt van andere verenigingen en hun visie tegenover de Varsity. Wat vooral naar boven komt is de vrijheid en eigenheid van de vereniging. Het is deze eigenheid die er lange tijd voor heeft gezorgd dat de Proteeërs zich hebben onthouden van deelname aan de Klassieker. Toch begint de Oude Vier de laatste jaren meer te leven op de vereniging en worden er tegenwoordig boten op het water gelegd die waardige concurrentie vormen.

'Gewoon hard roeien'

De geschiedenis van de deelname van Proteus aan de Varsity gaat niet zo ver terug in de tijd. Tijdens de 132ste Varsity nemen ze pas voor de achtste keer deel aan de race der Oude Vieren. Toch wordt dit niet gezien als een gemiste kans (rond de eeuwwisseling had men gezien de sterke zware mannen van toen de race namelijk best kunnen winnen). De wedstrijd staat op de vereniging simpelweg niet bekend als zodanig belangrijk. "De Varsity is voor ons niet de kers op de taart. De omstandigheden maken de roeiwedstrijd an sich niet heel aantrekkelijk, maar alles op de kant maakt het een wedstrijd met een randje waarvan je als corporale vereniging het meeste meekrijgt." Bravoure rondom de Oude Vier wordt pas geaccepteerd als er op het water iets noemenswaardig te melden valt. Een Oude Vier die in de finale niet mee echt doet om de knikkers maar wel tof doet over een oude vier bankje, wordt niet echt serieus genomen. "Ik denk dat het voor-namelijk om het roeien gaat en niet zozeer om wat er omheen gebeurt. Niet te ingewikkeld maken, gewoon hard roeien" aldus Geraedts.

Belang van Blauwe Wimpel

De beleving die corporalen bij de Varsity en Gouden Blikken hebben, heeft

Proteus meer bij de Head of the River en de Blauwe Wimpel. Bergers: "Dit is een wedstrijd waar de roeiers altijd motivatie voor hebben. Als coach hoef je daar niet zo veel aan te doen. Je moet dat een keertje laten vallen in oktober en dan gaat dat vanzelf wel broeien. Dat komt echt uit de roeiers zelf." Voor zowel de mannen als de vrouwen die de Head roeien zijn er Head-blazers. Het mogen dragen van deze jasjes is dus een voorrecht die slechts aan enkelen voorbehouden is. Ze onderstrepen de significantie van de wedstrijd. Extra drijfveer tijdens de Head of the River is voor Proteeërs de vlag van hun vereniging die ieder jaar in de molen langs de Amstel prijkt. Wanneer je in je blauw-oranje kostuum de bocht door komt weet iedereen, op naar de vlag. Ben je de vlag gepasseerd dan is de finish nabij. "Het bestuur moet met de bestuurswissel ieder jaar op komen draven bij de molenaar om er maar voor te zorgen dat de vlag er komend voorjaar weer mag wapperen. Dat is voor ons erg belangrijk" vertelt Bergers gepassioneerd.

De nuchterheid blijkt uit alles. Zelfs uit de aanmoediging. Als we vragen wat de kreet is waarmee de Proteeërs elkaar over de finish schreeuwen, is het antwoord eenduidig: 'Hup'. Zonder uitroep-teken. 'Hup Proteus, hup'. /

Een Proteus-acht in actie tijdens de Head of the River. Op de achtergrond de molen met daarin traditioneel de vlag van de vereniging. - Beeld door Proteus Paparazzi

ONE STROKE AHEAD

SHIMANO

Shimano developed and launched rowing shoes and foot stretchers with effective use of its original technologies.

Shimano SRD business philosophy: to promote health and happiness through enjoyment of nature and the world around us. Feel free to visit: www.shimano.com

De Rijn stroomt voor ons

door Merle Niehe

‘De Rijn stroomt voor ons’, een tegenstrijdigheid in het Argo-lied wat met trots, zoals bij iedere andere studentenroeivereniging, wordt gezongen na een overwinning. Naast het lied, zijn Argonauten namelijk niet altijd blij met deze stromende massa. De wedstrijdselecties kunnen nog vaak uitwijken met trainingsweekenden, maar voor competitieroeiers blijft het vaak behelpen op ‘onze’ Rijn.

Het wedstrijdroeien op Argo bestaat al decennia uit een hele kleine groep. Waarom is dat eigenlijk zo? Om een stromende Rijn de schuld te geven is misschien wat kort door de bocht, dus sprak Varsity Magazine met (oud) bestuursleden en andere vooraanstaande leden der WSR Argo.

Cultuur

Waarom het zo lastig is om mensen aan het wedstrijdroeien te krijgen in Wageningen is een vraag die ook binnen de vereniging al tijden speelt. “Wageningen kent geen sterke sportcultuur” aldus Lars Kraak, al jaren Oude Vier-roeiër en afgelopen jaar deelnemer aan het FISU WK. “Traditioneel gezien komen studenten uit boerengezinnen en moeten ze thuis meewerken, dan blijft er geen tijd over om ook nog fanatiek te sporten.” Maar ook met de kleine opleidingen die Wageningen kent, is er weinig bewijscultuur op de univer-

siteit, waardoor de onderlinge concurrentie een veel kleinere rol speelt dan in andere steden. Dit is ook terug te zien op Argo. Als kleine vereniging is er in mindere mate de mogelijkheid tot selecteren uit een grote groep, dus als je de wil hebt om er voor te gaan, is er veel mogelijk.

Het nadeel hiervan is dat een ploeg over minder niveau beschikt en daardoor de talenten in de ploeg aan het eind van het seizoen minder gemotiveerd zijn om door te gaan. Want “roeiers die winnen die blijven langer roeien” zegt Jolien Hakstege, vorig jaar materiaalcommissaris. Oud-voorzitster Mylène van Doorn voegt daar aan toe: “De talenten die er rondlopen kunnen binnen Argo lastig door-groeien, omdat ze op een gegeven moment niet meer echt iemand hebben om mee te roeien en het lang niet altijd leuk vinden om te gaan skiffen.”

Verandering

De laatste jaren wordt er dan ook hard gewerkt aan een verandering in beleid om onder andere de groep wedstrijdroeiers groter te maken. Misschien heeft u het al gezien aan de resultaten op afgelopen Winterwedstrijden die veel vertrouwen geven. Er wordt op het moment vooral geïnvesteerd in de eerstejaarsploegen, om zo een brede basis te creëren. Nu de uni-

versiteit de 10.000e student heeft verwelkomt en de cijfers laten zien dat ze in tien jaar tijd met 200% is gegroeid, is er ook een ledengroei op Argo. Jaren heeft de vereniging vaak eenlingen in de nationale equipe gehad, maar de aanwezigheid van Argonauten hierin is geen constante factor. Hierdoor loopt er niet altijd een boegbeeld voor het wedstrijdroeien rond op de vereniging, iets wat het overhalen van nieuwe studenten voor het (wedstrijd)roeien lastiger maakt. Maar met een nieuw gebouw en grote ledenaantallen komen er steeds meer ambities tevoorschijn, zo wordt er steeds gewilliger mee geselecteerd. “Cultuurverandering is in korte tijd door te voeren, omdat een studentenvereniging binnen drie jaar bijna helemaal vernieuwd is. Nu is het moment om ambities te keren” aldus voorzitter Gwenaël Hanon over de huidige beleidsplannen.

De Rijn

Ondanks de stroming die soms in de weg kan zitten, kan er toch een groot deel van het jaar goed geroeid worden op ‘onze’ Rijn. Als het water rustig is, dan is het een voordeel om eindeloos door te kunnen varen met een coachboot in de kielzog. Zeker op een stille en warme zomerse dag, wanneer de koeien of de barbecueënde mensen langs de kant meekijken, is het roeien hier heerlijk. Hopelijk gaan steeds meer mensen dat ontdekken. /

Roeien op de Rijn. - Beeld door Marit van der Zeijden

Boer in land van oorlog

door Niels van den Bovenkamp en Ids Hilarides

In onze vorige editie interviewden we voormalig Oude Vier-roeiër Kees Huizinga, die een mega boerderij runt in Oekraïne. Hij sprak de hoop en verwachting uit dat de rust in het land snel zal terug zou keren. Inmiddels weten we dat het tegendeel het geval is. Varsity Magazine zocht hem oktober 2014 op bij zijn boerderij in Kishchentsy, halverwege Kiev en Odessa.

Bij aankomst op het vliegveld in Kiev was weinig te merken van de onrusten die op dat moment in Oekraïne plaatsvonden. De vriendin van Kees haalde ons op. Tijdens de autorit naar de boerderij vertelde ze dat ze in Kiev om onduidelijke redenen aangehouden was door een politieagent die er duidelijk op uit was om wat aanvulling op zijn salaris te krijgen. Dit geeft gelijk ook één van de grootste problemen van het huidige Oekraïne aan.

Boerderij groeit nog steeds

De volgende dag zijn we door Kees rondgeleid over de boerderij. Onrusten of niet, de boerderij is ook afgelopen jaar weer gegroeid naar inmiddels ca. 16.000 hectare (ongeveer een derde van de Noordoostpolder), welke met de modernste landbouwtechnieken worden bewerkt. Ook de koeienstallen hebben de afgelopen jaren een metamorfose ondergaan. Zowel de melkkoeien als het jongvee worden in moderne stallen gehuisvest. We hebben nog even de handen uit de mouwen gestoken en een kalf ter wereld geholpen.

Een bezoek aan het platteland van Oekraïne is ook ‘back to basics’. Tijdens onze rondrit stopten we bij een meertje waar een paar vissers bezig waren het meer leeg te laten lopen. Deze visserijtechniek is zowel uiterst primitief als effectief en wij kregen een zak vol met vissen mee. De rest van de middag zijn we bezig geweest deze te slachten en 's avonds hebben we hier heerlijk van gegeten. De volgende dag namen we na een schitterende rondvlucht in de vroege ochtend, met Kees als piloot, over de boerderij en omgeving afscheid van de familie Huizinga in de hoop dat de rust in Oekraïne snel terug zou keren.

Oorlog vol waanzin

Begin maart spreken we Kees over de actuele situatie in Oekraïne. Vorig jaar verwachtte hij dat de situatie na de inname van de Krim zou stabiliseren. Daarvoor was hij zelfs opgetogen over de regimeverandering in zijn eigen land en hoopte onder de nieuwe leiding beter zaken te kunnen doen. Zijn gedachten over de toekomst zijn nu minder rooskleurig. Het zal nog meerdere jaren onrustig blijven verwacht hij. Er heerst een gevoel van onmacht. Want waar gaat deze onzinnige oorlog over? In Oekraïne heeft iedereen familie en vrienden in Rusland. Waarom vechten we tegen elkaar? Waanzin is het.

Hoewel het oorlogsgebied vrij ver weg is (al worden in grote steden als Odessa en Kiev af en toe aanslagen gepleegd door aan Rusland gelieerde terroristen), begint ook Kees de gevolgen van de oorlog steeds meer te merken. Steeds meer medewerkers worden opgeroepen voor de militaire keuring en een aantal is al gemobiliseerd. Er worden geld en goederen ingezameld voor de Oekraïense soldaten en vrijwilligers. Steeds meer verschrikkelijke ooggetuigenverslagen van de gevechten bereiken het dorp en een zoon van een medewerker is omgekomen.

(Nog) geen reden tot vertrek

De enorme devaluatie van de Hrivna (van 10 Hrivna/EUR naar 35) heeft weinig gevolgen voor de boerderij omdat de prijs van tarwe en andere landbouwproducten gekoppeld is aan de dollar. Maar financiering door de banken voor de bouw van nieuwe stallen of landbouwmachines is bijvoorbeeld onmogelijk.

Kees zegt steeds meer te begrijpen hoe de jaren voor de Tweede Wereldoorlog in Europa moeten hebben aangevoeld. Er heerst spanning en een gevoel van machteloosheid. Toch zegt Kees niet te willen vertrekken. “Het is mijn bedrijf en mijn jongens werken hier op het land. Ik voel me één met de Oekraïners.”

Kees zou echter Kees niet zijn als hij afsluit met een boodschap voor de intellectuele elite van Nederland die het Varsity Magazine leest. Laat je niet bang maken door de Russische bluf en propaganda. Wellicht kunnen de wledede KNSRB dames en heren dit meenemen in hun contacten richting het torentje. Europa moet als een eenheid harder optreden. En de korte termijn handelsbelangen niet voorop stellen. /

Kees en zijn boerderij groot item bij De Reünie

Na al eens geïnterviewd te zijn door de Volkskrant kwam Kees met zijn boerderij uitgebreid aan bod in een uitzending van KRO's De Reünie van 21 december 2014 (terug te vinden via uitzendinggemist.nl). De filmploeg maakte flink veel beelden van de boerderij, de omgeving en de mensen die er werkten. Kees werd uiteraard ook lang geïnterviewd over de situatie. Hij gaf aan pas met zijn gezin te vertrekken als er echt direct gevaar zou ontstaan.

Aan het snoekjong

door Jesse van der Mijl

Het begin van een snoek bij de zeven van de eerstejaars acht van Okeanos in de laatste paar honderd meter van afgelopen Winterwedstrijden. Beeld door Ben Kortman

Veel meer nog dan het hoofdnnummer verheug ik me elk jaar weer op het leger debutanten tijdens de openingswedstrijd. Voor hen is het een eerste échte wedstrijd, van een eerste échte sportcarrière. De eerstejaarsziel vóór de Varsity is als een platgestreken rond vinyl dat wacht op een eerste persing. Deze persingen kennen een aantal wetmatigheden: enkele tientallen registreren meteen een hit (meestal een kwestie van zoete mazzel). Een honderdtal anderen krijgt een middelmatige tot teleurstellende eerste groef. En bij tenminste één eerstejaars breekt de naald.

Voor alles een eerste keer. Enkele halen voordat een roeier snoekt, weet hij dat hij gaat snoeken. De snoekende eerstejaars heeft zich die winter in de boot getraind. Hij is niet bijzonder getalenteerd, maar mentaal is hij bereid. Hij is een dienstbaar joch dat zich in dienst van het collectief stelt. En toen de stuur op 800 meter vroeg om in de volgende twintig halen alles te geven, gaf hij alles, zich niet realiserend dat hij daarna nog 500 meter moest ploegen.

Het is in die halen van de laatste honderden meters voor de finish dat het melkzuur kruipt waar het niet gaan kan en zich als een infiltrant in de onderarmen nestelt, door veel vochtverlies de elektrolytenbalans in de spier verdwijnt en daardoor de signalen van de ze-

nuwen aan de spier verstoort. De spier trekt samen in een kramp. De arm en de hand voelen als een levenloos verlengstuk van de ellenboog.

Plots krijgt de jongeling zijn blad niet meer uit het water. Op dat moment keert de wal het schip of beter: keert het water het schip. Wat volgt is een klap. Het hefboomeffect (kracht van een boot op snelheid en zeven opgliden-de roeiers, maal de arm van een paal van drie meter, het uiteinde vastgedrukt in het water) doet de jongeling de grip van zijn paal definitief verliezen. In limbo komt de paal over hem heen, als een zeis die het koren plat maait.

Gestrekt achterover ligt het snoekjong, de paal heeft zijn torso naar achter geslagen. De boot ligt stil. Ongeloof bij hen die door willen roeien, verbijstering bij hen die beseffen dat het schip voor anker is gegaan en het blik is verloren. Schaamte maakt zich meester van het snoekjong, dat zich de ogen van zijn ploeg, vereniging en alle andere toeschouwers aan de kant op zijn gelaat voelt branden.

Wat een bullshit! Het snoekjong vergeet dat hij de held van de dag is.

Niets maakt je groter dan keihard durven te falen en dan vervolgens ook daadwerkelijk te falen. Als in een klassieke tragedie de held

zijn catastrofe ontmoet, ondergaat hij deze gelaten. De catastrofe is noodzakelijk voor de ontwikkeling van de held, die zijn lot omarmt als door de goden hem geboden. De held realiseert zich dat hij zich heeft overschat, dat hij niets dan menselijk is, dat hij in de kern bewonderenswaardig en goed is en dat hij niet groter is dan de natuur. En het publiek heeft medelijden met de held, herkent zich in hem en al zijn menselijkheid en voelt de rouw en het afschuw omslaan in een reinigende, bemoeidigende opluchting.

Dus aan de sjaars die dit jaar een snoek slaat in de finale op enkele honderden meters voor de finish: nadat je gestrekt achterover ligt, blijf je even liggen totdat je je adem enigszins terug hebt gevonden en dan ga je rechtop zitten, kijk je rustig naar links en rechts en laat je je als een Venetiaanse prins door je ploeggenoten terugroeien naar de kade, het gezicht ontspannen, vriendelijk, je kin iets in de lucht.

Aan de kade staat een meisje met kastanjebruin haar. Ze geeft je een kus op je wang. Aristoteles zou het zo gewild hebben. /

Jesse van der Mijl was in 2011 en 2012 adjunct-hoofdredacteur van het Varsity Magazine en was lid van Vidar tussen 2001 en 2008. Aan wedstrijdroeien heeft hij nooit gedaan.

YOU LIKE TECHNOLOGY. BUT YOU LOVE INGENUITY.

TRAINEESHIPS. FOR INGENIOUS PEOPLE.

"Ingenuity is cruciaal om elk project tot een succes te maken, óók tijdens je traineeship. Het is dus niet alleen toepassen, maar vooral zelf bedenken. En via uitdagende (inter)nationale projecten, training en opleiding groei je snel." *Ingenious* techniekstudenten met passie voor waterbouw gaan naar vanoord.com/careers

Van Oord
Marine ingenuity

“Met roeien ben ik nog niet klaar.”

Inge Janssen
Skiff

“Ik begon zes jaar geleden met roeien om meer mensen te leren kennen in mijn studentenstad. Ik ging naar een informatiedag en voor ik het wist zat ik in allerlei selecties. Inmiddels ben ik afgestudeerd en naar de Spelen geweest, het is snel gegaan. Maar met roeien ben ik nog niet klaar, ik ga voor Rio. Het trainen en fit zijn is het leukst. En af en toe een wedstrijdje in de acht, voor de lol, met mijn roeivereniging.”

Aegon is hoofdsponsor van het Nederlandse roeien en ondersteunt sporters bij het realiseren van hun doelen.

Bedenk je toekomst.

AEGON